

Mỉm Cười Vì Đời Có Lắm Niềm Vui

Contents

Mỉm Cười Vì Đời Có Lắm Niềm Vui	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	63
19. Chương 19	81

Mỉm Cười Vì Đời Có Lắm Niềm Vui

Giới thiệu

Mỉm Cười Vì Đời Có Lắm Niềm Vui Thể loại: Đô Thị Việt Tác giả: Ka Giấy Khuyển cáo: từ 16 tuổi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mim-cuoi-vi-doi-co-lam-niem-vui>

1. Chương 1

Bỏ tí thời gian like page Tăng Thư Viện nha mọi người

- Thăng Đào, dậy coi, tới giờ mở cửa rồi, tính ngủ đến chiều sao.
- Anh Sĩ à, mới 5h thôi mà, con gà còn chưa có thức, cho em ngủ thêm tí nữa đi.
- Đếm từ một tới ba mà mày không dậy là tao khỏi cho ăn sáng đó, một...hai...
- Ế ế dậy liền, sao cứ đem chuyện ăn sáng ra dọa em vậy chứ.
- Vì không ày ăn sáng, nghĩa là tao ghét mày, đó là đánh vào lương tâm. Mày không được ăn, tất sẽ đói, đó là đánh vào lương thực. Một mũi tên trúng hai đích, thâm thuý là ở chỗ đó.
- Lợi hại vậy sao?
- Đương nhiên, anh mày chỉ học tới lớp ba nhưng tất cả sách trên đời này đều đã đọc qua hết rồi.
- Wow, em phục anh sát đất nha. Vậy tại sao 42 tuổi đầu mà vẫn phải dậy từ 5h sáng nấu trà, bán cafe, làm thuê cho người ta vậy.
- Cái đó gọi là mai danh ẩn tích, nhẫn nhục làm thuê, tránh xa thế sự. Mày vẫn còn nhỏ, chưa có hiểu xã hội ngoài kia thế nào đâu.
- Gì chứ, coi thường em sao. Nói cho anh biết nha, thăng Đào này hai mươi tư năm qua lăn lộn giang hồ vào tù ra khám, đâm thuê chém mướn có chuyện gì mà không biết. Nhìn kĩ xem ai đang đứng....á đau
- Nhìn cái đầu mày, nước sôi rồi kìa mau pha trà đi. Xong thì dọn bàn ghế ra. Tao làm bữa sáng cung đình ày ăn.
- Bữa sáng cung đình? Món gì mà nghe tên ha-oai vậy?
- Chút nữa mày sẽ ngạc nhiên. Giờ lo dọn bàn ghế đi.

Nãy giờ quên giới thiệu ha, tôi là Trần Nhân Đào, chính thức ông nội đặt tên tôi là Trần Nhân Đạo, nhưng do sơ suất mà giấy khai sinh lại đánh nhầm, cũng kể từ đó cái tên quái dị này đã theo tôi suốt những năm qua. Người râu dê bụng phệ mà ban nãy tôi nói chuyện là anh Sĩ, làm cùng tôi tại quán cafe nhỏ này. Tôi năm nay 24 tuổi, ông 42 tuổi, ngay đến cả số tuổi cũng đối lập nhau, thế nên cứ gặp mặt là tụi tôi kinh lộn hoài. Mà ở đời năm chằm trái dấu hút nhau, không hiểu sao càng kinh lộn tụi tôi càng thân nhau. Mà anh Sĩ ngó cái mặt dê hèn vậy chứ tốt dã man, sáng nào cũng cho tôi ăn ké, tuy có đậm dê nhưng không phải loại người dê tiện. Mà không hiểu sao hơn bốn chục tuổi đầu mà ông vẫn độc thân, nhiều lần tôi gắng hỏi thì ông toàn lảng sang chuyện khác, ai da, đúng là nhiều chuyện chỉ có Chúa mới giải thích nổi.

Ồ ó ó ó

Con gà mắc dịch chịu gáy rồi sao, ngó bộ tới giờ mở cửa rồi. Quán cafe tôi làm có tên là Cafe Tẩn. Một quán nhỏ dựng lên từ nhà cấp bốn, chủ yếu là cafe cóc và nước ngọt, buổi chiều ghi số đề, tối bán trứng vịt lộn và mở dịch vụ xem bóng đá đêm. Tôi mới làm ở đây một tháng thôi, lương 3 triệu một tháng, bao ở. Ăn sáng thì có anh Sĩ lo, kể ra cũng tốt.

Thứ duy nhất phiền phức là ở đây trói buộc quá nhiều thời gian. Túc trực từ 5h sáng tới 5h chiều, thứ bảy chủ nhật làm việc thâu đêm. Nản lắm đó, nhưng biết sao đây, bằng cấp tôi không có, gia đình thiếu thốn điều kiện, ngoại hình tầm thường, sức khỏe tầm trung, nói chuyện tầm phào, tính tình tầm bậy. Một công việc nhẹ nhàng không mất sức lương ba triệu bao ở là tốt lắm rồi, ở Nha Trang mấy chỗ thế này chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

- Chú Bảy, đen nóng ha.
- Ồ, lấy tao ly trà nóng trước đi mày.
- Có liền, một tuần qua không thấy chú tới, có phải là đi hưởng tuần trăng mật với bồ không?

- Thằng quỷ nhỏ, được vậy tao cũng mừng, tuần trước dứt kèo Man U, thua mất tiền uống cafe một tháng, may hôm qua gỡ lại đấy.
- À, ra vậy, tối nay nghe con bắt Liverpool đi, đảm bảo trúng đậm đó.
- Vậy sao, chắc ăn không?
- Chắc ăn mà, nghe con đi. Ế, anh Văn, anh Hưng. Tối sớm vậy. Nhìn cái mặt kia, tối qua lại chơi hả?
- Ờ. Đù má nó, tối qua đập nhằm đá đều, đốt mấy hơi đã cháy hết, chiều tụi tao phải đập cho thằng chó ý một trận mới được.
- Wow, dám lừa cả anh Văn với anh Hưng sao, thằng nào mà to gan vậy?
- Thằng Xám bên Phố Nhậu. Thằng chó chơi thâm thật, báo hại bọn tao cả đêm vật thuốc.
- Đúng là to gan, đánh nó đi mấy anh, được ba cái giải Bạu đọc yêu thích nhất mà cũng làm phách. Hai phê sữa chứ?
- Ờ ờ, lấy cho bao Mèo với hộp quẹt luôn nha mày.
- Không vấn đề, có liền.
- Ê Đào. Sao thấy tao mà lơ?
- Ủa chị Phượng xinh đẹp, tối lâu chưa, khách Vip tới mà không đón tiếp, em đáng bị trừ lương quá hehe.
- Gặp tao mày mừng vậy sao, làm chị ly Bạc xỉu coi.
- Chị ăn sáng chưa đó?
- Chưa, nhặt miếng sáng giờ ăn gì đâu?
- Vậy đừng uống Bạc xỉu, em làm cho chị ly sữa nóng, sáng sớm uống sữa nóng tốt lắm đó, lại đẹp da nữa. Chị Phượng xinh đẹp uống xong sẽ trở thành chị Phượng very super xinh đẹp.
- Cái miếng mày dẻo thiệt. Ok. Sữa nóng thì sữa nóng.

Tuy mới làm ở đây một tháng nhưng kể ra tôi cũng được khá nhiều người quý mến, dù chỉ là những người bạn ở mức xã giao nhưng cũng đủ làm tôi phấn khởi mỉm cười mỗi ngày. Cuộc sống này, haizz, xem ra vẫn còn lắm thứ khiến ta phải mỉm cười đó chứ.

Ở những quán cafe sang trọng tại trung tâm thành phố, buổi sáng giờ cao điểm bắt đầu từ 8h tới 10h30.

Còn ở những quán cafe cóc như thế này, giờ cao điểm thường bắt đầu vào lúc 5h30 tới 8h. Khúc này bao giờ cũng đông khách tới uống.

- Ê Đào, ăn sáng đi mày, để đó tao chạy cho.
- Ủy trời, bữa sáng cung đình đây sao, rõ ràng là cơm rang hành mà. Anh Sĩ à, có lừa em không đó.
- Mày đúng là không có khiếu ẩm thực mà. Bát cơm rang này đúng là bữa sáng của hoàng cung đó, nó là món ăn ưa thích của vua Trần Nhân Tông và các phi tần thái tử.
- Có nói xạo không? Sao em chưa từng nghe qua?
- Hoàng cung dạ yến lại để cho hạng như mày nghe tên sao. Đừng coi thường bát cơm rang này, nó được chế biến từ 8 loại cơm rang cung đình, sau đó tẩm ướp gia vị bí truyền, công dụng của nó là giải độc, xóa cảm giác đói và thanh lọc cơ thể. Trước đây Trần Hưng Đạo vì cho quân sĩ ăn loại cơm rang này mà làm nên đại nghiệp đó.
- Thì ra là vậy, không ngờ hôm nay được thưởng thức món ăn bí truyền này, anh Sĩ anh, anh thật là tốt bụng.
- Anh em tao đâu có tiếc gì mày, chỉ có một yêu cầu nhỏ thôi.
- Anh nói đi, nhất định em sẽ dốc hết sức giúp anh.

- Giặt hộ tao đóng quần áo kia đi, ba hôm nay tao quên không có giặt.

2. Chương 2

- Chu choa, anh Sĩ coi nè, sáng nay bán được gấp đôi hôm qua luôn, đông khách dễ sợ.
- Mừng cái gì chứ, đông khách chạy mệt muốn chết, mày ra kéo bạt lại đi, buổi trưa nắng gắt lắm.
- Biết rồi mà. Ể, ông bà chủ tới rồi.
- Ah ha, anh Toàn chị Huệ, túi gì mà to vậy, để tôi xách dùm cho.
- Là đồ cúng đó anh Sĩ, hôm nay rằm rồi, tí anh đem cúng hộ tôi nha.
- Hehe được được. Cúng nhiều như vậy, thần tài sướng lắm nha.

Hai người vừa tới là vợ chồng Toàn Huệ, bà Huệ mới có 40, nhưng ông chồng thì đã 58. Vì gọi ông chồng bằng chú nên tôi bắt buộc phải gọi bằng cô.

- Cô Huệ nhìn coi, dạo này quán bán đắt hàng lắm đó.
- Đúng là làm ăn khá hơn trước rất nhiều. Ông xã, từ ngày có thằng Đào quán mình làm ăn phát đạt hơn rất nhiều.
- Hà hà hà, cứ thế mà phát huy, chăm chỉ làm việc ắt sau này sẽ thành công.
- Cám ơn chú Toàn nha, con được vậy là nhờ anh Sĩ đó.
- Đúng đó anh Toàn, toàn tôi dạy nó đó. Thằng này nó lanh hơn mấy thằng trước, cái mồm dẻo quẹo, khách nào cũng ưa.
- Vậy sao? Tháng này tui tăng thêm lương cho anh và thằng Đào.
- Yeah!
- Yeah!

oOo

- Anh Sĩ, tới giờ ăn trưa rồi, muốn ăn gì đây?
- Mua tao hộp cơm gà đi, nhớ mua quán bà Mai, mua quán khác tao không ăn đó.
- Tại sao? Có phải kết bả rồi không?
- Kết cái đầu mày, con mẹ đó mập như heo, sao lọt vào mắt xanh của tao.
- Vậy tiêu chuẩn của anh thế nào?
- Mất to da trắng mặt trái xoan, thân hình cân đối, ăn nói có duyên tính tình điềm đạm.
- Hơn bốn chục tuổi mà còn mơ mộng sao, nhìn cái bụng anh đi, to hơn ông địa.
- Bụng to là tướng làm quan, bé bụng có mà vác than cả đời.
- Câu này là ai nói vậy?
- Xuân Hinh chứ ai, mày không biết sao?
- Không, em là fan Hoài Linh.
- Có thích Đan Trường không?
- Có. Thần tượng của em đó.
- Vậy ít ra tao và mày còn một chút chung quan điểm.
- Anh Sĩ nè, có chút thắc mắc, trả lời dùm em đi.

- Nói.

- Tại sao dù có đau ốm hay bệnh tật nhưng mỗi sáng anh vẫn dậy nấu đồ ăn, còn trưa và tối thì nhất quyết ăn đồ tiệm vậy?

- Hỏi cái đầu mày, tao đã nhắc bao nhiêu lần là đừng có thắc mắc chuyện này, sao mày thích tọc mạch vậy chứ.

- Êy êy đừng nóng giận như vậy chứ, á làm ơn bỏ con dao xuống đi, em không nói nữa là được chứ gì.

- Mau đi mua cơm đi. Và đừng bao giờ nhắc lại chuyện này trước mặt tao. Đừng bao giờ nhắc đến nó nữa.

Không hiểu sao mỗi lần tôi hỏi anh Sĩ vấn đề này là ổng lại phát điên, mỗi lần như thế cái mặt ổng lại hầm hầm lên, đúng là rất đáng sợ. Tôi chạy bán sống bán chết luôn. Nhưng tôi đâu có hay, mỗi lần tôi hỏi chuyện đó, mặt anh Sĩ lại đỏ hoe, ổng tức giận...chỉ để che đi sự yếu mềm...ổng vùng vằng quát tháo....chỉ để tôi không nhìn thấy nỗi buồn xa xăm...

Khu xây dựng Phố Đỏ

Giữa trưa nắng một người đàn ông ốm yếu tóc bạc trắng hì hụi bốc từng bao xi-măng chuyển từ xe vào kho hàng, chuyển xong hơn tấn hàng ông đang định nghỉ ăn cơm trưa, tay quần thúc lại tiếp tục thúc ép ông đẩy đồng xe cát bên khu B. Cái áo cũ mềm đã ướt đầm mồ hôi, con người già nua tóc muối tiêu lại tiếp tục công việc.

- Cố lên nào, còn sáu xe cát thôi, làm xong sẽ được ăn thôi...á

- Ế ế, ông Phan, có cái xe cát mà cũng đẩy không xong, đổ hết rồi, ông làm ăn kiểu gì đó.

- Chuyện gì vậy anh Thắng?

- Cậu Sáu, cậu coi nè, cái lão Phan này hơn năm mươi tuổi còn thích làm nặng, tôi đã bảo ổng nghỉ việc mà ổng cứ cầm đầu vô làm.

- Ra vậy, để đó cho em đi.

Thanh niên to cao tên Sáu mặc áo sơ mi kia chính là chủ khu công trình này, tuy mới 23 tuổi nhưng đã được xét vào lớp nhân vật thành đạt.

- Chú Phan, con đã khuyên chú nên tìm việc nhẹ mà làm, sao cứ nhất quyết làm ở đây vậy.

- Cậu Sáu à, tôi....

- Không có ai cứ gọi con là Cò Sáu được rồi, vô trong uống nước đi.

- Cảm ơn cậu nha, nhưng còn đồng cát này.

- Thằng Vương đâu.

- Em đây anh Sáu.

- Dọn đồng cát này hộ anh nhen.

- Yes sir!

o0o

- Để cậu Sáu phải úp mì cho tôi ăn, thật ngại quá, số tiền lần trước cũng chưa có trả hết cho cậu.

- Đã bảo không có ai chú cứ gọi con là Cò Sáu mà.

- À à chú quên.

- Ăn mì đi, để nguội mất ngon đó.

- Ừm ừm.

- Thằng Lâm học hành sao rồi?

- Vẫn ổn, chú tính cho nó đi học ở trường NewC của Pháp.
- Có nhầm không, trẻ con Phố Nhậu đều học Yết Kiêu, chú cho nó học NewC làm sao gánh nổi, một học kì tính cả tiền sách vở cũng chục chai đó, chưa kể tiền phát sinh và tiền học thêm.
- Những chuyện đó chú biết.
- Vậy sao còn cho nó học?
- Ông Phan vừa lấy tay áo lau mồ hôi trán, vừa thở dài.
- Chú muốn nó có tương lai, chú không muốn nó sau này lại khổ như chú.
- Chú năm nay đã 50 tuổi rồi, tiếp tục làm nặng vậy sợ không sống qua tuổi 55 đâu.
- Không sao, lúc đó con chú đã 21, nó có thể tự nuôi bản thân mình.
- Chú cố chấp thiệt, nghe con đi, cho nó học Yết Kiêu ý, học trường tây lo không có nổi đâu.
- Chú lo được mà.
- Không được đâu.
- Được mà.
- Không được đâu.
- Được, chắc chắn là được.
- Con hết cách với chú. Alô, Luân cận à, bên mày còn việc không, cho ông chú tao qua làm. À rồi ok. Mai chú qua bên xưởng gỗ Bắc Đẩu làm nha, lương ít hơn 300 nhưng việc nhẹ nhàng hơn.
- Chú cảm ơn mày nhen Sáu, ơn mày chú nhớ mãi không quên.
- Chú đừng nói vậy, từ nhỏ con đã không có cha, nhìn chú thương thằng Lâm vậy con cảm động lắm, thực sự rất phục cái nghị lực của chú. Thằng Lâm đã lớn, chắc chắn nó sẽ hiểu và phấn đấu.

3. Chương 3

Bỏ tí thời gian like page Tàng Thư Viện nha mọi người

Một ngày một nhọc như bao ngày khác, đúng là có làm thì mới có ăn. Sau khi ra quán cơm kế bên giải quyết chuyện bao tử, tôi, Sĩ già cùng hai thằng bên quán rửa xe rửa nhau đi dạo phố biển. Hai gã đó một tên Huy và một tên Hùng, thằng Hùng 22 tuổi dáng cao lêu nghêu, biệt danh Hùng sếu. Thằng Huy 25 ngoại hình bình thường nhưng ẩn tượng ở cái mỏ siêu nhọn, biệt danh Huy Xêkô. Cả bốn tụi tôi đều có một điểm chung - độc thân.

- Anh Sĩ à, ở đây anh lớn tuổi nhất, dắt em út đi chơi ít ra cũng phải chiêu đãi món gì chứ.
- Ờ, đợi khi nào tiền như lá đa thì tao bao tụi bây một bữa.
- Quá đáng vậy sao, anh đúng là keo kiệt đó.
- Quen tao được một năm mà không biết chuyện đó sao, tao là vô địch hà tiện đó, tao tiêu cho bản thân tao còn tiếc huống hồ là cho tụi mày.
- Xêkô à, mày thấy từ giờ tới cuối đời liệu ổng có bạn gái không?
- Khỏi đoán cũng biết ở giá tới già.
- Ba đứa mày tính hội đồng tao sao, nhìn lại tụi mày đi, thằng nào trên mặt cũng hiện nguyên chữ ế to đùng, ở đó mà cười.
- Khinh thằng Đào với Xêkô thì được chứ đừng khinh em nha anh Sĩ, chẳng qua em chưa muốn tán thôi, gái trên đời này em vợ tay cũng có cả đống đó.

- Ế, nói xạo cũng nên có chút nhân văn đi. Hình tượng của mày giống như con nghiện lâu năm vậy đó, mà nào nó thêm yêu.
- Thằng Đào nói đúng đó, Sếu à, mày nên giảm độ tự tin xuống đi, có ngày chết vì niềm kiêu hãnh 1m82 đó.
- Tụi bây đúng là trẻ nít mà, toàn ba láp ba xàm những chuyện không đâu.
- Anh Sĩ à, giờ có dám thi tán gái với em không. Thua mất một bao Ngựa.
- Là mày nói đó nha. Thi thì thi chứ sợ gì.
- Hai người thi không có thú vị, bốn anh em mình cùng so tài tán gái đi.
- Được đó, ai vô địch được ba bao Ngựa nha.
- Từ đã anh Sĩ, em không hút Ngựa, đổi Mèo có được không?
- Ok. Riêng Xêko ba bao Mèo.
- Quyết định vậy đi. Tới đâu tìm gái đây.
- Đại Học Thủy Sản. Thẳng tiến.

Hehe, bốn tụi tôi là vậy đó, buổi tối từ thứ hai tới thứ sáu khá rảnh nên toàn tụ tập bày trò, khi thì đi chọc phá chó nhà hàng xóm, khi thì rủ nhau đánh điện tử xem ai thua trả tiền net, trời mưa thì sang nhà Huy sếu đánh bài hoặc cá ngựa, hôm nào trời đẹp trắng thanh Sĩ già cao hứng là lại rủ nhau vác gitar ra biển hát hò,...và hôm nay là thi tán gái.

Trước giờ dắt nhau đi dòm gái thì nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên đi tán gái, coi bộ thằng nào cũng tới thời kì cô đơn rầu =.=’

- Một quá, sắp tắc thở luôn rồi.
- Đi bộ bốn cây số bảo sao không mệt, biết thế xách xe máy ra cho xong.
- Bốn thằng nhưng chỉ có một con xe, không thấy cơ động đầy đường sao?
- Một tháng làm được những 4 triệu, sao anh không mua một con xe mà đi, có phải là tiếc tiền không?
- Cái mỏ nhọn của mày sao hôm nay nói nhiều vậy. Tới nơi rồi, gái đầy đường kia, thằng nào ra trước đi.
- Để thằng Đào ra trước đi.
- Tại sao lại chỉ tao? Không phải vừa nãy mày tự tin là vợ tay là một nắm gái sao?
- Tao đang mệt, thôi nhường anh Sĩ đó.
- Trẻ ra trước, già ra sau. Luật đó mày không biết à? Đi trước đi.
- Bốc thăm cho công bằng.
- Cũng được. Có bốn que tăm, tao bẻ đầu 3 que rồi, bốc thăm xem que nào ngắn ra trước.
- Á, của em sao lại ngắn thế này, lại đi.
- Lại cái đầu mày, xếp theo thứ tự, Hùng sếu ra trước, Xêko ra sau, kể đó tới tao, thằng Đào cuối cùng.
- Yeah! Thiệt là may mắn. Ra cuối có tâm thần tốt hơn.
- Với tao ra đầu hay cuối cũng thế, chẳng qua trước giờ luật là trẻ trước già sau.
- Là anh nói đó nha, em nhường anh que tăm ngắn nhất đó.
- Mày thiệt là xấu tính, niềm kiêu hãnh 1m82 để đâu rồi, đi ra trước đi.
- Phải đó, ra nhanh đi.

Trước sự thúc ép và đùn đẩy của ba người chúng tôi, bất đắc dĩ Hùng sếu phải vác cái bản mặt cương thi đi tán gái. Nó lượn một vòng quanh khu đại học tìm đối tượng, phía sau đó tụi tôi bám sát phía sau để quan

sát. Thằng sếu coi bộ không có năng khiếu tán gái rồi, nó ngó tới ngó lui mà vẫn không tìm được em nào đi lễ, kết quả là sau 10p đành ngậm đắng trắng tay, quay về và chấp nhận thua cuộc.

- Mày làm bộ tứ mất mặt quá đi, ra mua trước một bao thuốc đi. Xêko, đứng đó làm gì, tới mày đó.

- Biết rồi, anh đừng có hối.

Thằng Xêko vừa đi ra bãi Sĩ già đã quay qua tôi nói nhỏ.

- Đào à, tao với mày là huynh đệ thân thiết, giúp anh chút đi.

- Giúp thế nào đây? Không phải anh rất tự tin sao?

- Mày tía hộ cho tao một em dễ tán, sau đó tao ra làm quen. Tối lượt mày thì mày giả thua, như thế chung kết tao vô địch, tí tao ày một bao thuốc của tụi kia.

- Chơi vậy sao được, anh ăn gian quá.

- Mày muốn tao mất mặt trước tụi nó sao, giúp tao lần này đi.

- Thôi được, hai em đằng kia ăn mặc giản dị, xem ra không kiêu, ra tán một em đi.

- Có hai người khó nói chuyện lắm. Phía quán trứng vịt có một em đang đứng một mình, mày thấy được không?

- Không được, nhìn vô duyên lắm.

- Vô duyên lắm sao?

- Đúng vậy, vô duyên y như những độc giả đọc truyện của em mà không bấm thank.

- Tao có nghe nhầm không, mày mà cũng viết được truyện sao?

- Bút danh ChinsuT2 và Tiểu Sầu, mới đây nhất là Ka Giấy cùng tác phẩm Mỉm cười vì đời có lắm niềm vui. Cống hiến bao nhiêu cho nền văn học mạng đó, anh không biết thật đúng quá uống, lên hỏi Google ngay đi.

- Google là đứa nào, trai hay gái?

- Đúng là già rồi chậm công nghệ thông tin quá mà. Thôi không nói chuyện đó nữa, nhìn quán nước kia đi, chủ quán chắc cũng 30 tuổi, ăn nói niềm nở, được đó.

- Có nhầm không mày, tối đây để tán sinh viên 19-20 mà, sao lại khuyến khích tao ve vãn U30, tính xui đại anh mày sao. Chẳng may chồng nó ở quanh đây thì sao?

- Cổ đeo vòng nhưng trên tay không đeo nhẫn, 90% chưa có chồng. Yên tâm đi.

- Wow, mày thật là lợi hại. Được, tao nghe mày lần này.

Thê thăm không khác gì Hùng sếu, Xêko vác bản mặt thăm hại cùng một bao thuốc đi về, hai đứa này coi bộ ế đến già rồi.

- Anh Sĩ, tối lượt anh đó.

- Tao cần hai đứa mày nhắc sao, vô dụng hết biết, hỏng hết oai phong của bộ tứ, xem anh mày thể hiện đây này.

....

- Đào à, máy đoán coi Sĩ già có tán được ai không?

- Chuyện đó khó nói lắm, trước giờ tao đã thấy ông tán gái bao giờ đâu.

- Ủm cũng đúng. Ế tụi mày coi kìa, Sĩ già ra tán bà chủ quán nước.

- Má, khôn thiệt, biết rau non ngon nhưng khó kiếm nên ông gặm rau già.

- Lại gần chút đi, ở đây xem không rõ.

oOo

- Chủ quán xinh đẹp à, còn đồ gì uống không?

Bà chủ coi bộ đúng là tuýp người cởi mở mau mồm mau miệng, lại khoái nịnh. Bả được Sĩ già khen liền tíu mắt bê cho ông ly trà đá.

- Anh hai à, quán em chỉ có cafe và nước ngọt thôi.

- Vậy sao, lấy cho tôi nước gì mà uống xong là trắng như chị đi.

- Ý trời, người em đen thui mà anh hai khen trắng.

- Cô mà đen thì tôi gọi là cái gì đây, ai da, người đâu mà nôn nà vậy nè.

- Quỷ xứ, dẻo miệng quá, uống gì để em làm cho.

- Tôi đợi bạn, lấy tạm ly trà đá đi.

- Có liền. Khu này toàn sinh viên, anh hai ghé qua đây chắc có công chuyện ha.

- Ờ, lo chút chuyện thôi. Mà tôi có tên nha, đừng có gọi anh hai anh hai nữa, gọi là Sĩ đi. Mà cô tên gì vậy.

- À, em tên Hương, dì anh Sĩ năm nay nhiều tuổi rồi.

- Tôi 42.

- Em 30, bà xã anh đâu mà để anh đi tối một mình vậy.

- Tôi chưa có kết hôn.

- Xạo nữa.

- Thiệt đó, công việc lu bu lấy đâu ra thời gian tìm bạn tri kỉ. Hương nè, cô xem có ai giới thiệu cho tôi đi.

- Anh thích người ra sao.

- Giống y như cô là được.

- Em là độc nhất vô nhị đó, không còn người thứ hai đâu.

- Vậy làm bà xã tôi đi.

- Anh thiệt là to gan nha, không sợ ông xã em đánh sao.

Cách đó 10m, tôi và hai thằng tiểu quái kia đang quan sát nhất cử nhất động của bà bán nước và Sĩ già.

- Hồng rồi tụi mày, coi bộ bà chị kết ông Sĩ rồi.

- Biết thế tao lựa mấy bà sồn sồn tán cho dễ ăn.

- Tập trung coi đi mày, tới khúc gay cần rồi.

Cha Sĩ già vừa châm điếu thuốc phì phèo vừa ngó qua bà chị bán nước.

- Hương nè, đừng có lừa tôi nha, cô chắc chắn chưa có chồng.

- Sao anh dám chắc chứ?

- Cổ cô đeo vòng nhưng tay không đeo nhẫn, nhìn vào là biết rồi.

- Lợi hại vậy. Những điều này mà anh cũng biết sao, nghe ai nói vậy?

- Mấy chi tiết lặt vặt này tự tôi biết rõ, đâu cần ai dạy.

- Wow, sao cái gì anh cũng biết vậy?

- Tò mò rồi sao, ghé sát tai vào đây tôi nói cho.

Sĩ Già càng chém càng ác, gió liên tục tăng theo cấp số nhân. Bà chị kia ngấm thật rầu.

- Ê tụi mày, sắp hết 10p rồi. Chuẩn bị gọi Sĩ già về đi.
- Ờ ờ mày gọi đi Xêko.
- Bà chị bán nước ghé sát mình vô Sĩ già nghe cha bưng phệ rặn từng chữ.
- Giữ bí mật nha Hương. Thực ra tôi là nhân viên cấp cao của cục tình báo CIA.
- Là cục tình báo của Mỹ sao?
- Đúng thế, lần này tôi được nghỉ phép sau khi phá xong vụ đánh boom tại New York. Tạm thời tôi sẽ sống ở Việt Nam.
- Công việc của các anh có phải là rất nguy hiểm.
- Đúng thế, vụ lần trước khi tôi phá quả bom hủy diệt xém chút nữa là mất mạng...đó, điện thoại reo liên tục, lại bọn bên sở nội vụ.
- " - Alo, có biết tôi đang trong thời gian nghỉ phép không, gọi cái gì mà gọi.
- Anh Sĩ à, em Xêko đây, nói cái gì vậy, quá 10p rồi.
- Có 10 cái xe tăng mà lo không xong. Mẹ kiếp, bảo Nhà Trắng đêm nay tôi sẽ ra phi trường, chiều mai sẽ tới hỗ trợ mấy người."
- *cúp máy*
- Lại gặp chuyện rắc rối sao, nhìn anh thở dài chắc vụ này rất phức tạp.
- Biết sao được, vì hòa bình thế giới mà. Hương nè, không thể tiếp tục ngồi cùng cô rồi, nếu xong nhiệm vụ lần này mà tôi còn sống, chắc chắn tôi sẽ về gặp cô.
- Nguy hiểm vậy thì anh đừng đi, nghe em một lần đi anh Sĩ.
- Haiz, tôi đã quyết rồi, vì hòa bình thế giới mà. Hương à, cho tôi số điện thoại được không, rảnh tôi sẽ gọi.
- Được chứ, số của em đây, anh lưu vào đi.
- Yeah! Được ba bao thuốc rồi.
- Thuốc gì vậy ?!
- Ố ố ...à không. E hèm, không có gì. CIA bọn anh thường nói chuyện bằng mật mã, ba bao thuốc nghĩa là tạm biệt em đó mà. Thôi anh đi nhé...

4. Chương 4

Bỏ tí thời gian like page Tàng Thư Viện nha mọi người

" Đặt bút viết về thế giới muôn màu không chỉ hai màu trắng đen...

Xã hội rồi ren biết sống sao cho tròn...

Trời sinh nai sao còn sinh cọp, trời sinh cỏ sao còn sinh voi....

Vùi đầu nhốt mình trong bốn bức tường tự kỷ với Pc hay bước ra xã hội...

Sống một cuộc đời an nhàn đàm bạc hay đấu tranh để rồi bước lên thảm đỏ với chiếc áo công danh tiền tài.

Cơn mưa ngang qua cho em gặp anh...

Cơn mưa xa lạ cho anh gần em...

Cơn mưa xia kia làm anh mất em"

- Anh Sĩ, kết quả thế nào?
- Đương nhiên là thành công rồi, tao đâu có như tụi mày. Nhìn coi, số điện thoại đây.

- Anh thiệt là lợi hại, có ăn gian không đó.
- Tao mà thèm ăn gian sao. Mau nộp thuốc đây.
- Ế, còn chưa phân thắng thua mà. Đào, tới lượt mày đó, ra đi.
- Tao đâu biết tán gái, thôi tao nhận thua, anh Sĩ vô địch đó.
- Ha ha ha, đương nhiên tao vô địch rồi.
- Như vậy sao được, mày ra đi Đào, không thể để tụi trẻ mất mặt trước ông già.
- Phải đó, ra đi thằng quý.

Tôi ngó qua Sĩ già thì thấy ông nháy mắt một phát. Thôi đã giúp thì giúp cho trót. Lượn đủ 10p rồi vác mặt mệt quay về cũng được.

- Ờ, ra thì ra.
- Thể hiện đi, tụi tao theo phe mày.
- Ờ, cho Sĩ già biết mặt đi.

Điều làm tôi khác biệt với ba người họ đó là tôi đã có bạn gái, hay chính xác là độc thân nhưng đã có mục tiêu. Cô bạn này tên Nhung, là bạn cùng bàn từ hồi cấp 2 của tôi, hai đứa thân nhau dã man, từ ngày tôi toạch đại học Nhung luôn ở bên cạnh động viên, giúp tôi có động lực trong cuộc sống. Hiện nay Nhung đã đi làm rồi, quản lý một quán cafe ở trung tâm thành phố.

Mặc dù chưa ai ngỏ lời nhưng tôi cũng lờ mờ đoán được tương lai rồi, chắc chắn là sẽ đẹp đôi như Uyên ương hồ điệp vậy, hắc hắc (khi tâm ý xuất hiện tôi thường cười hắc hắc hay cho he he)

Ờ, này giờ mải kể chuyện mà quên nhiệm vụ chính nha, sàng tới sàng lui người ta tưởng khủng nữa thì mệt, giả vờ tán đại một em đi. Mà biết tán sao cho nó không yêu đây, chẳng may tán chơi yêu thật thì người đầu tiên giết tôi Sĩ già, sau đó là em Nhung, ai da, thiệt là khó xử.

- Xêko, coi bộ thằng Đào đứt rồi, nó đi tới đi lui không ve được ai hết.
- Má, vậy là đưa hết thuốc cho Sĩ già rồi, tức ói máu. Ủa! Nước gì vậy?
- Đâu, nước gì? Á, mưa to quá, chết mẹ rồi.

Ào ào ào

Quên nói với mấy độc giả sự bá đạo của thời tiết Nha Trang, thời tiết ở đây như bà chằn đến ngày kinh nguyệt vậy, khó đoán hết sức, vừa mới trời sao trắng sáng mà ào một phát mưa như trút nước. Ủa, Sĩ già với tụi Sếu chạy đâu mất rồi.

- Trên trời dưới đất mặt trăng, ông trời lại khóc nữa sao?

Tôi chạy vội vào một bến chờ xe bus, vừa chạy vô đã thấy có một tên mặt trắng mặc đồ vest hàng hiệu ngồi nhai bimbim. Thằng cha này nhìn rất quen, hình như gặp trên TV mấy lần.

Vội vàng quàng quàng chạy không hiểu thế nào tôi trượt chân té cái ụcch, khốn nạn không, bỏ đồ Comfort thơm phức ăn trợn đồng sinh.

Khoan, chưa có sao.

Ngay lúc tôi sắp ụp mặt xuống đất thì một bàn tay mềm mại kịp thời đỡ lại. Bàn tay trắng như tuyết, một mùi hương quyến rũ thơm phức truyền từ khứu giác lên não bộ. Tía má ơi, đập vào mắt tôi là một bộ ngực vĩ đại trắng phau, nước mưa thấm ướt chiếc áo sơ mi khiến vải mỏng bám chặt da thịt, khe ngực sâu hun hút đầy khiêu gợi, mỹ cảnh nhân gian chính là đây.

- Ừc...cám ơn nha.

Bộ ngực đã mê rồi, khuôn mặt còn mê hơn. Làn da trắng nõn nà, đôi mắt kiêu diễm ướt át cùng cặp môi đỏ hồng. Ế Jesu, đây là Tiên nữ giáng thế hay Điều Thuyền sống lại.

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Alô, mày chết đâu rồi Quân Hoa.

Mãi ngắm cô nàng mà tôi quên ở đây còn một thằng cha mặt trăng khoái ăn bimbim, gã này thực sự là rất quen, cái kiểu nói chuyện cứ mở mồm ra là trên trời dưới đất mặt trăng, thực sự là đã gặp ở đâu đó rồi.

- Nhanh lên mày, sắp muộn giờ bay rồi, giờ sang Cam Ranh luôn.

Tên mặt trăng vừa gọi điện xong thì có một chiếc xế hộp hiệu Mecedon tới đón, hắn vừa phi vô xe vừa cần nhần.

- Thằng Quân bảo vợ nó sắp sinh không đi được. Trên trời dưới đất mặt trăng, mày đánh xe ra tạp hóa mua tao mấy gói bimbim đi Xám.

Chả hiểu tại đó nói gì nữa, mà cũng không quan tâm. Tôi ngó qua cô nàng bên cạnh một cái, ban đầu chỉ định liếc thôi, ai dè cứ nhìn một phát là dính chặt vô bộ ngực.

- Nãy cảm ơn chị nha, tí nữa em ăn nguyên đồng sinh rồi.

Cô nàng không nói gì chỉ quay qua nhìn tôi cười. Đúng là người đẹp cái gì cũng đẹp, ngực đẹp mà cười cũng đẹp. Á, lại còn đưa ình khăn tay để lau nước mưa trên mặt, hắc hắc, đừng nói là kết anh nha.

- Cảm ơn nhen, trời mưa to quá, không biết chừng nào mới về được nữa.

Cô nàng xinh gái không đáp lại chỉ quay qua tôi cười cười, ủa mà sao kì vậy ta, nhìn kĩ thấy khuôn mặt y như tiên nữ nhưng trong mắt lại có chút gì đó giống đàn ông.

- Chị hai, khăn của chị xịt cái gì mà thơm vậy?

không trả lời

- Có phải là thấy em rất đáng ghét nên không thèm nói chuyện đúng không?

quay qua liếc

- Nhìn em làm gì? Ê, mà tui thấy bà hơi khinh người nha.

lấy ngón tay ve ve tóc, mắt tròn xoe

- Chắc chắn bà bị câm rồi.

lắc đầu

- Khả năng cao bị cả điếc.

vừa ngó vừa gật đầu

- Nhìn cái gì, tui đẹp trai quá sao?

vừa cười vừa gật đầu lia lịa

- Wow, hiểu rồi, kết luận một câu tuy cô ngực to và rất xinh đẹp nhưng câm, điếc, hâm, ít ra là còn cặp mắt tinh tường.

Tôi vừa nói xong thì một chiếc ô tô đen bóng phóng tới đón cô gái. Á, không ngờ nhà giàu vậy đó, chiếc Roll đó giá bằng cả căn nhà chứ ít đâu.

- Ê, trả cô cái khăn nè.

Cô gái kì quái không nói chỉ thò tay từ cửa kính làm dấu bye bye tôi. Khó hiểu hết biết. Mà sao thời này ai cũng đi ô tô hết vậy, mấy người đi ô tô không sợ ướt, còn tôi đi bộ giờ mà về là cảm đó, tự nhủ bản thân đợi hết mưa rồi về vậy. Gọi cho Sĩ già coi ổng đang ở đâu ha.

Mỉm cười vì đời có lắm niềm vui

Tác giả: Ka Giấy

5. Chương 5

5h30 sáng hôm sau...

Ồ ó o o

- Mày rảnh không Đào?
 - Có. Hả! Đưa em con dao chi vậy anh Sĩ?
 - Thịt hộ tao con gà mắc dịch đi, nó ồn ào quá.
 - Chẳng phải mọi lần anh đều dậy sớm hơn nó sao, 5h đã dậy, còn kéo cả em dậy theo. Hôm nay 6h kém còn ngủ.
 - Tối qua tao nhắn tin với chị dâu mày tới 2h sáng, báo hại bây giờ dậy không có nổi.
 - Chị dâu nào chứ, em có chị dâu từ bao giờ?
 - Là bà chủ quán nước hôm qua đó.
 - À, té ra là chị tên Hương mà anh nói sao. Kết quả thế nào?
 - Tạm ổn. Tiến triển tốt. Mà thằng Sếu với thằng Xêkô tính bùng hai bao thuốc thiệt rồi.
 - Kệ đi mà, tán được chị Hương là ngon rồi, bận tâm làm gì mấy chuyện nhỏ đó.
- Chả là tối qua khi tạnh mưa, tôi quay về hội họp với bộ ba và báo tin không tán được ai. Tụi Hùng Sếu liền nói là do trời mưa nên cản trở công việc, vụ này tạm thời coi như chưa có ai vô địch, hẹn tháng sau tái đấu. Vì tạm hoãn nên hai bao thuốc của anh Sĩ bị bùng, ổng tức quá cầu nhàu mãi, tôi ức chế lấy bông bịt tai ngủ cho ngon. Ai dè lúc tôi đang yên giấc thì cha Sĩ già lén gọi điện cho bồ, đúng là rất nguy hiểm.
- Ai da, lại là cơm rang cung đình.
 - Lắm nhảm cái gì, ăn đi, rất tốt cho những người vui chơi, hoạt động thâu đêm cho chúng ta. Ăn vào mày sẽ khoẻ mạnh cường tráng, tự tin trước đám đông.
 - Ngày mai đổi món khác đi, làm trứng ốp la coi bộ ngon hơn đó.
 - Tí đi đổ rác hộ tao đi, hai hôm nay tao quên chưa đổ. Đổ đi mai tao làm ốp la cho.
 - Nữa. Gài em hoài.
 - Cấp báo, cấp báo, tin khẩn cấp.
 - Mày làm gì đó Xêkô, mới sáng ra không ở quán chạy sang đây làm gì?
- Thằng Xêkô vừa thở phì phò vừa chụp lấy cốc trà đá của tôi tu ừng ực, thằng thánh vật, mới sáng đã muốn ăn chửi rồi.
- Anh Sĩ.... Đào...hai người biết tin gì chưa?
 - Chưa. Tin gì vậy?
 - Nói coi tin gì?
 - Ở chùa Long Sơn mới xuất hiện một đồng cô tiên đoán như thần, biết được sự việc 1000 năm trước, đoán được sự việc 500 năm sau.
 - Có thiệt không mày.
 - Lợi hại vậy sao, khó tin quá.
 - Là thật 100%, khắp cả cái Lầu Bẩy này đang đồn ầm lên đấy, một ngày đồng cô đó chỉ xem cho ba mươi người thôi, hết hôm nay đồng cô sẽ qua Sài Gòn, hôm nay là hôm cuối, sáng sớm dân đã chen nhau đi rồi.
 - Không thể bỏ lỡ cơ hội này. Đào, anh và mày đi.

- Ai trông quán?
- Cho thằng Xêkô.
- Tại sao lại là em?

- Vì mày còn nợ tao một bao thuốc.

Giữa cái nắng oi ả cháy khét, tôi và anh Sĩ nhể nhại mồ hôi trong đám người xếp hàng ở chùa Long Sơn. Đợi chờ là hạnh phúc? Akia Phan chém gió quá đi.

- Còn có hai điều thuốc, hút chung đi mày.
- Ờ, mấy giờ rồi anh Sĩ.
- Mười giờ kém rồi mày, Xêkô nhắn tin bảo tao sáng đông khách quá nó phải gọi thằng Sếu sang phụ bán. Hai thằng nhóc đó tuy ăn nói bóp chóp, tính tình khôn nạn bộ dạng chó tha nhưng lúc cần thiết vẫn biết đứng ra giúp anh em.
- Đương nhiên rồi, bốn anh em mình sống chết có nhau mà.
- Mày kiếm đâu ra cái khăn lau mồ hôi đẹp vậy?
- Cái này sao, là khăn tay đó. Có phải rất đẹp không?
- Rất đẹp, chất lượng mượt mà siêu thấm siêu mỏng. Vừa tốt vừa đẹp.
- Chủ nhân còn đẹp hơn. Là cô gái hôm qua em gặp đó.
- Mày tính ve vãn cô ta sao?
- Không có đâu, em còn chẳng biết cô ta là ai nữa. Vả lại em có người để thương rồi.
- Sao trước giờ mày dẫu tao, có coi tao là anh không hả?
- Chưa có đến lúc, khi nào chính thức yêu nhau em sẽ dắt về ra mắt anh.
- Vậy mới là anh em tốt. Nhìn coi, tên số 29 ra rồi, tới lượt mình đó, đi vào thôi.

Tôi và Sĩ già vừa nghe ông thầy đọc số thứ tự là phi ngay vào trong điện. Chu choa, bên trong toàn tượng La Hán ngẫu dã man.

- Chỉ được phép một người vào trong. Mong hai thí chủ thông cảm.
- Sao có thể như vậy, tụi tôi đi cùng nhau, xếp hàng cùng nhau, phải vào cùng nhau chứ.
- Thiện tai, đó là quy định ở đây, mong thí chủ chấp hành.
- Thiệt là mắc dịch, nhường mày đó Đào.
- Anh không muốn vào thật sao?
- Tao đi xem bói nhiều rồi, mày thì đây lần đầu tiên. Nhường mày đó.
- Anh thật là tốt với em. Có dịp em nhất định báo đáp.
- Tao đã đoán trước mày sẽ nói vậy, Xêkô nhắn tin bảo cái cổng ở quán vừa tắc, tí về mày thông hộ tao đi.
- Anh thật là nguy hiểm z.z

Sau khi đưa tấm vé số thứ tự cho trụ trì, tôi được ông sư già đó dắt vào một hành lang rộng 1,5m nhưng dài hun hút. Đi tầm 30m thì thấy một cánh cửa sắt.

- Thí chủ, sau cánh cửa này chính là nơi đồng cô xem thiên mệnh, mời.
- Ờ, cảm ơn nha. Ủa mà sao cái cửa này không mở được.
- Thí chủ có nhìn thấy cái khe đằng kia không, trên khe có bóng đèn đỏ đó.
- Có, cái khe đó là gì vậy?

- Đút một đồng xu năm nghìn vào cửa sẽ tự động mở ra.
- Hiện đại vậy sao, nhưng thời này ai dùng tiền xu, lấy đâu các năm nghìn mà đút vào.
- Đồng cô liệu sự như thần, cô ta đã dặn tôi chuẩn bị sẵn rất nhiều đồng xu năm nghìn, nếu thí chủ muốn tôi có thể bán lại, giá rẻ thôi, 50k một đồng.
- Có nhầm không, vừa nãy mua số thứ tự mất 50k rồi đó, giờ lại thêm vụ này nữa, bảo sao chùa của ông to nhất tỉnh.
- Thiện tại thiện tại, quá khen quá khen.

Ấm ức rút thêm 50k mua một đồng các 5k, sau khi đút đồng các vào khe cắm thì đèn đỏ chuyển qua đèn xanh, cánh cửa sắt tự động mở ra cho tôi đi vào, còn lão sư thì.

- Thí chủ vào nha, bần tăng cáo từ.

Đồ mặc dịch, chym cút đi.

Phía bên trong là một gian phòng tường sơn đỏ, ở dưới là sàn gỗ, chính giữa có một đồng cô trẻ tuổi mặc áo đỏ ngồi giữa một đồng bùa, wow, thật là rất xinh, nhìn cũng chỉ tầm 16-17 tuổi.

- Tôi xem bói sao?
- Xem bói là phụ, ngắm cô là chính.
- Biết quy định của ta chưa?
- Chưa.
- Sau lưng người có bảng nội quy đó.

Tôi ngó ra sau thì thấy một tấm bảng đề mấy dòng chữ. Thứ nhất, không xem cho nữ. Thứ hai, không xem tình duyên, học hành. Thứ ba, một ngày chỉ xem 30 người.

- Không tình duyên học hành, vậy xem cho tôi mấy chuyện khác đi.
- Bốn trăm triệu một quẻ bói.
- Hả! Cái gì? Thần thánh cũng biết cắt cổ sao, tôi đã mất 100k mới vào được đây đó, giảm giá chút đi, 50k một quẻ nhé.
- Đừng mặc cả với thánh thần.
- 75k đi mà.
- Hai trăm triệu là hết đất, không thể giảm hơn.
- 100k, giá cuối đó.
- Một trăm triệu, không thể xuống hơn.
- Vậy thôi tôi về.
- É, dừng lại, 150k có được không?
- 120k, không xem tôi đi về.
- Thôi được ngồi xuống đi. Muốn xem gì?
- Tiền của Tại.

Đồng cô xinh tươi lấy ra một đồng tàn thuốc, rải thành vòng tròn rồi kêu thẳng tôi đặt tay trái vào giữa, sau đó đồng cô nắm lấy cổ tay tôi điều khiển di qua di lại. Như có phép thuật xảy ra, sau khi nhấc tay khỏi đồng tàn thuốc, chỗ tàn thuốc đó thành hình một con tắc kè nằm giữa, bên trái nó là hình một chiếc cờ lê, bên phải là một thanh kiếm.

- Wow, thiệt là lợi hại, quẻ này có nghĩa là gì vậy?

- Đợi chút, quẻ này sư phụ chưa có dạy ta, mở sách ra coi lại đã.
- Có vụ này nữa sao.
- Đồng cô mở một quyển sách cũ nhàu nát ra lật tới lật lui, sau 5p thì ngó qua tôi.
- Hôm trước ta lỡ tay xé trang đó ra đi cầu rồi, người có điện thoại đó không?
- Có, chi vậy?
- Gọi cho sư phụ ta hỏi chút chuyện.
- Điện thoại tôi còn có sáu ngàn thôi nha, gọi ạng gì vậy, Vịt teo thì được còn ngoại mạng không cho đâu nha.
- Chỉ năm phút thôi, làm đàn ông đừng quá ki bo như vậy.
- Tí nữa trừ vào tiền xem quẻ.
- Ờ.
- Đồng cô cầm điện thoại tôi bấm một dãy các số rồi xì xà xì xồ một hồi, sau đó mở loa cho tôi nghe.
- Nghe kĩ đi, sư phụ ta sẽ nói cho người biết cái số Thiên Tội của người như thế nào.
- Đây có phải là xem bói trực tuyến không vậy?
-bà nhìn thấy một thế giới bí ẩn trong tương lai của cậu, một thế giới đa chiều, nó như một căn phòng, một căn phòng có hàng vạn cánh cửa, mỗi cánh cửa dẫn tới một không gian, có những cánh cửa được canh giữ bởi những con quỷ của tội lỗi, có những cánh cửa thâm hiểm máu, có một cánh cửa đang rất gần cậu....
- Bà thấy cậu có hai sự lựa chọn, lựa chọn phía cánh cửa có chiếc cờ lê, cậu phải sát cánh cùng một tên to àu xanh, một vị thần hùng mạnh có máy phát điện hình cây búa, bọn người có chiếc khiên biểu tượng ngôi sao, một tỉ phú trong lớp áo giáp sắt,...cậu hợp sức với bọn họ tiêu diệt binh đoàn của chúa Quỷ
- Sao nghe giống Biệt đội siêu anh hùng Avengers năm 2012 vậy?
- ...bên cánh cửa có hình chiếc kiếm cậu sẽ phải xuyên không tới một thế giới gọi là Hồn Thánh, cậu sẽ sát cánh chiến đấu cùng hiền nhân tóc bạc và một kẻ có bộ xương bất diệt...
- Cái này là Lục Địa Cứu Sinh mà.
- ...hai con đường hai lựa chọn, tuy nhiên vẫn còn một con đường thứ ba, con đường do cậu tự xây dựng khi gặp được Đèn Lồng Gốm, cậu sẽ phải....
- Tại sao đến đoạn gay cấn lại tịt chữ.
- Để ta xem đã, thật không may, điện thoại người hết tiền rồi.
- Má ơi, không phải chứ, sao đúng lúc vậy hả trời. Đồng cô à, quẻ này coi như không tính đi.
- Coi như hôm nay ta phổ độ chúng sinh, cho người thêm một quẻ khác.
- Cho tôi một con lô để tối nay đánh đi.
- 66
- Giải mấy vậy?
- Giải 6.
- Cho luôn ba chân đi.
- 666.
- Có chắc không vậy?
- Không trúng cứ tới lấy đầu ta.

- Là cô nói đó nhe, 115k đây, tối nay mà trúng tôi sẽ tới tạ ơn cô. Ế, sao cánh cửa lại đóng rồi.

Tôi vừa nói xong thì thằng cha trụ chòi lại xuất hiện.

- Thí chủ à, muốn ra phải nhét 2 đồng xu năm ngàn, ở đây ta còn đúng 2xu, mua luôn nhé.

- Má Oiiiiiiiiiiiiii.....

Mỉm cười vì đời có lắm niềm vui

Tác giả: Ka Giấy

6. Chương 6

- Mày có chắc không Đào?

- Tao nghe rõ ràng mà, 666 giải 6.

- Anh Sĩ, có nên theo không?

- Đen tình đỏ bạc. Đứa nào tình yêu kém may mắn thì đánh.

- Nói vậy là anh không theo?

- Đúng thế.

- Tính sao đây Sếu?

- Phân vân quá. Thôi tốt nhất không đánh.

- Ba người đúng là nhát chết, được, mình tôi đánh.

- Nếu trúng nhớ cho tao chút tiền nha.

- Phải đó, tao và mày là anh em thân thiết mà.

- Chúng mày dẹp ra, nếu nó trúng tao là huynh trưởng phải được khao đầu tiên.

- z.z

o0o

Thành Lâm năm nay 16 tuổi, đáng cười cao ráo bộ dạng hiền lành. Cậu học ở trường NewC, một ngôi trường ngoại quốc bậc nhất tỉnh. NewC có khuôn viên rộng, thiết kế theo lối cổ điển của Pháp, tuy chỉ là trường trung học nhưng lớn và nổi tiếng hơn tất cả trường đại học của Khánh Hoà. Nơi đây có chất lượng giảng dạy tốt nhất, hệ thống nhất, và học phí mắc nhất. Số tiền học phí, sách vở dụng cụ, học thêm, học bồi dưỡng, ngoại khóa gộp lại ngót chục triệu.

Học sinh của trường có bốn nhóm. Nhóm một chiếm 70%, đây là nhóm gia đình có điều kiện, vì biết NewC là trường cao cấp nên không ngần ngại mở hầu bao để nhà trường chăm sóc con em mình. Nhóm thứ hai chiếm 20%, là nhóm con em giáo viên trong trường, nhóm này nhờ quen biết nên được giảm học phí.

Nhóm thứ ba chiếm 9,9 %, đây là nhóm học sinh nghèo vượt khó nên được nhận học bổng của trường, ăn ngủ đều do trường lo, tiền sách vở học phí có nhà hảo tâm chi trả, một nhóm rất có tương lai.

Nhóm cuối cùng chỉ chiếm 0,1%. Đó là những kẻ như Lâm. Mẹ hắn bị chết do tai nạn, cha làm phụ hồ cửi vụn, hai cha con sống ở nhà thuê. Ông Phan, ba hắn đã phải cắn răng đi vay tiền cho hắn học ở trường này. Lâm là kẻ biết nghĩ, hắn biết thương cha và đủ trình độ để hiểu hoàn cảnh gia đình, hắn luôn chuyên tâm học hành. Nhưng ở đời đâu chỉ có mình ta.

- Thằng nhóc đang dắt xe đạp là ai đó.

- Thằng Lâm đó anh, nhà thằng đó nghèo như chó bầy đặt rúc vào NewC.

- Từ hồi vô trường tới giờ nó toàn lủi thủi một mình, cứ giờ ra chơi là chui vào một góc nhắm tịt mắt.

- Nhìn rách vậy mà chẳng lấm nha, hum trước em ra tán nó mà nó không thèm nhìn.

- Vậy sao. Gọi nó ra đây.

Cách nhà để xe 10m, thằng Lâm đang lách con xe cộc cạch ra khỏi đám xe đạp điện thì bị một nhóm ba nam một nữ chặn lại.

- Ê nhóc, từ từ nào, về sớm làm gì?

Thằng Lâm giật mình, nó biết nhóm bốn người này. Tên anh cả kia là Khải, học lớp 11, nhà tên này tiền nhiều như núi, cha hắn quen biết rộng, ở trường này thằng Khải là một trong những thằng không sợ trời không sợ đất. Hai thằng kia là Ben và Bon, là đệ của thằng Khải, con nhỏ tóc vàng uốn xoắn là Nguyệt, hot girl tai tiếng của trường.

- Dạ, anh Khải kêu em ạ?

- Là kêu mày đó, nghe nói mày chẳng lấm đúng không?

- Dạ không có đâu anh Khải, em đâu dám chẳng đâu anh.

- Đm mày còn chối à?

Lũ khốn nạn không biết đúng sai phải trái, chúng chẳng cần lí do, cứ thế lao vào nện thằng Lâm tới tấp. Đừng cú đập, từng phát sút, thằng Lâm ôm đầu chịu trận, nó không kháng cự, nó không nên kháng cự, và không thể kháng cự.

o0o

- Ôi trời ơi, ra gần hết rồi, còn có 5 lô cuối thôi. 66 ơi là 66.

- Xem tiếp đi, biết đâu trúng đấy. Mà mày đánh bao nhiêu.

- Đầu chót, bao hai chân, ba còng, mạnh giải sáu. Tất cả hết 2 triệu. Nhất định trúng, ông trời nhất định thương em.

- Giải nhất ra rồi, vẫn không có 66. Chắc toạch rồi.

- Đừng trù em. Ba mươi chưa phải là Tết, chắc chắn kì tích ở giải đặc biệt.

- Mong là thế. Còn mỗi một giải thôi. Sắp ra rồi.

- Trời ưi là trời, sao hồi hộp vậy nè.

- Sắp ra rồi, sắp rồi.

- Lâu quá vậy.

- Từ mày, sắp rồi.

- Hay máy anh nghẽn mạng.

- Ra rồi! Hình như là 666

- Yeah! Đã quá Pepsi ơi.

- Ô không. Chính xác hơn là 667. Á! Mày cầm dao đi đâu thế. Tính tìm con mẹ đồng cô lấy đầu thật sao?

o0o

- Về rồi hả Lâm, vô ăn cơm đi con, ủa, trời ơi sao người con toàn....con bị sao thế.

- Không có gì đâu ba.

- Rách hết đồng phục, có phải con đánh nhau ở trường không?

Ông Phan lo lắng cho thằng con hết mức, bình thường ông luôn dạy nó không nên gây gổ với bạn học, việc thằng Lâm bị người ta đánh luôn là điều ông không bao giờ tưởng tượng tới.

- Sao ba hỏi con không nói gì? Có phải con đánh nhau với bạn không?

- Ba đi ra đi, là con đánh nhau với tụi nó đó, tụi nó chê con nghèo, con đánh tụi nó đó, thế thì đã làm sao.
- Ba đã dạy con bao nhiêu lần rồi, đánh nhau không có gì là tốt cả, đánh nhau để được cái gì chứ, họ chê ta nghèo, họ khinh ta, ta có đánh chết họ ta vẫn là kẻ nghèo, ở đời phải biết mình là ai, con không thể cứ nông nổi như vậy.
- Ba đừng nói nữa. Đúng, tụi nó có quyền chê con nghèo. Vì ba tụi nó làm giám đốc còn ba của con chỉ là người làm thuê.

Thằng Lâm trong cơn tức giận đã nói ra những lời mà sâu thẳm trong lương tâm nó biết đây là những con dao đâm tận sâu trong tim ba nó.

Ông Phan không nói gì, ông chỉ lẳng lặng dọn ra mâm cơm, khoác chiếc áo bảo hộ lên người, đội chiếc nón lá đã rách gần hết, cặm cụi dắt chiếc xe đạp ra cổng.

- Hôm nay ba mua một con cá, ba đã ăn một nửa, một nửa để phần con. Con ăn cơm xong nghỉ ngơi tắm rửa rồi học bài, xong đi ngủ sớm mai còn đi học. Bát đĩa cứ để đấy ba rửa cho, bộ đồng phục có mấy chỗ bị rách, mai đi làm về ba sẽ may lại cho con. Ba đi làm đây.

Đợi khi ba nó đi khuất, thằng Lâm vứt bộ đồng phục ra góc rồi ngồi thu lu một góc với bát cơm trên tay. Nó biết ba nó rất thương nó, nó biết ông đã hi sinh tất cả chỉ để nó có tương lai, nó biết ông không muốn đi bước nữa vì muốn dành hết tình cảm cho nó. Miếng cơm trong miệng nó nhai nhưng không thể nuốt, cổ họng như bị nghẹn lại, nửa khúc cá nó ăn không hề có xương, ba đã nói dối nó, ông chỉ mua nửa con cá, ông ăn phần xương còn để dành phần thịt tươi ngon cho nó. Những giọt nước mắt lăn dài trên má thằng Lâm.....

o0o

Cung VHTT Thanh niên - số 1 Tầng Bạt Hồ - Hà Nội

Buổi mở thưởng quay số hôm nay có sự giám sát của hội đồng giám sát Xổ Số Kiến Thiết thủ đô và rất nhiều quần chúng nhân dân. Trên dàn quay số là năm em gái nhi đồng mặc đồ trắng mũ cano, khi kết quả thứ 3 của giải sáu xuất hiện, gần như toàn bộ dân chơi lô đề miền Bắc đều há hốc mồm, kẻ thì chửi rủa, kẻ thì tấm tắc ngợi khen sự kì diệu của số đề. Ở khu của hội đồng giám sát có đại diện của thanh tra, đài truyền hình, sở, bộ,...và một số nhân vật khác. Trong số đó có một thanh niên mặt trắng ăn mặc sang trọng nhưng lúc nào cũng nhai bím bím.

- Trên trời dưới đất mặt trắng, anh Bính à, có gian lận gì không. Tại sao ba con lô 666 lại nằm cùng ở giải sáu vậy?
- Thằng Tước, mày hỏi anh anh biết hỏi ai, ông trời lâu lâu chơi shock một lần đó mà, hôm nay mà có thằng bao mạnh 666 thì tụi nhà cái ra đề hết.

Mỉm cười vì đời có lắm niềm vui

Tác giả: Ka Giấy

7. Chương 7

Một vụn chữ nữa mới được thoát khỏi đây =.=

Tại một phòng khám riêng nằm trong khu đô thị T2 đang có một nam một nữ, nam già đời mặt nhăn như táo tàu, nữ trẻ trung thanh lịch ngực khủng lưng ong. Tên già nghe vẻ giống giáo sư bác sĩ gì đó.

- Cậu Phụng, tuy phẫu thuật đã thành công nhưng vẫn nên giữ gìn, hạn chế rượu bia thuốc lá và phát âm cường độ mạnh.
- Ông đúng là chuyên gia đó ông Tiến, giọng nói của tôi giờ trên cả tuyệt hảo, nhẹ nhàng thánh thoát, trình độ của ông xem chừng vượt qua Nhân Gian Đạo rồi.
- Cậu đừng nói vậy, thầy tôi thánh nhân, tôi người phạm tục, chẳng qua có thiết bị khoa học hỗ trợ thôi.

- Tôi có thể đứng ở đây là nhờ công lao ông hết đó, mạng này là do ông cho. Giữa chúng ta kể như tri kỉ, đừng khách sáo quá vậy.

- Tôi ngưỡng mộ cái tài của cậu nên mới dốc hết lực. Quả thực thế gian này người dám hi sinh như cậu không nhiều đâu.

- Biết sao được, thế gian này đâu chỉ có mình ta.

o0o

- Mày đi đâu mà ăn mặc chải chuốt dữ vậy Đào?

- Tối qua nói rồi đó, hôm nay em đưa Nhung đi hội chợ mà.

- Tưởng mày giỡn chơi, không ngờ là thật.

- Giỡn chơi gì chứ, em xin ông Toàn cho nghỉ hôm nay rồi.

- Mày định bỏ tao ở đây một mình sao?

- Anh đã có người yêu rồi, phải cho em đi kiếm người yêu chứ, hôm nay em sẽ tỏ tình với Nhung.

- Tại sao lại chọn hôm nay?

- Đen tình đỏ bạc. Đen bạc đỏ tình. Hôm qua thua lô đậm như vậy hôm nay nhất định tỏ tình thành công.

- Nhưng cũng đâu cần gấp gáp như vậy, mới 6h kém, ăn sáng đã rồi đi, tao giữ lời hứa làm trứng ốp la ày nè.

- Thôi tí tui em đi ăn luôn.

- Thăng mắc dịch, ốp la cung đình này tao mất bao công sức làm ày đó. Đồ đi thiệt quá uống.

- Thôi anh ăn đi. Em đi ăn với vợ yêu của em, hắc hắc.

- Nhưng mày tính đi bằng gì? Xe máy không có, bộ lấy cẳng hải đi à?

- Hai cẳng hôm nay đi giày tây rồi, không chạy được. Tí em đi xe bus ra gần đó rồi bắt taxi tới nhà Nhung.

- Sao mày chơi sang thế?

- Không những thế em còn mua một chiếc lắc bạc cực kì đẹp làm quà tặng. Coi nè.

- Wow, đẹp thiệt. Ít cũng 600 ngàn. Con nhỏ Nhung quen được mày thật có phước.

- Hehe, đương nhiên rồi. Em đi nha. Bye.

- Thăng mắc dịch vì bướm quên huynh, tối nhờ về sớm đi ăn với tao nha.

Kể ra cũng tội Sĩ già, dậy thật sớm làm trứng ốp la cho tôi, nhưng thôi lỡ rồi. Dù gì Nhung vẫn quan trọng hơn, hehe. Hôm nay Nhung xin nghỉ ở chỗ làm và nhắn tin rủ tôi đi chơi, cái cơ hội này đương nhiên tôi không thể bỏ lỡ rồi. Cả đêm qua tôi đã vắt óc chuẩn bị 1001 lời có cánh dành tặng Nhung, đảm bảo cô bạn thân mê ngay.

Mới sáng sớm xe bus vắng tanh, tôi chọn một chỗ ngồi cuối cùng, lấy điện thoại ra ngắm hình nền của Nhung, chu choa, người đầu mà dễ thương thế không biết, lại tốt bụng dễ mến, đúng là tiên nữ trời ban cho tôi mà.

- Bác tài.

- Gì mày?

- Ghế cuối của mình có thằng thần kinh, ăn mặc nhà quê mà bày đặt sơ-vin đóng thùng. Cứ nhìn điện thoại xong ngó ra cửa kính cười một mình.

- Xã hội biến đổi xuất hiện nhiều căn bệnh thần kinh lắm. Khổ thân thằng nhỏ, cao ráo sáng sủa mà mắt dầy.

Thằng cha soát vé và ông tài xế thì thăm to nhỏ gì đó tôi nghe không rõ, nhưng tôi thấy cứ liếc qua tôi hoài, cam đoan là hai cha này đang ngưỡng mộ vẻ đẹp trời phú và bộ cánh thời trang của tôi. Hi hi, không biết tí Nhưng có ngạc nhiên khi thấy tôi ăn mặc đẹp như này không.

.....

Xe bus chạy 15p thì tới bến đỗ gần nhà Nhung, tôi vẫy mãi mới có một thằng cha chạy Taxi tới.

- Đi đâu đây?
- 204 Hoàng Hoa Thám.
- 15 nghìn, có tiền không?
- Hỏi gì kì vậy? Đương nhiên là có.
- Đưa trước tiền đây.
- Nè cha.
- Rồi lên xe đi.

Thằng cha lái xe mắc dịch, cái bộ dạng tui sang trọng như này mà dám hỏi có tiền không. Bực cả mình.

- Tới nơi rồi đó, xuống xe đi.
- Cần ông nhắc sao, đồ già mắc dịch.

Nhà Nhung to thật, những bốn tầng, cổng hơn 2m. Trong sân còn có con ô tô to vật vờ. Tôi chưa kịp bấm chuông thì cô nàng đã hí hửng chạy ra mở cửa.

- Ế, sớm nha. Hôm nay ngày gì mà ăn mặc đẹp vậy pa, tính đi của gái hả?
- Có đâu, ngày thường cũng đẹp như vậy mà. Bà không thay quần áo đi. Bấy giờ hội chợ bắt đầu đó.
- Rồi, tui biết rồi. Ông vô nhà đợi tui chút đi. À, giới thiệu với ông đây là anh Mạnh, sếp tui đó. Tí nữa anh sẽ lấy ô tô chở tui mình đi chơi, xe kia là của anh đó.

* Bópppppp!!!*

Đầu tôi ong lên một phát như vừa bị ăn một cú móc trái của Phạm Văn Mách vậy, chớ chết, tưởng đi chơi riêng ai dè lại mọc đầu ra thằng cha nham nhở như thế này.

- Sao thế Đào?
- À ừm không sao...chào anh Mạnh nhen, em là bạn Nhung.
- Ừm, chào em, anh nghe Nhung giới thiệu nhiều về em rồi. Rất vui được làm quen.
- Dạ vâng.
- Hi hi, hai người nói chuyện vui vẻ nha, tui lên thay đồ.

Tía má ơi, để tôi ngồi một mình với thằng cha nham nhở bụng bự này sao, có nhầm không vậy.

- Ờ Đào nè, nghe Nhung nói em cũng làm ở một quán cafe đúng không em, quán đó có to không em, rộng mấy mét vuông.

Cái đ.m nó hỏi han kiểu gì thế này.

- Dạ quán em tầm 50m vuông.
- Ờ, gần bằng một phần ba quán anh. Thế quán mấy tầng em.
- Dạ chỉ có một tầng thôi anh.
- Ờ, thêm ba tầng nữa thì bằng quán anh. Thế nhân viên quán em mấy người?
- Em với một anh nữa.

- Hai người sao, quán anh thì 50 người.

Jêsu, nếu ngài có mắt hãy hóa phép cho cái đèn trần trên đầu thằng Mạnh tự nhiên rụng xuống.

- Quán anh tên là LipSu, quán nổi tiếng đấy. Thế quán em tên gì.

- Dạ tên Tẩn anh.

- Tuy quán em nhỏ bé và không tiếng tăm nhưng anh rất thích tên quán, xem ra chủ quán là người rất có đầu óc và trình độ cỡ anh mới nghĩ ra được tên này.

- Dạ đúng đó anh. Ông học ba năm không qua nổi lớp 2 nên chuyển qua thương trường. Ông tên Toàn nên đặt luôn quán là Toản, vì học ngu không thạo mặt chữ lên lúc làm biển viết thiếu chữ o, thành ra thằng làm biển nó làm chữ Tẩn thay cho chữ Toản. Vì ki bo kẹt sỉn nên ông không chịu thay.

- Ồ, đúng là rất bất ngờ và thú vị. Quán anh thu nhập có tháng lên tới 200 triệu. Quán em thế nào?

- Dạ có tháng được tầm 1 tỉ hai.

- Anh đang nghiêm túc nha em.

- Dạ thằng nào dối gian ra đường xe cán.

Xí, tính chơi anh mày à. Chắc các độc giả vẫn nhớ tôi nói ở chương đầu, quán tôi còn ghi số đề và kéo bóng đá đó. Tận mắt tôi và Sĩ già đã thống kê được hệ thống đầu đề của vợ chồng nhà Toản, ông này nhìn mặt đề tiện ki bo nhưng lại là cái số đề to nhất nhì Thành phố, trong lúc tính tịch tui tui thống kê tháng trước nhà Toản nuốt được 1 tỉ hai từ tất cả các khoản, nghề này lúc lên lúc xuống, dám chắc có tháng thua 2, 3 tỉ nhưng tôi nói thu nhập có tháng lên tới 1 tỉ 2 là hoàn toàn không bịa. Thằng Mạnh éch ngồi đấy giềng cứ nghĩ tôi xạo ke, thật đáng thương cho những thằng IQ tỉ lệ nghịch với ví tiền như nó.

- Hai người nói chuyện gì rôm ra vậy? Nhưng thay đồ xong rồi nè, ta đi thôi.

- Ờ em ra mở cửa đi Nhung, anh đánh Lexus ra liền.

Thằng mắc dịch, đánh xe ra được rồi còn bày đặt đánh Lexus.

o0o

Công bằng mà nói con Lexus này chạy êm thật, ngồi thật là sướng. Thằng bụng bự kiêu căng ngồi ghế trên, tôi và Nhung ngồi ghế dưới, thấy hai tui tui trò chuyện tình cảm hăng say quá nó liền mở radio to hết cỡ, he he xem ra thằng mắc dịch ngán tôi rồi.

Xe chạy vòng qua Trần Phú thì dừng tại một quán ăn sang trọng. Tôi biết quán ăn này, nó thuộc dãy quán ăn cao cấp do đại ca Phố Nhậu - Xám Xỉu thành lập. Đồ ăn chỗ này tuyệt hết sảy con bà bầy.

Vừa xuống xe bước vào quán thằng Mạnh đã tay bắt mặt mừng chào hỏi mấy ông bụng bự đang ngồi ăn trong quán. Nghe tán chuyện mới biết hóa ra thằng Mạnh hiện giờ là tổng Quản lý của LipSu, một quán cafe lớn có cả bar, nó cũng góp chút cổ phần vô đó, xem ra cũng là nhân vật đáng gờm.

Nhưng đáng gờm là trên thương trường, chứ tình trường thì chưa chắc ăn được tôi nha. Tôi và Nhung là bạn hơn mười năm nay, Nhung và nó chẳng qua làm cùng và nó là sếp nên mới quen biết nhau, Nhung chắc chán quý tôi hơn nó. Nhung nhỉ.

Ăn uống no nê thì tui tui rút quân, thằng Mạnh làm phách đứng lên trả tiền, nó rút ra 500k rồi kêu khỏi thôi. Ờ thằng bụng bự, đừng nghĩ anh đây nghèo, căn bản dạo này anh tạch lô thôi.

- Nhung lên ghế trước ngồi đi em.

- Ủa, chi vậy?

Hế, bụng bự mắc dịch sợ nên kêu Nhung lên ghế trước kìa.

- Lên đi, anh chỉ em lái xe, thường ngày em muốn học lái xe lắm mà.

- Ờ được, anh chỉ cho em nha, em tôn anh làm sư phụ lun.

- Okey, vào cầm vô lăng đi, xe này số tự động đơn giản lắm. Đó, em đạp ga rồi giữ vô lăng thế này.

Oáp, thật là. Muốn nắm tay nói đại đi bày đặt. Toàn mutu hèn kể bần, mi thật là xấu xa và gian ác.

Thằng Mạnh cứ thế nắm tay dạy Nhung đưa xe ra khỏi bãi, lóng ngóng thế nào xe vừa quay ra đã vút ga tung ngay nào một chiếc ô tô đang đi vào quán.

Mỉm cười vì đời có lắm niềm vui

Tác giả: Ka Giày

8. Chương 8

Thật khó để viết sao cho truyện này có tâm trạng buồn

Thằng Mạnh mặt ngu mà trình lái xe cao phết, ngay khi sắp tung vào chiếc xe kia nó liền dùng cân trái gạt chân Nhung khỏi đạp ga, chân phải dậm phanh, tay trái giữ vô lăng tay phải rút chìa tắt máy. Xém chút nữa tung nhau, may là hãm lại nhưng hình như có húc một phát vào xe kia.

- Ngồi trên xe đợi anh nhé.

Bụng bự dê hèn luống cuống mở cửa ra xem xét tình hình, tuy nó nói thế nhưng tôi và Nhung đâu có ngồi yên, hai đứa đồng loạt phi xuống coi phía bên kia như thế nào.

- Mày đi kiểu gì thế thằng chó?

Bên xe kia có hai thanh niên to ặc vest đen nơ bướm hùng hổ lao ra xì xà xì xồ với thằng Mạnh. Ủa, Roll sao? Chiếc xe mà tui tui vừa đụng phải là một chiếc Roll rất quen thuộc, hình như....chẳng có lẽ....

- Từ từ bình tĩnh nào hai bạn.

- Từ con mẹ mày, mới sáng sớm mày húc vào xe bọn tao....

Thằng Mạnh mới đầu xuống nước nhưng phe kia quá hùng hổ. Quả thực rõ ràng là do Nhung không biết lái nên tung vào người ta.

- Thôi có gì bỏ qua đi. Mình là đệ anh Thiêm LipSu, xe hỏng thế nào mình đền cho.

- Đền thằng cha mày, gây chuyện với tui tao mà nghĩ vứt tiền ra là được à. Quỳ xuống xin lỗi.

Phía bên xe kia hình như có ai đang nhìn tôi thì phải. Cửa kính bên đó từ từ hạ xuống....chẳng có lẽ.

- Nhìn tui giữ vậy?

- Ế, ngực to tinh mắt, té ra là cô.

- Không ngờ gặp anh ở đây. Thật là tình cờ.

- Cô chịu mở miệng rồi sao? Giọng hay như vậy mà hôm trước chả nói tiếng nào.

- Hôm đó tui mệt, đừng giận nha hì hì.

- Lúc đó cô đi vội quá tôi chưa có trả được cô thứ này.

- Gì vậy? Wow, anh vẫn giữ chiếc khăn này sao, tui tưởng anh xài xong giục luôn chứ.

- Làm vậy sao được. Tôi đã giặt sạch sẽ rồi đổ nửa lít Comfort vào ngâm rồi, rất thơm đó.

- Đúng là rất thơm, anh thật là chu đáo, cảm ơn nhiều ha.

- Tôi tên Nhân Đào, là nhân của quả đào, cứ gọi là Đào đi.

- Oh ra vậy.

- Cô tên gì vậy? Giới thiệu chút coi.

Ngực to tinh mắt liếc trên trời dưới đất, sau khi ngó qua hàng cá liền quay qua tôi lém lỉnh.

- Gọi là Băng Ngư đi. Gọi là Cá cũng được.

Hai đứa tôi cứ thế kẻ ngồi trong xe thò đầu ra, kẻ đứng ngoài xe tám xuyên vào. Mặc ấy kẻ kia há hốc mồm khó hiểu. Cứ thế nói mãi cho đến khi cô gái ngồi cùng ngực to háng giọng. Hai tay vest đen nơ bướm liền quay ra ngực to xin ý kiến.

- Cậu Phụng, tính làm sao đây?

- Đào à, hai người kia bạn anh sao?

Tôi ghé sát tai Băng Ngư nói nhỏ.

- Thực ra chỉ có cô kia là bạn tôi, thằng cha bụng bự đề hèn kia tôi không quen.

- Okey. Hiểu rồi. Hàng Long, Phục Hổ.

- Yết-sơ.

- Lôi thằng bụng bự ra đập.

- Vâng thưa sơ.

Hắc hắc, cứ thế hai anh vệ sĩ nơ bướm túm đầu thằng Mạnh dúi như điên vào đầu xe. Thấy Nhung cứ năn nỉ xin can tôi đành mở lòng từ bi hỉ xả nói mấy lời ân huệ xin tha cho nó, keke.

- Cá nè, lần sau muốn gặp cô phải làm cách nào?

- Tự tôi sẽ đến tìm anh. Bye.

Chiếc Roll lại phóng tít trên đường biển, Băng Ngư, cô đúng là bạn tốt của tôi nha, khi nào tôi và Nhung cưới nhau nhất định sẽ mời cô.

oOo

Chiếc Roll sau khi phóng được món quãng khá xa, cô gái quý phái ngồi bên cạnh Băng Ngư liền quay qua liếc cô nàng bằng ánh mắt sắc cạnh.

- Phụng, anh chàng quê mùa ban nãy là ai vậy?

- Một người bạn cũ của anh.

- Đừng lừa em nha ông xã, bạn bè gì mà tên nhau cũng không biết, lại còn tặng nhau khăn tay.

- Là bạn cũ thật mà, có hiểu bạn cũ là gì không? Là bạn của thân xác cũ đó.

- Em không tin, mà anh toàn làm chuyện điên rồ thôi. Sau khi lấy được chỗ đạn đó ra cứ sửa mặt là được rồi, cần gì phải sửa hết cả giới tính chứ.

- Mười hai phát đạn, ăn bom toàn thân cháy khét, thằng nhỏ đã tan tành rồi. Phẫu thuật luôn thành nữ trở thành con người mới, hoàn toàn không kẻ nào biết con người mới của anh, rất an toàn đó.

- Nhưng từ hồi anh phẫu thuật xong càng ngày càng thay đổi, lúc đầu em bắt mặc áo ngực anh còn không chịu, giờ thì lấy cả đồ trang điểm của em mà xài, hu hu, tối hai đứa chung giường mà không chung gối....ế, có nghe em nói không?

- Hàng Long, Phục Hổ.

- Yes sir.

- Nãy giờ có nghe cô Vy nói gì không?

- No thưa sir.

- Hix, hai tên chết bầm, hùa theo ông xã ta sao. Đợi tới lúc tập đoàn giảm biên chế ta cho bay hết.

- Oh shit. Hãi quá sir.

-lũ khốn kiếp. À nè ông xã, sao lại lấy tên là Băng Ngư vậy?

- Nãy ngó qua hàng thực phẩm, thấy mấy con cá đông lạnh nên tình cờ nghĩ ra cái tên đó.

o0o

Nhiệt tình Ngu dốt = Phá hoại.

Tôi nhiệt tình phá đám bằng sự ngu dốt và kết quả là phá hoại toàn bộ tương lai cuộc tình.

Sau khi thằng Mạnh bị đập te tua Nhung liền thuê người đánh xe chở ba bọn tôi về nhà, dẹp hết hội chợ hội chiếc. Đen đủi quá đi.

10h15

Nhung đưa thằng Mạnh đi bệnh viện vẫn chưa về, tôi nằm ở nhà Nhung xem tivi giết thời gian cho đỡ buồn, đợi đến thời cơ thích hợp tổ tình sau.

10h45 Móc đủ thứ trong tủ lạnh ra ăn và đợi chờ trong vô vọng

11h15 A! Nhung đã về

11h15p 30s hóa ra là nhầm

11h25 Đồi mắt díp tịt....

o0o

- Ê Đào, dậy coi.

- Ủa về rồi hả, sao Nhung đi gì mà lâu vậy, gần 5 tiếng đồng hồ.

- Tui phải ở đó với anh Mạnh mà, giờ anh đang nghỉ, tui về làm cơm chút cầm lên đó.

- Quan tâm nó dữ vậy, tui chết đói ở đây thì sao?

Nhỏ Nhung quay ra nhìn chăm chăm tôi bằng vẻ ngờ ngàng.

- Ông nói vậy là sao? Anh Mạnh bị như vậy là do tui tung vô người ta. Còn nữa, nãy ông và người trong chiếc Roll kia nói gì với nhau vậy?

- Không có gì, kêu họ bỏ qua thôi.

- Ủm, nếu vậy thì tốt. Tui đi nấu ăn, tui biết ông thích ăn sườn xào nên có mua mấy dẻ sườn về, ngồi đó đợi nha.

Vẫn nhớ món ăn mình thích nhất, vẫn quan tâm tới mình, trong trái tim Nhung vẫn còn một chỗ ỉnh. Nắm chắc chiếc lắc bạc trong tay. Thời cơ đã tới, không làm lúc này thì đợi đến bao giờ.

- Nhung!

- Gì vậy? Không thích sườn xào nữa à?

- Đào ... tặng ... Nhung.

Tôi cúi gằm mặt hai tay trịnh trọng đưa tặng Nhung chiếc lắc bạc.

- Wow, đẹp vậy.

- Nó mua bằng tiền tháng lương đầu tiên của Đào đó.

- Tui kết lắc bạc lắm, cảm ơn nhen, ngồi đó đợi tui nấu ăn đi, một tí là xong.

Óe. Tặng quà vậy mà không hiểu.

- Nhung, Đào còn điều muốn nói.

- Hi, ông hôm nay nói chuyện kì quá.

- Vì khi đứng trước mặt Nhung, cặp đùi Đào rung thật rung, trái tim đập mạnh thật mạnh.

Tôi nắm lấy bàn tay Nhung chắc trong tay rồi rặn từng chữ bằng tất cả tâm tình.

- Anh ... yêu ... em.

- Ông bỏ tay tui ra đi, đừng giỡn chơi nha, tui không thích ông giỡn kiểu này đâu.

- Những lời vừa rồi là hàng thật giá đúng, nếu Nhung không tin Đào xin được tháo trái tim còn trinh cho Nhung xem.

- Trước giờ Nhung chỉ coi tình cảm tui mình ở mức bạn bè thôi. Đừng làm Nhung khó xử. Thực sự, chỉ là bạn.

* Bốp Bốp Bốp*

Ba chữ chỉ-là-bạn. Nó như ba phát boxing nện thẳng vào mặt tôi. Không thể thế được, không thể thế được.

Trước mắt tôi là một viễn cảnh đen tối, muốn nói bao điều nhưng không thể nói, không hề nín thở nhưng sao khí quản như đang bị chặn.

- Nhung, đừng như vậy có được không. Nhung không hiểu tình cảm Đào dành cho Nhung sao. Đào... Đào yêu Nhung hơn bất kì ai trên thế gian này, Đào không muốn hai ta chỉ là bạn. Nhung không thể phũ phàng như vậy, đừng lẫn tránh, nhìn thẳng vào mắt Đào đi. Nhung cũng yêu Đào mà, đúng không?

- Bỏ tay ra. Đào không thể áp đặt như vậy, Đào phải cho người khác quyền lựa chọn chứ. Không thể cứ bắt người ta nói Yes mà không cho nói No. Từ hồi cấp 2 tới giờ, chúng ta luôn là bạn tốt, và Nhung không muốn mất đi điều quý giá đó, Nhung muốn chúng ta mãi mãi là bạn, đừng làm Nhung khó xử.

Nhung cúi chiếc lắc bạc trả tôi, tôi thấy trên tay Nhung đã có một chiếc lắc bạc kim đính Rubi. Phải, tất cả đã rõ ràng.

- Nhung yêu thẳng Mạnh.

- Phải. Thì sao?

Tôi nhếch mép cười lạnh một tiếng, rõ ràng quá rồi, phận anh nghèo không mua nổi tình em.

- Hừ, xã hội bây giờ thực dụng quá. Gái đẹp yêu trai nghèo thì cạp đất mà ăn.

- Ý Đào là sao?

- Rõ ràng quá rồi còn nói làm gì nữa. Coi như hai chúng ta chưa hề quen nhau. Vĩnh biệt.

Cầm chiếc lắc bạc trong tay tôi lững thững bước ra khỏi cổng.

Tôi cứ đi mãi, đi mãi. Đi qua những con phố trải đầy lá vàng mùa thu, đi qua đường biển gió thổi rất mát, những con sóng thì cứ mãi xô vào bờ, lá vàng thì cứ rơi rụng vào mùa thu, quy luật tự nhiên không thay đổi, chỉ có lòng người là đổi thay.

- Nguyệt Lão mắc dịch, rốt cuộc tôi đã làm gì saiiiii....

Mỉm cười vì đời có lắm niềm vui

Tác giả: Ka Giấy

9. Chương 9

” Anh biết là khó vì ai có thể đoán biết được bí ẩn trên cõi đời...

Anh biết là mọi thứ anh làm cũng vì muốn tốt cho em thôi.

Anh biết khi còn em là những tháng ngày rất dài nên thôi nhắm mắt dành bước vì một mai...”

- Ủa, về sớm vậy mà, coi bộ tỏ tình thành công rồi ha. Ăn gì chưa?

lắc đầu

- Tao đoán mày chưa ăn gì nên mua sẵn hai quả trứng làm ốp la à, trước giờ tao không có làm bữa trưa cho ai ăn đâu, vì hôm nay là ngày vui của mày nên anh cả như tao mới phá lệ. Sáng mày đã vì bướm bỏ

huynh nhưng mà anh không có tức, dù sao cũng phải ày đi kiểm ghê chứ, ủa, tao nói mày cảm động quá hả, làm gì khóc dữ vậy...

- Oa oa oa, anh Sĩ, Nhưng không hề yêu em, Nhưng nói chỉ coi em là bạn. Nhưng yêu một thằng bụng phệ đê hèn y như anh vậy, huhuhu.

- Thật là tội nghiệp, anh ày mượn bờ hông, cứ dựa vào đó khóc cho hết nước mắt chứa chan trong lòng, khi bao cơn mơ chấp cánh bay xa thì đàn ông cũng khóc như ai thôi.

- Oa oa oa, em không muốn sống, em muốn chết quách cho xong.

- Vậy cũng tốt, mua bao hiểm đi, lấy tên anh nhé.

- Goát? Anh nói gì?

- Á chết mẹ, lỗ mồm. Ý anh nói cuộc sống này vẫn còn dài, mày không thể vì một chuyện nhỏ mà vứt bỏ tính mạng. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cả anh và hai cụ nhà mày đều không muốn. Mày phải sống tiếp, hãy mỉm cười đi.

- Mỉm cười. Vì cái gì cơ chứ?

- Vì cuộc đời có lắm niềm vui.

o0o

- Anh Sĩ, thằng Đào làm sao thế?

- Nhớ hôm qua nó xin hai người cho nghỉ đi tỏ tình với bạn gái không?

- Nhớ chứ. Tỏ tình thất bại rồi sao?

- Đúng thế, nó đã khóc hết nước mắt rồi.

- Thế nó đã đóng được con bé kia chưa?

- Tỏ tình không xong, nắm tay thất bại. Anh Toàn à, anh nói coi có đóng được không?

- Đúng đó, ông xã hỏi khờ quá. Đóng được thì nó đã không khóc.

Cha Toàn bụng phệ vừa lắc đầu vừa thở dài.

- Thật là tội nghiệp.

- Nó mà bỏ việc là mình tui không kham nổi quán đầu nha, anh chị nghĩ cách cho nó phần chán lại đi.

- Tôi có mấy con bồ nhí...á chết mẹ nhầm, là mấy con cháu. Để tôi share...á chết mẹ lại nhầm, để...để tôi giới thiệu cho nó.

- Vô ích thôi, đây là mối tình đầu của thằng Đào, là bạn thanh mai trúc mã 12 năm. Không dễ quên đâu.

- Ông xã, hồi đó khi chia tay với mối tình đầu làm sao mà vượt qua được vậy?

- Đến quán bà nhậu đó bà xã. Nhậu xong không có tiền giả phải vô nhà bà làm culi. Lao động cực khổ nên quên hết nỗi đau tình đầu.

- Vậy áp dụng lại với thằng Đào đi. Tôi sẽ làm tổng chỉ huy, hai ông làm phó tướng. Kế hoạch tìm lại nụ cười, bắt đầu.

o0o

- Dậy đi Đào, ăn chút gì đó đi. Cả ngày nay mày ăn mỗi một bữa thôi đấy.

- Anh Sĩ, cứ bỏ mặc em, em không muốn ăn gì hết, dạ dày và bao tử đã chết theo con tim nhỏ bé rồi.

- Nếu tiếp tục như vậy hậu môn sẽ thất nghiệp đó. Nghe tao đi, ăn cháo gà này, là tao mua ày đấy.

- Không ăn là không ăn.

- Vậy uống lon nước Yến này đi. Mát lạnh lại bổ dưỡng nữa.

- Để em yên đi anh Sĩ. Em chỉ muốn ở một mình thôi.
- Nhốt mình trong phòng gặm nhấm nỗi buồn đâu có phải là cách sống của mày. Nhìn coi, chưa tới nửa ngày mà tàn tạ thân xác rồi, mày làm anh thất vọng quá.
- Bản thân em còn thấy thất vọng hướng chi là anh.
- Anh Đàm đã nói rồi. Khi tôi vui thì tôi hát, khi tôi đau thì tôi khóc. Mày đã khóc nửa ngày nay, giờ đến lúc đứng dậy vươn vai rồi, theo tao đi hát karaoke đi.
- Em không đi.
- Mọi chi phí tao lo hết, mày chỉ việc tới hát cho vui thôi. Không chừng Nhung nghe được những lời mày hát sẽ cảm động mà suy nghĩ lại đó.
- Thật sao?
- Đúng thế. Dậy tắm rửa cạo râu rồi thay quần áo đi theo tao.

o0o

Karaoke Toàn - Huệ

- Vì một người đi mãi, chắc không quay trở về, một chuyện tình nay đành quên mau. Một người ôm dĩ vãng, người kia ở chốn nao~

....

- Thăng Đào chịu đi hát karaoke rồi đó bà xã. Bước 1 đã thành công, mau đi thay quần áo đi.
- Không ngờ Sĩ mập kéo được nó ra khỏi nhà. Tôi đi hóa trang đây, ông xã ở đây quan sát tình hình nhé.

....

- Đành tìm vui nơi khác, lấp cho vơi nỗi buồn, được một ngày không được bao lâu. Tình về trên muôn lối, tình yêu là đã đau, chắc không ai hiểu thấu cho lòng tôi~
- Wow, thiệt là hay. Mày hát bài này không thua Ứng Hoàng Phúc chút nào, mai đổi tên thành Ứng Cồ Mít đi.
- Em chỉ hát bằng chính tâm trạng của mình thôi. Em mong Nhung nghe được những lời này và hiểu sự chân tình của em.

- Nhung nghe được chắc chắn sẽ cảm động. Nè, uống bia đi, có thêm chút men sẽ có rất nhiều cảm hứng. Đó, tốt, uống hết đi, hát thêm một bài nữa nha. Mày muốn hát bài gì để anh bấm.

Bài gì đây? Bài gì có thể nói lên hoàn cảnh của tôi. À không, bài gì có thể nói xoáy cái nỗi buồn nhìn Nhung đi theo kẻ khác.

- Anh Sĩ, mở cho em Lá Diêu Bông.

- What???

-ngày lấy chồng, em đi qua con đê, con đê mòn lối có về, có chú bướm vàng bay theo em....

- Hát đi nha. Anh đi vệ sinh chút.

....

- Sao rồi ông Sĩ, ok không?
- Đã xong bước 2. Chị Huệ hóa trang xong chưa?
- Xong rồi, đang đợi trong kia. Ông lên núp chỗ nào đi, tôi cắt điện liền đó.
- Ờ ờ.
- 3...

- 2...

- 1...

Cắt điện.

Tôi đang hát ngon lành thì đụp một phát cúp điện, nhạc ngắt đèn lìm, mở cửa ra xem sao thì thấy mấy phòng khác cũng vậy.

Bỗng nhiên trần nhà bốn bóng đèn bật sáng, một bà mập mặc áo lụa trắng toát đu dây từ trên xuống hét to.

- Thành phố mất điện, Long Cô Cô xuất hiện. Ấu yéh.

Mấy gã thanh niên phòng kia vừa thấy bà mập đu dây xuống liền ý ới.

- Chị Huệ à, làm trò gì đó, bật máy phát lên đi.

- Mẹ kiếp, hóa trang thế này mà chúng mày vẫn nhận ra. Thật đúng là vẻ đẹp của chị dù dưới hình dạng nào cũng không thoát được ánh mắt thiên hạ. Ngại quá đi hí hí.

- Bà thật là lắm mồm, làm ơn mở máy phát lên đi.

- Bước 3 đã thất bại, chuyển sang kế hoạch B. Hôm nay quán đóng cửa, tất cả ra quầy tính tiền và thanh toán. Đứa nào ghi nợ đừng trách cô cô ta hạ thủ tàn độc. Quá Nhi, mau ra giúp cô cô.

Từ phía sau ông Toàn mặc đồ cụt tay lao ra hùng hổ.

- Có Dương Quá ở đây, kẻ nào thiếu nợ ta chém.

Mấy tên thanh niên phòng bên kéo nhau ra tính tiền mà ngó vô vợ chồng Toàn Huệ lắc đầu.

- Kiểm tiền cho lắm rồi bây giờ phát điện.

- Thật là tội nghiệp cho những người bị tiền làm lú lẫn.

- Khổ thân hai vợ chồng. Giàu nhất nhì Nha Trang mà ...

Chả hiểu cô Huệ chú Toàn đang làm gì nữa.

- Ủa cô Huệ, chú Toàn quán này cũng của hai người à?

- Đúng thế. Chi phiếu của người đây, hết tất cả 4tr600 ngàn.

- Wow sao đắt vậy. Đợi chút nha, anh Sĩ đi vệ sinh xong sẽ ra thanh toán.

- Sĩ mập đang trốn trên lầu hai...ý lộn, đã ra về, mau thanh toán đi.

- Con đâu có tiền. Hay cô chú trừ vô tiền lương của anh Sĩ đi.

- Một là giao nộp ngân lượng, hai là để đầu tại đây.

- Con thực sự không có tiền mà.

- Thế thì làm culi cho bản quán, nếu không chịu thì tiếp ta một đao...yá

- Khoan. Để tôi trả hộ cậu ta.

Mỉm cười vì đời có lắm niềm vui

Tác giả: Ka Giấy

10. Chương 10

Tôi có ba sở thích. Thứ nhất và vẽ truyện tranh, thứ hai là viết truyện người lớn, thứ ba là đi dạo biển với gái xinh. Và giờ tôi đang hưởng thụ sở thích thứ ba, đi dạo biển đêm với cá đông lạnh Băng Ngư.

- Té ra mọi chuyện là như vậy. Trong họa có phúc, xem ra lần này anh đã biết ai là người tốt.

- Đúng vậy, tôi đoán Sĩ già sẽ ra sức giúp tôi hồi phục tinh thần, nhưng không bao giờ đoán nổi chú Toàn cô Huệ dám hi sinh hình tượng để lập kế hoạch giúp tôi tìm lại nụ cười. Giờ đây tôi buồn thì ít mà vui thì nhiều. Ồ đời đâu hay chữ ngờ.

- Hoạn nạn biết chân tình, sau lần này anh nên quý trọng bản thân hơn một chút, đừng để người khác phải lo lắng vì bản thân.

- Ừm, tôi nhớ rồi. Cá nè, chỗ tiền karaoke hôm nay tháng sau tôi trả nhe.

- Không cần. Tôi chỉ coi đó như một viên sỏi nhỏ thôi.

- Với tôi đó là hai tạ gạch đó.

- Anh thật biết nói đùa.

- Ế, cô cười rất xinh đó. Cười lại lần nữa đi.

- Người ta đang nhìn mình kìa, cười tiếp có kẻ kêu điên đó.

- Có sao đâu, đôi lúc phải hăm hăm cho đời nó thanh thản, và nhiều lúc nên nói nhảm cho đời thêm vui, ha ha ha.

- Anh thiệt là, ở bên anh tui khùng luôn quá.

- Đó, chịu cười rồi sao, tôi chọc cho cô cười tiếp nhé hehehe.

- Á! Tôi có máu buồn đó nha.

- Cá đông lạnh, chạy đâu cho thoát, keke.

Hai đứa tôi rượt nhau chạy vòng quanh quảng trường 2-4, mấy người đứng ngoài hiếu kỳ ngó vô đều tấm tắc.

Mấy cha xe ôm thì ghen tị.

- Thằng nhỏ quê mùa mà tán được ghê xinh ghê ghớm.

Mấy chị trẻ trung thì ôm ngực nuối tiếc.

- Con nhỏ tốt phước thiệt, kiếm được thằng bồ mặt mày sáng sủa, con nhà tử tế. Tôi nhìn tôi còn kết hướng chi con nhỏ.

Chỉ có người khôn ngoan là gạt gù:

- Hai đứa này đúng là...thừa cơm. Chạy hoài không mệt sao tụi bây?

- Ai da, mệt quá, phù phù.

- Rượt tôi chạy cho cổ rồi lăn ra kêu mệt.

- Keke, tí hồi sức rượt tiếp. Cá nè, nhìn biển đêm đẹp không?

- Đẹp, rất đẹp. Ế làm gì đó...

Tôi vừa vung tay định ném chiếc lắc bạc thì Băng Ngư đưa tay cản lại.

- Chiếc lắc đẹp vậy tại sao lại muốn vứt đi.

- Hàng chợ, tôi tặng cho Nhung mà Nhung không chịu. Giờ không quăng thì giữ lại làm gì?

- Vậy tặng tôi đi.

- Có nghe nhầm không, cô coi 4tr6 như hòn sỏi nhỏ mà còn thèm thứ này sao?

- Kệ tôi.

- Ờ thôi tặng cô đó.

- Yeah! Cảm ơn nha nhân quả dào.

- Đừng có ôm tôi cá đông lạnh. Cặp ngực của cô sẽ đè chết tôi đó. À mà nè, năm nay cô nhiều tuổi rồi.
- 28, sang tháng sinh nhật là 29.
- Hơn tôi những bốn tuổi sao? Nhìn cô giống gái mới hăm hai thôi.
- Còn anh mới 24 nhưng nhìn như 50 vậy ha ha.
- Thất vọng vậy sao. Cá đông lạnh, hôm nay tôi mới ăn có một bữa thôi, đói quá. Ra mua cho tôi cái bánh đi. Hết đạn rồi.
- Okê nhân quả dào. Tôi sẽ mua cho anh hai cái bánh xe bò.
- Yá bóp vú long chảo thử.

....

Sáng hôm sau...

- Anh Toàn chị Huệ nhìn coi. Thăng Đào sáng nay dậy sớm hơn cả tôi, đun nước trà, xếp ly dọn bàn ghế đều do một tay nó làm.
- Không uống công tôi và ông xã tái xuất giang hồ. Thăng Đào đã lấy lại phong độ rồi.

o0o

Thpt NewC

Vẫn chiếc áo đó, vẫn chiếc quần đó, nhưng vết rách đã được ba nó thức cả đêm vá lại. Khoác lên mình bộ đồng phục mới toanh, nó ngừng cao đầu cất bước bước vào cổng trường. Nó nghèo, đúng, nhưng nó không có tội. Nó là thằng ăn hại, đúng, nhưng nó không phải thằng phá hoại.

Tiết kiểm tra 15p đột xuất khiến cả lớp nhón nháo mở sách với hi vọng nhớ được một số kiến thức gỡ gạc. Lâm thì khác, tối qua ba nó thức trắng đêm khâu cho nó bộ đồng phục, còn nó thì ngồi cạnh ba thức trắng học bài.

Cuối tiết học...

- Cô phát luôn bài kiểm tra, chất lượng bài làm hôm nay quá tệ, ngoài Đỗ Văn Lâm 8 điểm tất cả đều dưới 6. Mong các em lần sau cố gắng hơn, vì danh tiếng ngôi trường chúng ta được khẳng định bởi chất lượng học lực các em chứ không phải tài chính phụ huynh.

Cô giáo vừa bước ra cửa lũ học sinh nhón nháo bu lấy thăng Lâm và bài kiểm tra của nó. Một thằng to cao túm áo thăng Lâm để xả giận, nhưng hai thằng to con xăm hình đã đứng ra bên vực thăng Lâm.

Hai thằng đó là Vinh và Đông, hai thằng đều có ba làm thuyền trưởng ở Hải Quân Trường Sa.

- Cám ơn hai anh nha.

Thăng Lâm cúi đầu lí nhí.

Hai đứa Vinh Đông cười cười khoác vai thăng Lâm thủ thủ như anh em thân thiết.

- Cứ xưng ông tôi đi. Lâm nè, lần sau giúp đỡ bọn này trong giờ kiểm tra nhe.
- Ừm, tui sẽ cố gắng.
- Tuyệt, trường này tôi với thăng Đông không ngăn ai, có gì cứ gọi, từ giờ ba đứa mình là anh em tốt. Chịu không?
- Được...được chứ
- Cứ mạnh dạn nói chuyện, bọn này không có khái niệm phân chia giàu nghèo như lũ chó kia. Bọn này chỉ phân chia huynh đệ và kẻ thù thôi. Đông, mày gọi mấy em trong đội văn nghệ ra chào anh Lâm coi.

Trời sinh voi ắt sinh cỏ.

Không có đường cụt, chỉ có kẻ không biết vượt qua chướng ngại.

Sống một đời đam bạc tránh xa bon chen hay khoác lên mình chiếc áo thành đạt và bước lên đỉnh cao xã hội...

Đó là lựa chọn của bạn.

Nhưng....

Bạn tôi ơi! Bạn hãy nhớ...

....luôn mỉm cười...

Vì cuộc đời có lắm niềm vui.

11. Chương 11

Cọc cạch chiếc xe đạp về khu nhà ổ chuột có giá 200k/tháng. Thăng Lâm đã khác trước, kể từ lúc nó quen tụi Vinh Đông đến giờ gần như không ai dám bắt nạt, có chăng cũng chỉ là những ánh nhìn hăm dọa của tụi cuối cấp. Lâm khá đẹp trai, lại là của lạ giữa một đồng công tử nhà giàu, và lẽ đương nhiên nó trở thành mục tiêu của các nàng Kiều NewC. Có tất cả bốn hot girl đang theo nó, trong đó có Yến là người nó để ý nhiều nhất.

Yến khác với những cô gái khác, nàng ta không phải tiêu tiền của giai, đương nhiên ăn uống có lúc để lù kia trả tiền nhưng tuyệt đối không phụ thuộc vào túi tiền bọn công tử. Nhà Yến kinh tế tầm trung, những món đồ Yến mua đều từ lương part-time Lê Tân mang lại, trong mắt thăng Lâm, yến là một thiên thần, thiên thần thực sự.

- Làm gì mà vừa đi vừa cười vậy. Có chuyện gì vui sao? Kể cho ba nghe đi.
- Hi, không có gì đâu ba.
- Chắc là mấy hôm nay được điểm cao đúng không? Hay là quen được bạn tốt? À, có bạn gái để ý hả?
- Dạ, điểm cao, bạn thân, bạn gái. Cả ba thứ luôn ba ạ.
- Chu cha, con trai ba thật là giỏi. Làm đàn ông phải như vậy. Miễn sao học hàng ngày một đi lên là được.
- Hi hi con biết rồi. Ủa hôm nay ba được nghỉ mà, ba lại đi đâu vậy?
- Hôm nay theo tiêu chuẩn xưởng gỗ ba được nghỉ, nhưng nếu đi làm thêm sẽ được tăng tiền gấp đôi. Ba không thể nghỉ được.
- Ba cứ làm vậy sẽ bị bệnh đó.
- Yên tâm đi, ba của con sức khỏe....

Ông Phan bất ngờ khi nghe thấy tiếng nhạc chuông điện thoại. Và càng bất ngờ khi thấy thăng Lâm rút từ túi quần ra một chiếc Nokia mới toanh.

- Alô. Vinh à, tao đang ở nhà. Chiều đi nha, ừm. Có gì tao gọi.
- Tiền ăn còn không đủ, ông Phan đâu đủ sức để mua cho thăng Lâm món hàng xa xỉ kia.
- Lâm, con lấy đâu ra chiếc điện thoại đó?
 - Là của thăng Vinh cho con. Nhà nó giàu lắm, ba nó làm thuyền trưởng bên Hải Quân, mỗi lần đi biển về tiền bạc triệu tiêu không thiếu. Nó vừa đổi Iphone nên cho con chiếc này.
 - Vinh cho con mà không bắt con làm gì sao?
 - Không, không bắt làm gì hết. Tụi con là huynh đệ mà.
 - Ở đời không ai cho không thứ gì đâu Lâm. Con mau trả Vinh điện thoại đi.

- Không, con muốn có một chiếc điện thoại lâu rồi, ba không mua được cho con thì thôi, đừng bắt con trả lại. Lẽ ra ba phải cảm ơn Vinh mới đúng, nhờ có nó mà con không bị ăn hiếp ở trường, ba có làm được như nó không?

- Đúng là ba không làm được. Nhưng con nghe ba đi Lâm, trả lại người ta chiếc điện thoại đó.

- Ba chỉ muốn phá con thôi, ba chả làm được gì hết, con không muốn sống với một người như ba.

Thằng Lâm hét lên như điên, nó trút tất cả những bực tức vô cớ lên ba nó rồi phóng xe đạp bỏ nhà.

Ông Phan...ông ta thực sự bị sock, ông đã bỏ mặc lời khuyên của Cò Sáu và mọi người, nhất quyết cho con vào trường tây để học....và rồi bây giờ ông tự hỏi mình...

- Ông trời ơi. Tôi làm như vậy....là đúng hay sai..

o0o

- Nhìn từ xa...con chó nó tha con gà....á à aa..

- Hôm nay có gì mà vui vậy mà?

- Anh Sĩ, báo cho anh một tin hot, tuyệt phẩm Smile - Mỉm cười vì đời có lắm niềm vui của em đã bước đầu đi vào lòng độc giả. Thật là hạnh phúc.

- Có kiếm được ra tiền không?

- Văn học Mạng thì lấy đâu ra tiền chứ, quan trọng đó là đứa con tinh thần đầu đời của em. Không thể không vui.

- Là con của mày chứ đâu phải con tao. Kể ra đây chi vậy?

- Mục đích chính là để báo với toàn thiên hà em đang rất vui mừng, mục đích phụ là muốn kiếm thêm chữ sang tháng lĩnh xu (?)

- Mày thật là nguy hiểm.

- Quá khen quá khen. Ế, mùi gì thú vị vậy?

- Mùi gì chứ, tao đâu có thấy mùi gì.

- Có mà. Con nghe rõ một tiếng “phẹt” nữa. Anh Sĩ, anh thật là đê tiện. Rõ ràng là anh xả hơi mà còn chối.

- Hà hà, che dấu kĩ như vậy vẫn bị mày phát hiện. Đừng nói tao đê tiện chỉ là cá tính thôi.

- Cá tính cái con khỉ, là ném dĩa dầu tay đó, đi pic-nic mà anh chơi kiểu này bảo đảm có đánh lộn.

- Khà khà khà, thứ này gọi là Chân nhân bất lộ tướng - Đánh rắm quyết không khai.

- Da mặt anh xem chừng đạn dâm không thủng rồi.

- Quá khen quá khen. À mà nè, điện thoại mày đâu rồi?

- Cắm rồi.

- Sao lại cắm chứ, cắm mấy trăm.

- Ba trăm. Tiền lương tháng trước ba triệu mốt, thua lô hai triệu, mua lắc bạc sáu trăm. Năm trăm ăn tiêu hết rồi, mười ngày nữa mới có lương. Không cắm lấy gì sài.

- Kêu lão Toàn ứng cho.

- Ba hôm nay ổng chết gần hai trăm triệu, giờ bắt ứng lương chắc ăn đập quá. Nghề này là thế mà.

- Vậy bán chiếc lắc đi. Mua sáu trăm bán ít cũng được bốn trăm. Dù sao mày cũng đâu có đeo.

- Em tặng cho cá đông lạnh rồi. Đừng nhắc nữa. Giờ anh có tiền thì cho em vay đi, 10 ngày nữa em trả, ra chuộc cái máy đã, không có điện thoại buồn quá.

- Tao không có tiền, nhưng tao có thể bán ày túi hành trang vạn sự. Có túi hành trang này mày sẽ kiếm được bạc triệu, công thành danh toại, ở nhà ba tầng đi xe bốn bánh.
- Đừng có nói xạo em. Từ chương 1 tới giờ anh lừa em nhiều lắm rồi.
- Lừa thêm một lần thắm vào đầu...á chết mẹ nhầm, tin tao đi Đào, đây là thứ hành trang đã được đúc kết ngàn đời rồi, mang theo nó bước trên đường đời thì đi ngàn dặm không mỏi, gặp núi không nản, cảm dỗ không ham.
- Lợi hại vậy sao? Giá nhiều vậy?
- Năm mươi ngàn.
- Quá đắt, không mua.
- Tao ày trả góp, 5 lần mỗi lần mười ngàn.
- Vậy thì được, mười ngàn đây. Bán đi.
- Tâm.
- Tâm?
- Đúng thế. Thứ đầu tiên của bộ hành trang này là chữ Tâm. Lãnh tụ vĩ đại của nước ta-cụ Hồ đã từng nói ” Có tài mà không có đức là kẻ vô dụng, có đức mà không có tài làm việc gì cũng không xong”. Một Bộ trưởng xuất chúng có tài nhưng lại tham ô và một ông xe ôm cả đời không hại ai, giữa một tên phá hoại và một người ăn hại, mày bảo ai tốt hơn.
- Ông xe ôm ăn hại tốt hơn.
- Đúng thế, thêm một dẫn chứng nữa, đại văn hào Nguyễn Du cũng từng đề cao chữ tâm qua câu ” Chữ Tâm kia mới bằng ba chữ Tài”. Nói như vậy mày cũng đã hiểu tầm tại sao chữ Tâm được đặt ngay đầu hành trang. Áp dụng thực tế và nghĩ theo một góc cạnh khác. Làm việc gì cũng phải có tâm hồn thoải mái. Mày đam mê vẽ tranh nhưng gia đình bắt mày làm giáo viên thể dục mày có thoải mái không?
- Đương nhiên là không.
- Chính vì lẽ đó, chữ Tâm là hành trang đầu tiên khi bước vào đời.
- Thật là cao siêu. Mười nghìn đây, nói chữ tiếp theo đi.
- Nhẫn.
- Nhẫn?
- Phải, là chữ Nhẫn. Con người ta sinh ra ngoài Thánh Gióng ai cũng tập bò mới tập đi, phải từng bước mới có thể thành tài. Đừng bao giờ mộng tưởng hay nôn nóng, chỉ sau một đêm từ ăn mày thành tỉ phú? Quên đi, kể cả trúng bộ vé độc đắc thì cũng phải sau một tháng Công ty xổ số kiến thiết mới xuất tiền.
- Thâm thúy, thâm thúy.
- Cuộc sống là không chờ đợi, nhưng phải nhẫn nại. Hãy nhẫn nại. Hết giờ làm phóng xe từ công ty về nhà, tự nhiên đau bụng gấp, không lẽ gấp đèn đỏ cũng bất chấp phóng qua? Phải nhẫn nại, bỏ lợi ngắn nhắm lợi dài. Nhịn một lần cho sóng yên biển lặng, lùi một bước nhìn biển rộng trời cao. Từng bước đi lên và đập bọn ở trên xuống dưới.
- Very good. Thêm mười nghìn, từ thứ ba là gì?
- -
- -?
- Đúng thế, một dấu -.
- Không hiểu, giải thích đi anh.
- Một kí tự để nối hai từ đầu và hai từ cuối, kaka.

- Vậy cũng lấy của em 10 ngàn. Nè, thêm mười ngàn nữa, nói từ thứ tư đi.
- Nhẫn.
- Lại là chữ Nhẫn, vừa nói xong rồi mà.
- Nói xong giờ nói lại không được sao, đưa 10 ngàn đây tao nói nốt từ cuối.
- Em không đưa, từ cuối chắc lại chữ Tâm chứ gì.
- Chính xác. Vì mày cầm đèn chạy trước ô tô nên phạt mày hai chục.
- Anh lừa em, anh là đồ bụng bự dê hèn, Sĩ mập dê tiện.
- Hạ hỏa đi mày. Ngồi xuống tao giải thích hết ý cho.
- Có mất thêm tiền không?
- Miễn phí.
- Được, vậy nói đi.
- “Tâm Nhẫn - Nhẫn Tâm” chỉ bốn chữ một ký tự nhưng gần như lột tả hết thực trạng xã hội. Mày nhìn kĩ đi, thứ gì cũng có hai mặt , thậm chí cả những điều tốt đẹp nhất cũng có mặt trái của nó. Tâm Nhẫn được ngăn cách Nhẫn Tâm chỉ bởi dấu -, thiện và ác là một ranh giới rất mong manh. Jesu nói hãy bước tới trước vì ở đó có thiên đàng, Như Lai lại khuyên quay đầu là bờ, kèo trên kèo dưới kèo nào chắc ăn? Mày phải tự chọn ra con đường của mình. Ở trên tao đã kể ra một câu của Bác Hồ, có tài mà không có đức là kẻ vô dụng, có đức và không có tài làm việc gì cũng không xong. Nếu muốn thành công, mày phải là kẻ có Tài và có Đức, biết trung hòa Tâm Nhẫn và Nhẫn Tâm. Ok?
- Yes, I am know. Anh Sĩ, học vấn của anh quả thực rất uyên bác, em xin phục sát đất. Sau này có gì khó khăn cứ giao cho em.
- Tốt. Từ sáng tới giờ anh chỉ đợi câu này của mày.
- ” Alô, Công ty thông cống à, khỏi cần cử người nữa, quán tôi có người thông hộ rồi”

12. Chương 12

Ở cái xứ này chỉ có mùa nóng và mùa lạnh chứ lấy đâu ra Xuân Hạ Thu Đông như Miền Bắc.

Mùa Thu Nha Trang chỉ là do mấy chàng đa cảm nhào nặn mà thành. Tôi thích mùa Đông hơn, hay chính xác là mùa lạnh. Cái mùa mà ai cũng thêm một chút hơi ấm yêu thương.

Dạo biển cùng gái xinh vẫn luôn là sở thích của tôi, cảm giác đi cùng một em xinh tươi mà bao thẳng thèm nhỏ dãi. Ôi, phê lắm các bạn.

- Nhân quả đào, anh nghĩ gì mà nước miếng chảy tùm lum vậy?
- Ó, à...không có gì. Sao hôm nay tự nhiên cô rủ tôi đi chơi vậy.
- Rảnh rồi không có gì làm nên muốn cùng anh đi dạo thôi. Thời tiết hôm nay rất đẹp, ở Nha Trang tôi thích nhất là mùa này, rất lãng mạn.
- Một con cá đông lạnh như cô cũng biết lãng mạn là gì sao?
- Đương nhiên. Tôi là con cá mập đang tương tư đó.
- Khổ cho thằng nào xui xẻo bị cô yêu thầm.
- Sao lại nói vậy? Tôi tệ lắm sao?
- Phải tiếp xúc lâu mới hiểu được bản chất một con người. Tôi mới quen cô một tuần nay, chưa dám nói tính tình cô ra sao, nhưng nhìn cái thành tích gần 30 tuổi chưa có chồng là hiểu rồi. Cô chắc chắn là kẻ có sở thích bạo lực gia đình.

- Trước giờ tôi chưa có đánh ai đâu, đừng nghĩ tôi xấu xa như vậy.
- Vậy sao ra đường cầm dùi cui điện chi vậy?
- Ế anh lấy ở đâu đó, trả tôi coi.
- Vừa rồi định ôm eo cô, không ngờ lỡ tay đụng trúng cái này.
- Trả tôi, anh thiệt là táy máy. Ế, hai con dao bấm đó cũng của tôi, đã giấu sau hông rồi mà, anh lại lấy lúc nào vậy?
- Thấy cặp móng của cô dễ ghét quá, tính rờ xem hàng thật hay giả, tình cờ rút được hai món này. Ủa, sao đột nhiên lại tự dìm vô ngực mình vậy, lại dấu cái gì sao?
- Không có...không có thật mà.
- Ờ, tạm tin. À mà nè, lúc cô trả tiền xe ôm tôi có thò tay vô túi xách của cô, rút ra thì có trái lựu đạn này.
- Á, trả tôi. Là đồ chơi của cháu tôi đó. Trả đây.
- Y như thật vậy. Nước nào sản xuất đây.
- Tàu Khựa.
- Hèn chi giống thật vậy, để rút chốt ném thử xem nổ không.
- Đừng đừng. Không được đâu.
- Chỉ thử thôi mà.
- Rút...rút chốt ra không lắp vào được đâu. Anh làm hỏng tí con cháu tôi sẽ khóc đó.
- Thì ra là vậy, trả cô nè.

Hừm, tại sao lúc ở cạnh gã này mình lại bất cẩn như vậy. Là do Phụng này không cảnh giác hay tại đôi tay của hắn quá nhanh. Hoặc cũng có thể là cả hai.

- Làm gì mà mặt thộn như vậy? Tôi đã trả cô rồi mà.
- À không...không sao. Tôi hơi...ừm đợi chút nha. 5p thôi.
- Ờ, đi đi. Nhớ rửa tay sạch nha.

Băng Ngự đi vào trong một con hẻm ngay gần đó, đôi mắt liên tục đảo lia lịa, con hẻm nhỏ này thuộc khu Ba Đảo của dân chài. Toàn bộ dân ở đây già trẻ lớn bé đều theo nghề biển, sáng sớm đã lên thuyền ra khơi, xẩm tối mới trở về, đối với tình hình khu này cô đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

- Đừng trốn nữa. Đếm đến 3 ông không ra tôi đốt sạch chỗ này.
- Đừng ...đừng anh Phụng, em ra.
- Là vợ tôi kêu ông tới à?
- Dạ không. Em...em tình cờ đi qua. Chị Vy không liên quan gì cả.
- Tình cờ? Sao thấy tôi ông lại chạy?
- Em thấy anh Phụng đang đi chơi với bạn. Em sợ quấy rầy anh nên...
- Nãy giờ có thấy gì không?
- Dạ không.
- Có nghe được gì không?
- Dạ...không.
- Có kể cho ai không?
- Dạ không, anh Phụng cứ coi em như thằng vừa cầm vừa điếc vừa mù...

- Là tự mày nói nhé.

- Đừng Á....anh tha cho em đi...á....Á

o0o

- Phụ nữ ế chồng các cô sao làm gì cũng lè mề vậy. Đi đái cũng gần 10p mới xong.

- Bộ anh nghĩ dễ tìm nhà vệ sinh công cộng sao.

- Tìm chỗ nào vắng vẻ xả đại là xong.

- Hứ, nham nhở.

- Ê, sao móng tay cô dính cái gì đỏ đỏ vậy?

- À....là....là sơn móng tay kiểu mới đó.

- Sơn móng tay?

- Ừm. Đúng, sơn móng tay.

- Sao trên áo cũng có?

- À....à là....à đúng rồi, nãy đi qua tiệm sơn phun chắc dính phải.

- Nhìn giống máu hơn sơn.

- Kệ đi mà, đằng kia bán kẹo bông gòn, anh mua cho tôi hai cái đi. Tôi thích kẹo bông gòn lắm.

- Xì tiền ra tôi mua cho.

o0o

Lâm thơ thẩn ngồi trong sân trường một mình. Khuôn mặt tàn tạ và xanh xao, chiều qua sau khi vác xe đạp bỏ nhà, nó tự hỏi mình đúng hay sai.

Ba nó đâu có lỗi, tại sao nó lại cư xử với ba nó như vậy...

Nhưng nhận một món quà từ bạn thân đâu phải là việc gì khủng khiếp, tại sao ba nó lại một mực phản đối?

...cả đêm hôm qua nó lang thang ở công viên...nó không vào nhà bạn ngủ như dự tính, nó sợ phải đối mặt với những câu hỏi và ánh mắt của gia đình bạn bè...

Cả đêm nó thức trắng, đôi lúc mệt mỏi đã vô tình nhắm mắt thiếp đi...nhưng lại gắng gượng ngồi dậy và tự nhủ phải tỉnh táo.

Nó là một thằng đa cảm và giàu trí tưởng tượng, nó suy nghĩ là lo lắng đủ thứ. Nó sợ khi nó ngủ chiếc xe đạp sẽ không cánh mà bay, nó sợ bị lừa buôn người phun ete và bán sang Tàu, nó sợ bị những con nghiện nhiễm HIV xiên ột mũi xi-lanh...

Và nó bắt đầu thấy mình quá nhỏ bé so với xã hội.... Nó bắt đầu nhận ra chỉ thực sự an toàn khi ở trong căn nhà mà nó thường coi là ổ chuột... Nó nhận ra chỉ có ba là người có thể bảo vệ nó khỏi xã hội đen tối kia...

...nó khóc, vì nó nhớ ba...nó bắt đầu gục mặt và thút thít như một đứa trẻ....

- Lâm, ăn bánh nè. Yến mua cả sữa Yomost nữa. Lâm phải uống hết nhe.

Giọng nói quen thuộc, mùi hương thân quen, vẫn khuôn mặt đó, vẫn con người đó, thiên thần trong trái tim thằng Lâm. Nó mỉm cười đón lấy chiếc bánh ngọt và hộp sữa từ tay Yến.

- Cám ơn Yến nha.

- Hi, có gì đâu. Chỉ là chiếc bánh và hộp sữa thôi mà.

- Không chỉ vì chiếc bánh và hộp sữa này, mà còn vì những lời động viên lúc sáng. Lâm thấy Yến nói rất đúng, Lâm sẽ trả lại chiếc điện thoại cho Đông, và về xin lỗi ba. Quả thực Lâm đã sai rồi.

- Ừm. Làm thế là đúng đó. Bác Phan sẽ rất vui khi thấy Lâm thay đổi như vậy. Bác Phan rất thương Lâm, đừng phụ lòng bác ý nha. Cha mẹ ai cũng muốn tốt cho con mình thôi, ở nhà Yến cũng đôi lúc làm cha mẹ không vừa lòng, làm cha mẹ giận, nhưng rồi cũng qua thôi. Họ chỉ muốn tốt cho ta thôi mà.

- Ừm, đúng vậy. Lâm sẽ ghi nhớ bài học này. Cám ơn Yến...vì tất cả.

Phương Yến mỉm cười, khẽ ngả người tựa đầu vào vai thằng Lâm. Nắm lấy bàn tay nó thật chặt để nó hiểu cô nhóc yêu nó thế nào. Còn thằng Lâm, nó hoàn toàn bất ngờ trước hành động của cô bạn gái, nó chả biết nói gì, chỉ biết nắm chắc tay Yến, để cô nhóc hiểu, nó cũng rất yêu cô...

Một tình yêu thuần khiết của tuổi học trò....

Hà Nội - Biệt thự Trúc Mây

- Ôi đời ơi, mẹ ơi, lại là cơm rang cung đình, con không ăn đâu.

- Mày không ăn thì cạp đất con nhé.

- Con muốn ăn bò bít tết và gà KFC cơ. Mẹ dắt con đi nhà hàng mẹ nhớ. Tuần này con được ba điểm 10 luôn mà.

- Đừng nói nhiều, ăn cho hết đi, không ăn hết thì tối nay miễn xem hoạt hình.

- Hic, vậy con ăn T___T

Cả căn biệt thự rộng thênh thang chỉ có hai mẹ con. Thằng nhóc kia tên Thạch, mới bảy tuổi, ở nhà hay được mẹ nó gọi và Vôn, còn người phụ nữ trung tuổi có nhan sắc tuyệt đỉnh kia là chị Trúc, một trong những nữ doanh nhân thành đạt của đất Bắc.

Bà ta năm nay đã bốn mươi nhưng nhìn như mới hai tám hai chín vậy. Và không chỉ có nhan sắc, chị Trúc còn có cái bản lĩnh đời trời đập đất không kém gì cánh đàn ông.

Reng! Reng!

- Mẹ, hình như có điện thoại.

- Haiz, là tiếng chuông cửa. Lo ăn đi nhóc.

Biệt thự Trúc Mây thiết kế theo lối kiến trúc cổ của nhà Trần. Xung quanh bao phủ thứ non bộ, hồ cá, cây cảnh, chim muông,...thật thanh tao như đúng tên gọi của nó vậy.

Và cũng chính vì biệt thự quá rộng, lại không có người giúp việc nên mỗi lần có khách chị Trúc đều phải đích thân ra tận cổng mở cửa.

- Haiz, chạy mệt muốn chết. Chiều rồi không ở nhà cơm nước tới đây làm gì. Đã thế lại còn bấm chuông inh ỏi.

- Chị thông cảm. Có hai tin tốt một tin xấu em muốn thông báo trực tiếp cho chị.

- Nói một tin tốt trước đi.

- Đã bắt được Thiên Tội Đệ Nhị cách đây 30 phút.

- Thật không?

- Thật 100% bọn em bắt xong tống nó ngay vào ngục số 2 bên Cầu Giấy.

- Thế thì tốt quá rồi. Hay lắm. Nói tin xấu đi.

- Cách đây 28 phút nó phá ngục trốn ra rồi.

- Thằng chó, mày định đùa với chị à?

- Chị Trúc bớt nóng, tin tốt thứ hai mới quan trọng.

- Nhanh mẹ lên.

- Đại ca đang sống ở Nha Trang.

13. Chương 13

- Anh chỉ là tên bán cafe thôi, xem mấy chương trình doanh nhân này làm gì.
 - Thăng mắc dịch, về lúc nào vậy.
 - Vừa về, bộ anh kết bà Trúc này hay sao mà chương trình nào của bà cũng xem thế?
 - Hối chi mày. Sao, Diệu Thủ Bốc Phân của tao lợi hại chứ.
 - Móc được mấy món đồ chơi thôi, chả sờ mó được gì.
 - Lúc mày móc Cá đông lạnh có biết không?
 - Hoàn toàn không biết.
 - Lợi hại là ở chỗ đó. Vô hình vô bóng, dối thiên lừa địa, che trời vượt biển.
 - Em thấy hối hận vì đã bỏ 50 ngàn ra học, rõ ràng là lại bị anh cho ăn thịt lừa.
 - Diệu Thủ Bốc Phân vốn là tuyệt kỹ kiếm ăn của Bảy cụt khu bến xe phía Bắc. Nhờ vào nó mà ông ta trở thành Vua móc túi những năm 90. Sau khi ông ta chết thì tuyệt kỹ này thất truyền, tao là người duy nhất học lõm được món này. Mày biết không, bao thằng dâng bạc triệu cầu xin truyền nghề mà tao không thêm dạy, nể tình anh em tao mới dạy ày, lấy có năm chục lệ phí kêu ca cái gì? Giờ muốn học món Thiên Nhĩ Ma Công không, thêm năm chục nữa thôi, học xong có thể nghe tiếng đoán hình, thiên biến vạn hóa.
 - Cả nhà em giờ còn đúng bốn mươi hai ngàn thôi này. Học cái gì chứ.
 - Nếu mày muốn học tao ày mua chịu. Cầm lấy bí kíp đi, khi nào có tiền giả tao.
 - Ờ, mà món này có hiệu nghiệm không?
 - Tao học tám năm vẫn chưa lĩnh hội hết.
 - Sặc, vậy em học đến bao giờ?
 - Tùy vào tư chất thôi, tất cả là do chữ Ngộ. Diệu Thủ Bốc Phân tao tu luyện sáu năm mới được 8 phần, mày tu luyện hai tiếng đã ngang ngửa tao. Coi bộ tư chất mày rất khá. Chắc luyện nhanh thôi.
 - Ờ để em thử. Ủa, mà sao giờ này bà Huệ vẫn chưa xuống thu tiền số. Gần bảy giờ tối rồi mà.
 - Đi đón con rồi. Hôm nay thằng Tú về.
 - À ra vậy.
- Vợ chồng Toàn Hường có duy nhất một cậu con trai tên là Tú. Cu cậu năm nay 19 tuổi, hiện đang học ở Sài Gòn, lâu lâu nhớ nhà lại xin nghỉ về thăm cha mẹ, nghe đâu cậu Tú này học lực rất bá đạo, luôn được bạn bè xếp vào hàng quái vật.
- Ông Toàn bảo tao mai quán đóng cửa đi chơi. Hai vợ chồng ông rủ tao, mày lên Đà Lạt picnic, mày đi không?
 - Thôi, em không đi đâu, trước lên Đà Lạt hoài, ngán rồi.
 - Ờ vậy ở nhà để tao đi. Mai 5h đã lên tàu rồi, mày ở nhà tự làm đồ ăn sáng đi.
- oOo
- Lâm, con...con đi đâu suốt đêm qua thế? Mau vào nhà đi, trời ơi sao mặt mũi hốc hác thế này.
- Thằng Lâm hai mắt đỏ hoe mỉm cười nhìn ba nó, ông cứ bảo nó hốc hác trong khi mặt mũi ông cũng chẳng khá hơn. Có lẽ, cả đêm hôm qua ông cũng không ngủ, thậm chí cả đêm xách xe đạp đi tìm nó.
- Vào ăn cơm đi con, ba làm món đậu rán cho con đây, còn có cả mắm cà nữa. Nhân lúc cơm còn nóng mau ăn đi con....con không thích à, hay để ba đạp xe ra chợ mua thịt về luộc nhé, ba vô tâm quá, một bữa cơm mà chả có tí thịt nào cả...

- Không ba ạ. Thế này là ngon lắm rồi, con không cần thịt cá gì đâu. Chỉ cần hai ba con mình cùng ngồi ăn với nhau là được.

- O...ơ...à ừ, được, vậy mau ăn đi con. Ăn xong thay quần áo ra, tắm hết cả rồi, để tí ba giặt cho.

Gương mặt ông Phan hiếm khi vui như hôm nay, nụ cười của ông cũng hiếm khi vui như hôm nay, và tâm hồn lại càng hiếm khi vui như lúc này.

- Ba, con đã trả chiếc điện thoại lại cho Đông rồi. Ba nói đúng, ở đời không ai cho không cái gì, có lẽ con không nên nợ Đông quá nhiều... Và ba ạ, con còn nhận ra, ở đời ông trời không cướp không của ai cái gì, ông đã mang mẹ đi rồi, nhưng ông còn để lại cho con một người cha tuyệt vời hơn cả...

Đàn ông trung niên hiếm khi khóc, những người bạc nửa đầu lại càng không....nhưng dù có kìm nén thế nào ông Phan cũng không ngăn được giọt nước mắt trên mi... vì đó là giọt nước mắt hạnh phúc của tình phụ tử.

oOo

- Phụng, anh đi đâu từ chiều tới giờ?

- Dạo đường biển thôi. Lượn lờ qua khu chài lưới.

- Sao anh đi mà không nói với ai một tiếng.

- Từ Ba Đảo tới Trần Nhật Duật ba phần tư đất là của anh, toàn bộ khu chài đó anh muốn đi cũng phải xin phép sao.

- Anh cũng biết là mình lắm kẻ thù sao còn đi ra ngoài một mình, anh không nghĩ cho bản thân mình cùng phải nghĩ cho em và mọi người chứ.

- Anh đã thay đổi thế này ai còn nhận ra được, em lo xa quá đấy.

- Đó là đề phòng, không phải lo xa, không thể chủ quan.

- Đừng cáu gắt với anh, em cho người theo dõi anh anh không trách em là may rồi đó.

- Chính vì chuyện đó em mới tức giận. Phục Hồ bảy năm nay là vệ sĩ thân cận của anh, em bảo anh ý đi bảo vệ anh, anh không muốn thì thôi sao phải móc mắt, cắt lưỡi, chọc thủng màng nhĩ của người ta. Anh thật là quá độc ác.

- Em nói đúng, anh độc ác, đó là bản chất của anh. Theo anh thì sống, chống anh thì chết. Vệ sĩ thân cận của anh mà lại nghe lệnh người khác theo dõi anh, anh chưa giết chết nó là may đấy.

- Người khác? Anh nói vậy là sao? Em là vợ anh mà, em không có quyền quan tâm chồng em sao.

- Quan tâm và kiểm soát khác nhau hoàn toàn. Chồng của em đã chết rồi, anh đã là con người mới, anh chỉ coi em như em gái thôi.

- Em...em gái? Phụng, anh...anh không thể đối xử với em như vậy. Em đã vứt bỏ tất cả sự nghiệp ca hát...vứt bỏ sân khấu...vứt bỏ ánh đèn để theo anh. Ông xã...em biết em sai rồi, em chỉ tức giận nên quá lời, đừng giận em nữa.

Hai giọt nước mắt lăn dài trên má của Vy, cô ôm chầm lấy Phụng, ngả đầu vào vai Phụng như hồi hai người mới yêu.

Nhưng...tình cảm luôn phải đến từ hai phía, Phụng bây giờ đã không còn là Phụng xưa kia nữa rồi.

- Buông tay ra đi Vy, tôi mệt rồi.

- Em không buông, em không cho anh đi đâu hết.

- Tôi bảo cô buông ra.

- Em không buông...á

Cả người Vy ngã nhào lên chiếc bàn uống trà, từng mảnh thủy tinh của ly tách vỡ vụn như chính trái tim cô vậy. Hai thăng mi Vy ướt đầm bởi lệ tình đắng cay.

- Em đã làm gì sai?
- Không phải do cô, là do tôi.
- Không phải do anh, mà do thiên hạ, vì lũ khốn nạn đó mà anh trở thành như thế này. Và do cả thằng Đào đó nữa.
- Cô muốn nói thiên hạ ra sao cũng được, cô muốn nói tôi ra sao cũng được, nhưng đừng kéo Đào vào đây. Cũng đừng có ý định gì, nếu cậu ta có mệnh hệ gì, cô là kẻ chết đầu tiên.
- Anh thay đổi thật rồi.
- ” Gạt nước mắt quên kỉ niệm và đừng nghĩ đến lúc ban đầu...
- Cũng sẽ khó nhưng nghĩ tích cực thì mọi chuyện sẽ quên mau”
- Phải.
- Phụng ngày nào trong em đã chết. Anh chỉ là một tên biến thái vô tình.
- ” ...cứ để mọi chuyện tiếp tục hiện diện ra trước mắt nhau...
- Đến rồi mai khi qua đời anh sẽ mỉm cười không còn đau...
- Anh sẽ vẫn bên em nhưng chỉ với tư cách của một người bạn..
- Và không ai có thể đọc xong chương này mà nói tình anh đã cạn...”
- Đúng, Phụng đã chết.
- Vậy Băng Ngự, anh coi em là gì?
- ” ...trong lòng anh vẫn sẽ còn và coi em là một vị trí xứng đáng...
- Nhưng không Phận, Duyên mất chữ Phận khiến cuộc đời mình lộn độn nên rất khó ở bên nhau...
- Một ngày sau em sẽ có cuộc sống mới..
- Thuyền theo gió để lại biển tình buồn và cứ thế ra khơi...”
- Không là gì cả!

14. Chương 14

Ồ ó o o

Muốn ngủ nướng lắm, nhưng thành thói quen rồi, cứ 6h sáng là tôi không thể ngủ thêm được nữa.

Oải quá, đêm qua ngồi ngắm bộ Lục Nhĩ Ma Công của Sĩ già tới 3h sáng mới đi ngủ, mới đầu đọc thấy toàn kiến thức cao siêu thú vị nên cầm đầu vào học, bộ bí kíp này là tâm kiếm của các võ sư mù lòa, họ là những kẻ nhắm mắt đánh nhau nên buộc phải tối ưu hóa đôi tai khi chiến đấu.

Theo truyền thuyết thì trong đêm tối những kẻ tu luyện môn này là vô địch cận chiến. Nhưng đến mấy đời sau thì tuyệt kỹ này lại sử dụng để phục vụ ấy lão dê già như Sĩ mập. Những kẻ đó sau khi luyện thành công thường áp tai qua cửa nhà tắm, nghe tiếng nước róc rách là có thể biết được cô gái đang tắm có thân hình ra sao...z.z

Bộ võ công này còn Tà môn hơn Diệu Thủ Bốc Phân nữa, không học.

- Sao giờ này chưa mở cửa máy? Sĩ già đâu?
- Đi picnic với vợ chồng Toàn Huệ rồi anh. Hôm nay quán đóng cửa.
- Đen thế, muốn uống cafe không xong.
- Anh Hưng muốn uống thì để em làm ột ly, nhưng sáng không có đun trà, xài tạm nước lọc nha anh.

- Rồi ok làm đi.
- Vụ lần trước sao rồi anh? Vụ bán đá rởm ý.
- Xong rồi. Hóa ra không phải Xám Xỉu mà là có thằng giả danh nó đi lừa đảo, thằng Xám đến tận nơi quật luôn cả ổ xong cho Công an hốt hết rồi.
- Oh, Xám Xỉu nổi tiếng chơi đẹp, làm sao mà có chuyện đi lừa người được. Mà anh Văn đâu, sao không đi cùng anh?
- Đang ở sòng bên Phố Cẩm, có một thằng cha người Bắc vừa mở sòng bên đó, chủ yếu là món xóc đĩa chẵn lẻ, cũng gần như Bầu cua nhưng cắt quân bằng vỏ bao Vina. Đặt một ăn hai, tỉ lệ 50:50.
- Vậy sao, anh không chơi à?
- Đêm qua bị lột sạch, vừa đi vay tiền về xong. Tí vào chiến tiếp.
- Cẩn thận không có chip trong đĩa đấy.
- Kiểm tra rồi, hàng thật hết. Tí mày đi cùng anh luôn cho vui.
- Em đâu biết đánh, mà cũng đâu có tiền.
- Toàn Huệ kêu mày là thằng đem lộc cho ông bả, giờ tao muốn ày đi cùng mượn chút hên, tí anh ày vay 100, mày muốn đánh hay không cũng được, chỉ cần đứng cạnh anh thôi.
- Ờ, vậy cũng được.

Keke, đang thiếu tiền ăn tự nhiên có người cho vay một trăm ngu gì không nhận. Tới đứng cho vui thôi, hết giờ thì cầm một trăm đi về, mình thông minh quá xá, kakaka.

o0o

- Tới rồi đó. Đằng sau tiệm sách này là sòng bạc, vô trong đi.
- Ừm. Ủa anh Văn kìa.
- Sao rồi mày, thua hả?
- Nhẫn túi. Thằng Đào cũng tới chơi hả?
- Dạ em tới coi cho biết thôi anh.
- Toàn dân cờ bạc Hải Phòng trong ý, xóc chuẩn lắm, toàn ăn lúc đầu chết về sau.
- Văn nè, tại mày đen thôi. Coi tao với thằng Đào vô nè.
- Tụi mày gà mờ sao ăn được mấy lão đó. Xi.

Tôi và anh Hưng đi dọc theo kho nhà sách thì vào được trong sới, công an Nha Trang làm khá gắt gao nên mấy sòng bạc như này thường làm rất kín và có một đội chim lợn canh chừng bên ngoài.

Sới nhỏ này có tất cả sáu gian phòng rộng cho các tay chơi sát phạt nhau, hai phòng đầu là đánh chẵn và phỏm. Bốn phòng sau toàn là xóc đĩa, trước cửa phòng nào cũng có giang hồ xăm trổ canh gác, ông nào ông ý to như con tịnh.

- Có tất cả bốn vị, mỗi vị hai mặt, mặt không màu là trắng, mặt có màu là đen, gọi là thâm cũng được. Hai hoặc bốn vị giống nhau là chẵn, ba vị giống nhau là lẻ. Khấu cửa năm chục nên mỗi lần đặt ít nhất là 50 ngàn. Nhìn anh chơi mà học này.

Ông Hưng sau một hồi truyền dạy tuyệt kỹ cho tôi thì bắt đầu lao vào cuộc sát phạt. Ngay phát đầu ăn một trăm, phát thứ hai ăn hai trăm, phát thứ ba đánh nhỏ thua năm chục, coi như có lời.

- Đặt tiếp nào mấy anh em, nhanh tay thì trúng, bác nào lúng túng mất ăn.

Ông cái nói giọng Hải Phòng, cỡ ba mấy tuổi nhưng xem chừng thuộc hạng lão thành trong nghề.

- Phát trước là gì thế?

- Lẻ, một trắng ba thâm.
- Phát này quất tiếp lẻ. Thằng Hưng theo anh.
- Chơi luôn, đặt ba trăm theo anh hai.
- Cân rồi nhé. Mở bát này. Chắn.
- Cái đậu má, tứ tử.

- Chó chết. Vị hôm nay nhảy như tôm, khó đoán thế.

Nhà cái mở bát phát hiện nguyên bốn vị thâm. Mấy thằng cha đặt chắn thì toe toét vợ tiền, mấy ông đặt lẻ trong đó có anh Hưng thì mặt nhăn như quả táo Tàu.

- Các bác đừng nóng, đen nhíp này ta chơi nhíp khác. Phát này gỡ nào.
- Quân hôm nay nhảy lắm. Phát trước chắn rồi, phát này lẻ.
- Đập lẻ ba trăm.
- Theo một trăm.
- Dốc túi bốn trăm.
- Ô thế các bác đặt lẻ hết thì ai đặt chắn. Các bác định giết nhà cái bọn em à?
- Ai xuống chắn cứu cái đi.

Tôi quay qua anh Hứng nói nhỏ:

- Chắn đi anh.
- Quay đầu đen lắm. Mày thích thì đặt đi. Anh không kết chắn.
- Thôi em nói thế chứ không đặt đâu.
- Nào các bác xuống chắn cho nhà cái nhẹ gánh đi. Thế này em cân bằng rằng à?
- Không ai xuống đâu, ông ăn hết đi.
- Thôi em đành cắn răng nuốt quả đắng này vậy. Mở bát nhé. Xấp đôi. Chắn.
- Cái đậu má nó chó chết không. Đặt phát nào chết phát ý.
- Thằng em nó bảo quay cầu mà tôi đeo nghe. Đen thế.
- Cái phát này ôm đậm rồi.
- Thì em có muốn ăn hết tiền các bác đâu. Bảo các bác sang chắn cứu em thì các bác không chịu. Thôi không sao, nhíp này ta gỡ lại.
- Vị hôm nay khó đoán lắm. Chắn hay lẻ bây giờ.
- Lẻ đi, chả lẽ xóc ba nhíp cả ba đều chắn.

Lần này tới lượt anh Hưng quay qua tôi.

- Đặt bên nào đây mày.
- Lẻ đi anh. Đập mạnh vào.
- Ok. Đập lẻ một triệu.
- Hay quá, mấy bác kia thế nào?
- Thôi tao không theo thằng Hưng đâu. Chắn đi.
- Tôi cũng đập chắn.
- Chắn hai trăm. Thôi bốn trăm.

- Cân rồi nhé. Em mở bát.

- Từ đã. Tôi nhảy sang chỗ.

Ặc, cái ông Hưng này. Khuyên ông nhảy thì ông kêu đen. Giờ không kêu nhảy thì ông lại nhảy.

- Bác Hưng làm thế này thì giết cái rồi. Bác đập mạnh thế thì em phát này bỏ xứ mà chạy.

- Ông ăn này giờ rồi còn gì. Phải cho anh em gỡ lại chứ.

- Em ăn có mấy cái thôi mà các bác quất thế này thì...

- Nói nhiều quá. Lẹ đi.

- Ngậm đắng quả này vậy. Mở nhé. Ông trời thương em rồi. Ba thâm. Lẻ.

- Con bà nó sao đen thế. Cờ bạc bịp à?

- Bác Hưng buồn cười. Bác đặt lẻ rồi nhảy sang chỗ là bác tự tìm đường tử đấy chứ.

- Đậu má đen quá. Thua sạch. Như cút, Đào, về này.

- Dạ.

Anh Hưng hầm hầm tức giận kêu tôi đi về. Ra đến cửa ông lại...quay lại.

- Một trăm anh đưa này này có đánh không?

- Dạ không anh.

- Quay vào gỡ đi. Này trực tiếp vào đánh. Anh làm quân sư cho.

Thôi xong, tưởng găm được một trăm làm tiền ăn, ai dè... T___T

- Hay lắm, bác Hưng quay lại rồi. Chỗ hay lẻ đây bác.

- Nhịp trước là gì?

- Ba trắng. Lẻ.

Anh Hưng đâm chiêu một hồi rồi quay qua nói nhỏ.

- Lẻ tiếp đi em.

- Dạ. Em đặt lẻ năm chục.

- Đánh to lên. Đặt hẳn ba trăm như tao nè nhóc.

- Anh Quang thông cảm, thằng đệ em đang tập đánh.

Ông hỏi tên Quang mắc dịch ghê gớm. Tui đặt ít ăn ít liên quan gì tới ông chứ. Đồ hắc xì dầu.

- To nhỏ không quan trọng vui là chính. Thằng em mới tập chơi mà dám vào đây là ngon rồi. Cái mở bát nhé. Tiếp tục ba trắng. Lẻ. Bác nào ăn thì thu tiền về. Em xóc tiếp nhé cả làng.

- Đặt to cũng chết. Đặt nhỏ cũng chết. Còn năm chục chỗ đi Đào.

- Từ anh, chưa xóc mà.

Ý trời rồi, cha Hưng coi bộ đen một kiếp luôn, nghe ông chắc bán nhà đi quá. Thà tự đánh còn hơn. Đẳng nào cũng chẳng găm được tiền ăn.

” Lục Nhĩ Ma Công là tuyệt thế công phu tối ưu hóa đôi tai, sử dụng sức mạnh vô hạn của thính giác để khắc phục điểm khuyết của đồng tử.

Con người sinh ra đều có năm giác quan. Năng lực ngũ hành khai sinh vũ trụ được phân chia thành năm nhánh cân bằng.

Khi một giác quan không sử dụng thì nguồn năng lượng của giác quan đó sẽ trở nên vô dụng vì không có nơi chuyển hóa.

Lục Nhĩ Ma Công lấy căn nguyên ở việc dẫn truyền nguồn năng lượng của thị giác sang thính giác để tối ưu hóa đôi tai. Khi đó thính giác có thể hoạt động trên công suất siêu phi thường vượt qua giới hạn nhân loại.

Đỉnh cao của Lục Nhĩ Ma Công là dẫn truyền toàn bộ nguồn sức mạnh của ngũ hành tập trung vào thính giác. Khi đó có thể nghe được mọi tần suất âm thanh, mọi khoảng cách, nghe được hình ảnh, nghe được mùi hương, nghe được nhiệt độ, nghe được vị ngọt vị cay...

Và đỉnh cao, là phát huy được khả năng của giác quan thứ sáu, nghe thấy tương lai. ”

Lục Nhĩ Ma Công mình mới tu luyện được ba phần, tuy chưa sử dụng thành thục và cảm thấy mục đích công phu này quá bọt. Nhưng ít ra...hôm nay cũng nên thử qua.

Xóc xóc xóc....

Tôi nhắm nghiền mắt, ngưng thở, đầu lưỡi dường như không còn cảm giác...

Đây chính là Lục Nhĩ Ma Công tầng ba.

Mọi tạp âm đều bị lọc, chỉ còn tiếng vị kêu, xuyên qua chiếc bát sứ, tôi đã có thể nhìn thấu được kết quả bằng tai.

Tinh tinh tong tong!

- Xấp đôi. Chấn. Em đặt năm chục.
- Thằng nhóc này đen chết mẹ, đặt lẻ ba trăm.
- Lẻ luôn. Hai trăm.
- Lẻ thì lẻ. Hai trăm rưỡi.
- Cân nhé các bác. Mời chú em kia mở bát.
- Được để em. Đúng chuẩn xấp đôi. Chấn.

Kaka, công phu đã có đất dụng võ.

- Tiếp nhé các bác. Nhanh tay là trúng, lúng túng mất ăn.

Tinh tinh tinh tong!

- Ba trắng một đen. Lẻ. Một trăm.
- Tao đặt chấn bốn trăm.
- Theo thằng nhóc kia. Lẻ một trăm.
- Chấn đi. Hai trăm.
- Mở bát nào. Ô, là lẻ thừa các bác. Bạc đang rôm, tiếp nhé.

Tong tong tong tong!

- Tứ tử trình làng. Chấn hai trăm.
- Không theo.
- Lẻ phát xem sao. Một trăm.
- Lại theo thằng nhóc. Chấn một trăm.
- Mở bát. Tứ tử. Chấn.

....

Tinh tinh tong tong!

- Hai trắng hai đen. Chấn tám trăm.
- Mở bát. Đúng là hai trắng hai đen.

....

Tinh tong tong tong!

- Một trắng ba thâm. Lẽ hai triệu.
- Đã cân. Mỡ. Đúng là một trắng ba thâm.

.....

Tinh tinh tong tong!

- Xấp đôi lần nữa. Chẵn tám triệu.
- Mạnh tay trúng lớn. Nhà cái xin tám triệu nhé. Mỡ. Ôi cái đem chẵn thật.

Khà khà, làm giàu đâu có khó. Chưa được một tiếng đã kiếm hơn hai chục chai. Ngon thế không biết. Chơi tiếp e lột sạch nhà cái, thôi tốt nhất nên biết người biết ta.

- Về thôi anh Hưng. Em ăn no rồi hê hê.
- Ok. Về thôi. Anh đã bảo mày rất có lộc mà. Tí nhớ dắt anh đi nhậu nha mày.
- Khỏi lo đi mà. Em bao nguyên cả nhà hàng cũng được.
- Tốt. Phải thế chứ.

Tôi và ông Hưng khoác vai nhau ôm bọc tiền và thầm nghĩ về những dự tính, ôi, nhiều tiền quá biết làm gì đây.

- Đứng lại. Từ đã chú em. Ăn no rồi rút quân à, bản tính thế.

Thằng cha cầm cái bất ngờ đứng dậy quát to, ngay lập tức bốn tay giang hồ to như tịnh chặn ngay trước cửa phòng không cho bọn tôi ra ngoài...

15. Chương 15

- Ý ông là sao? Lúc anh em tôi thua sạch túi còn đúng một trăm sao không ai cho vay một cắc. Giờ thấy vận may tới làm trúng đậm lại muốn giữ không cho về. Tính làm sao đây?

- Hừ. Vận may đang lên thì ở lại đánh tiếp đi, vội về làm gì.

Thằng cha cầm cái vừa nói vừa phanh ngực áo để lộ nguyên hình xăm Quan Công to vật vờ kéo dài từ ngực tới rốn, phía sau lưng bọn bảo kê đã lăm lăm cây phốt trên tay, bỏ mẹ rồi....quả này....anh Hưng, mau nghĩ cách coi.

- Hay thế này, đánh thêm một phát nữa. Đúng 25 triệu. Một phát duy nhất. Mày dám chơi không?
- Nghe giang hồ Nha Trang đồn bác Hưng chịu chơi số một, đúng là không sai. Được, vậy làm một phát bạch thủ đi.
- Ok. Đào, vào chơi nốt phát này đi. Đừng sợ, có anh ở đây rồi.
- Dạ dạ.

Tôi lắp bắp cho có thôi chứ sợ muốn sồn đái ra quần rồi, mấy cha này đều là giang hồ số má giết người không ghê tay. Trước mặt là tên cầm cái mặt bầm trợn, phía sau là bốn ông bảo kê to như tịnh lăm lăm cây hàng trên tay. Mấy ông ngứa mắt của một đường thì tôi có mà vào nhà thương xong tuyển thẳng lên nhà xác, mẹ cha ơi biết thế không vào đây.

- Anh xóc nhé thằng em.

Thằng cha bầm trợn nhìn chằm chằm vào tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, mấy con bạc kia thì im thin thít đứng bên cạnh, bọn họ đều đứng ngoài và dường như chẳng ông nào ngu mà đặt tiền vào ván này.

Xóc Xóc Xóc

Tôi cố trấn tĩnh cái tinh thần rối bời, hít thở thật chậm để thi triển Lục Nhĩ Ma Công....

- Chấn hay lễ? Đặt đi chú em.

Thôi thế là xong. Cha Hưng ngó thấy cái mặt đơ như cứt ngâm của tôi liền ghé tai hỏi nhỏ.

- Sao thế? Đặt đi Đào. Làm như vừa nảy ý.

- Không được rồi anh. Em không nghe thấy gì hết, em không tập trung được.

- Chó má. Anh hiểu rồi.

Ông Hưng quay ra kêu mấy cha bảo kê và nhà cái:

- Mấy đại ca cất hộ em tông phớ đi, để thế này ai mà có tinh thần đánh. Nhà cái, xóc lại đi, nhíp này thằng em tôi không chắc.

- Bác nói buồn cười, nhíp nào chả như nhíp nào. Cóng rồi à?

- Chưa biết ai cóng, có ngon thì đưa tôi làm cái cho.

- Vậy không công bằng đâu bác Hưng. Nếu muốn đổi người cầm bát thì nhất quyết phải chọn người của em. Thằng Bộ, ra xóc đi.

Ông cái bầm trợn vẩy một tay bảo kê ra xóc thay.

- Sao? Ok chứ?

Anh Hưng ngó qua thấy tôi gật đầu liền ra hiệu cho tên bảo kê tên Bộ bắt đầu.

Xóc Xóc Xóc

Lại một lần nữa tôi cố gắng thi triển Lục Nhĩ Ma Công...

Và lại một lần nữa thất bại...

- Anh Hưng, em không nghe thấy gì hết.

- Xóc lại lần nữa đi ông Bộ. Thông cảm chút đi mà.

- Thông cái thằng bố mày. Chơi hay nghỉ nói một tiếng.

Anh Hưng thở dài quay qua tôi ngán ngẩm.

- Hết cách rồi.

- Dạ.

Có lẽ số trời đã định, cờ bạc là trò may rủi, không một mảnh khóc hay khoa học hiện đại, tuyệt kỹ cao siêu có thể điều khiển được trò đỏ đen. Vận may, chỉ có thể trông chờ vận may.

- Em đặt chắn.

- Tốt, mở bát. Mở.

o0o

Cafe LipSu

- Đúng là chỗ anh đang cần người. Nhưng yêu cầu người nhanh nhẹn và có kinh nghiệm, tuy chỉ là chạy bàn nhưng yêu cầu ở đây luôn cao hơn nơi khác. Tuy em chưa có kinh nghiệm nhưng vì em là bạn của Yến nên anh sẽ nhận em vào, cho ba ngày thử việc, ngày mai bắt đầu. Ok?

- Anh Mạnh đồng ý rồi đó, cảm ơn đi Lâm.

- Dạ dạ em cảm ơn anh Mạnh. Em sẽ cố gắng không để anh thất vọng.

- Ừm tốt. Giờ anh có việc, mai gặp lại nhé.

- Dạ tui em chào anh. Yeah, cuối cùng cũng xin được việc làm thêm.

Thằng Lâm nhảy căng lên hò hét rồi nhảy đủ kiểu kì quái khiến cô bạn gái của nó cùng mấy vị khách trong sân vườn của quán được một phen cười đau cả ruột. Nó vui cũng phải thôi, những thằng khờ khờ như nó đâu phải muốn là chen chân vào đây làm được. Mà kể ra nó được nhận vào làm phần lớn là nhờ Yến-người yêu nó, Yến là Lễ Tân Vip của LipSu nên nàng chỉ cần phím trước cho tay tổng quản là mọi việc đều ok. Nhưng không vì thế mà nó ỉ lại, nó biết nó vẫn phải cố gắng rất nhiều.

- Đi uống trà chanh ăn mừng đi ông xã.
- Uống ở FullTeen nhen. Ủa, mà Yến vừa gọi Lâm là gì vậy?
- Là đồ ngốc đó.
- Ặc, không phải, nãy thấy nói khác mà.
- Xí. Lúc người ta nói hông chịu nghe, giờ ráng chịu.

Yến chu cái mỏ để ghét trêu tức thằng Lâm rồi đạp xe chạy một mạch. Vừa đi nàng vừa tùm tùm.

- Chồng khờ ơi là chồng khờ, khờ đến thế là cùng. Chồng càng khờ em lại càng yêu.

o0o

- Chị Trúc. Cafe Tản hoàn toàn không có ai. Nghe dân xung quanh nói từ 4h sáng đại ca đã ra bến xe phía Bắc, hình như là đi lên Đà Lạt.
- 4h sáng? Lúc đó chúng ta vừa xuống sân bay đúng không?
- Vâng. Đại ca trên thông thiên văn, dưới thạo địa lý. Có lẽ đã đoán trước được việc ta tới nên...á.
- Nên cái đầu mày. Chị mày quen lão gần mười ba năm chả lẽ không hiểu lão là người thế nào. Trên thông thiên văn, dưới thạo địa lý, giết người trong 2000m...toàn là bịa hết.
- Giờ tính sao đây?
- Cho một đội ở lại Nha Trang, một đội vào Sài Gòn, một đội ra tìm kiếm các đảo, chúng ta thì lên Đà Lạt. Bụng phê chết bầm, để xem ông trốn nổi tôi không.

o0o

Đà Lạt - Đồi Thông

- Hắt xì hơi.
 - Sao thế anh Sĩ. Bị cảm à? Không quen không khí Đà Lạt sao?
 - Không có đâu chị Huệ. Tại có người đang nói xấu tôi thôi.
- Lão Toàn đang đứng gần đó chụp ảnh liền chêm vào.
- Hắt xì một cái nghĩa là có người đang nhớ ông đó.
 - Không có đâu, con người tôi tôi biết rõ mà. Nếu hắt xì là có người nói xấu, xì hơi là có người nhớ nhưng.
 - Lợi hại vậy sao? Mà hình như ngày nào tôi ông thấy ông hắt xì, nhưng chả bao giờ thấy xì hơi.
 - Anh Toàn, coi bộ anh theo dõi tôi hơi nhiều nha.
 - Tò mò chút thôi. Mà theo tôi nghĩ ông hắt xì thực ra là có người đang nhớ ông đó. Chỉ là ông cố tự lừa dối mình thôi, sống thật với bản thân đi, tôi đã trải nghiệm rồi, hắt xì...á
 - Ông xã, trải nghiệm bản thân hử, vừa hắt xì đó, khai ra con nào đang nhớ. Nhanh.
 - Á á bà xã đừng néo, con mình nó đứng đằng kia nhìn thấy thì tôi ngại lắm...á...á

Sĩ già châm điếu thuốc rồi lẳng lặng đi bộ ra khỏi rừng thông, vừa đi lão vừa lẩm bầm không đầu không cuối. Những câu mà chỉ mình lão hiểu.

-tự dối bản thân...cơm rang cung đình....chồng làm bữa sáng...vợ bữa trưa chiều....haizz...anh Toàn chị Huệ, tình yêu của hai người khiến thằng Sĩ này phải ngưỡng mộ...

oOo

Vận đỏ đen như một chiếc cân thăng bằng, bên trái là may mắn bên phải là xui xẻo, hai cán cân luôn bằng nhau. Khi bạn nhận may mắn bên trái thì cán cân bên phải cũng sẽ nhận thêm một sự xui xẻo, đó là quan điểm của tôi đúc kết sau khi bộ truyện này kết thúc.

- Anh Hưng nhìn coi, bọc tiền còn to hơn cái đầu của em và anh gộp lại.

- Đương nhiên rồi đầu anh và đầu mày đâu có giá bằng bọc tiền 50 triệu.

- Lần này đúng là quá hên, không ngờ đoán đại cũng trúng. Mà lũ đầu trâu kia chơi bần thật, định bắt em trả hết tiền thắng lại cho tụi nó, dọa chém nữa chứ, may mà có anh với mấy anh kia.

- Lũ này chơi kiểu ho lao đấy là anh biết tụi nó giả mạo Hải Phòng rồi, mày nhớ lúc anh rút lưỡi lê sau lưng ra không, thằng nào thằng ý sun vùi hết. Má nó, anh mà không can là mấy ông bạn đập chết cha chúng nó rồi.

- Anh đúng là lợi hại, mười triệu này em biểu anh coi như đền đáp.

- Cái thằng này, mày nghĩ anh giúp mày vì mấy xu lẻ này à?

- Em xin lỗi, em không có ý đó...

- Rõ ràng là mày khinh thường anh, coi tình anh em giá 10 triệu. Anh thất vọng về mày quá.

- Em trẻ con. Anh đừng chấp mà. Thôi coi như em chưa nói gì, số tiền này em giữ vậy.

- Cái thằng ngu này ý tao là muốn mày thêm mười triệu nữa...á chết mịa nhầm...ý anh là nếu em đưa anh hai mươi triệu để anh mua thuốc á anh thì anh sẽ vui vẻ nhận lấy.

- Ủa, bác gái chết rồi mà.

- Ố à à anh còn một bà má nuôi, bả thương anh lắm mà trước giờ anh chưa báo đáp được gì, mà má nuôi hiện giờ lại bị tai biến...thực tình...

- Oh, em hiểu mà, anh đúng là người con có hiếu. Anh cầm lấy hai mươi triệu này đi.

- Ok...ok. Nhất...nhất trí... Cảm ơn nhé. Bye.

- Ừm. Về nhen.

- À nè Đào.

- Gì vậy anh?

- Cho anh vay thêm 10 triệu để đóng học cho thằng nhỏ nhà anh nha em.

- Ủa. Thằng nhỏ nhà anh học mẫu giáo mà, gì 10 triệu dữ vậy.

- À...ờ...thì. Anh muốn cho nó vào học trường điểm.

- Mẫu giáo cũng có trường điểm sao?

- Có...có chứ. Bây giờ là năm 2015 mà em. Cho anh vay đi mà, một tháng sau anh trả.

Hừm, dù sao cũng nhờ anh Hưng dắt mình tới sông bạc đó và bảo kê ình nên mới vác được mấy chục triệu này về. Không nên tính toán với anh. Dù sao với Lục Nhĩ Ma Công trong tay kiếm tiền cũng đâu phải chuyện khó.

- Anh vay khi nào trả cũng được mà. Cầm lấy đi.

- Ok...ok. Nhất...nhất trí. Anh về nhé thằng em.

- Ừm. Bye.

Thứ gì trên đời này chả có hai mặt...đồng tiền cũng vậy.

Và khi mặt trái của đồng tiền lộ ra, tôi mới thực sự hiểu...đời không như là mơ.

16. Chương 16

Từ Đà Lạt trở về, vợ chồng Toàn Huệ cùng Sĩ già tới thẳng quán cafe, trên đường về không quên mua sẵn phở và bánh mì để ăn lót dạ, đến giờ thì có lẽ các bạn đã hiểu tại sao vòng hai của bọn họ lại to như vậy.

- Một chết đi được. Ông xã, tối về đấm lưng cho bà xã nhen.

- Mua hai cái máy mát xa xong giờ bắt tui đấm lưng là sao?

- Ờ ha. Quên mất tiêu. Hình như một cái để ở đây đúng không anh Sĩ?

- Đúng rồi đó. Ở dưới phòng. Để tôi lấy cho chị.

- Tôi tự lấy được rồi. Anh hâm nóng nước phở dùm tui đi.

- Được. Để tôi. Anh Toàn à, thằng Tú lại đi đâu rồi? Không ăn tối sao?

- À. Nó đi chơi với tụi bạn trung học rồi. Chắc không ăn đâu.

- Bạn trai hay bạn gái vậy?

- Mấy thằng bạn thân ý mà, cũng toàn con nhà tử tế cả.

- Anh chị làm sao mà để ra thằng con ngon lành vậy. Học giỏi, đẹp trai, ngoan ngoãn, không yêu sớm. Tui thiệt phục điều gì của anh đó.

- Con phải nói sao. Thằng con tôi đương nhiên phải giỏi rồi, nó phong độ y như tôi hồi trẻ đó. Đẹp trai, học giỏi, hào hoa phong nhã. Công nhận điều gì của tôi lợi hại thiệt.

- Á á á á á á....

Hai cha bụng phệ đang say sưa tán dóc thì bị tiếng hét thất thanh của bà Huệ làm giật mình.

- Bà xã, làm sao vậy? Mát xa mà kêu như là...

- Ông xã, mau xuống đây coi nè, nhanh lênnnnnnnnn....

- Để tôi xuống coi. Đâu xem nào... Á á á á á á á á....

- Có chuyện gì mà hai người la gớm vậy, bộ có quái vật sao, xịch ra tui ngó cái nào... Á á á á á á á á á á...

oOo

Trà chanh FullTeen

Thằng Lâm rất khoái trà chanh, nó chết mê chết mệt món giải khát này và đương nhiên bạn gái nó cũng “bị ảnh hưởng”. Mới đầu Yến cũng chỉ muốn uống thử cho vui, nhưng sau khi thưởng thức xong thì cô nhóc đổi tông cái roẹt, trà sữa xuống vị trí số hai nhường trà chanh lên vị trí số một.

- Má Liên, cho con hai ly trà chanh nha.

- Có liền. Hai đứa tụi bay lên lầu mà ngồi, tao vừa sắm hai bộ salông mới ngồi êm lắm. Giữ chỗ cho tụi bay đó.

- Thiệt hả má, cảm ơn má nhiều nha. Con yêu má lắm đó. Hihi.

- Con quý. Giỡn hoài.

Lâm là thằng con trai khù khờ và thật thà, còn Yến lại là cô nhóc lanh lẹ lấu cá. Hai đứa nhỏ này coi bộ đúng là cặp trời sinh vậy. Tụi nó tay trong tay dặt nhau lên lầu mà bao ánh mắt ghen tị và thèm khát dõi theo. Tụi teen boy đứa nào chả muốn có con bồ như nhỏ Yến, đám con gái thì 100% là ganh tị với sắc đẹp

con nhỏ rồi. Mà ngẫm ra chính những thằng khù khờ thật thà như thằng Lâm lại hay cua được gái đẹp, đây là một kinh nghiệm xương máu mà tôi đã đúc rút ra từ...phim ảnh.

Ặc, này giờ miên man lạc đề rồi, thiết là tầm bậy hết sức.

- Ý. Lâm, nhìn coi, ở trên lầu chỉ có tụi mình và một nhóm khách nữa.
- Ờ há. Má Liên vừa sắm hai bộ salông, một bộ tụi mình đang ngồi. Bộ kia cho nhóm khách ba người đó. Coi bộ họ cũng là khách quen của quán.
- Cái chị mặc áo đen kia hình như là chị Vy, ca sĩ nhạc teen nổi tiếng một thời.
- Không có đâu. Chị Vy giờ đã lấy chồng Đài Loan và giải nghệ rồi. Người giàu như vậy không bao giờ vào quán như này đâu.
- Cũng đúng. Thôi kệ họ. Lâm nè, vụ làm thêm tính sao đây?
- Cứ nói dối ba là đi học thêm thôi, ba Lâm ít khi tới trường kiểm tra lắm.
- Oh. Chắc không có gì đâu.

Cách bạn của cặp gà bông đó hai dãy có một nhóm ba người tầm 20-21 tuổi. Người thứ nhất là một cô gái xinh đẹp quý phái, cô ta chính là Vy, vợ của Thương nhân người Đài Loan gốc Việt - Châu Phụng. Người thứ hai là một thanh niên mặt trắng vụn đồ vest liên tục ăn bimbim. Người thứ ba dường như không có gì nổi bật, anh ta ăn mặc bình thường và xem ra cũng không phải loại người cáo giả nai.

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Chia tay thì chia tay. Bà cũng được ba tỉ chứ ít gì.
- Tước Tổ, tui nói cho ông biết, tui yêu anh Phụng không phải vì tiền, tình cảm không phải nói xóa là xóa.
- Thằng Tước nó nói đúng đấy, bà đừng nên buồn nữa Vy à. Dùng tiền đó mở một công ty giải trí, phát triển lại sự nghiệp, kiếm một người đàn ông khác tốt hơn anh ta. Quên quá khứ đi.
- Vậy tôi hỏi thật ông, khi đã cưới Tường về, trong lòng ông còn nhớ đến Hậu không?
- Hậu là người đã chết, Tường là người còn sống. Sao so sánh được.
- Ông đang lảng tránh câu hỏi của tui đó. Trên đời này hạnh phúc thì dễ quên nhưng nỗi buồn thì không bao giờ xóa nổi đâu.
- Trên trời dưới đất mặt trăng. Cái này gọi là hạnh phúc có cánh nhưng nỗi buồn chẳng có chân.
- Im.
- Im.
- Ó!

Tuy là ba người nói chuyện nhưng xem ra thanh niên mặt trắng thích ăn bimbim đã bị bỏ ra rìa.

- Hoa nè, tui gọi ông ra đây thực chất muốn nhờ ông giúp một việc.
- Nói đi.
- Có người muốn giết anh Phụng. Ông giúp tôi bảo vệ ảnh được không?
- Không.
- Trên trời dưới đất mặt trăng. Để vụ này tôi lo.
- Im.
- Im.
- Ó!
- Giúp tui đi Hoa. Ông có anh Xám và anh Lục mà.

- Cò Sáu và Xám Xỉu đã gác kiếm rồi. Tụi nó không muốn dính đến máu nữa đâu, và tôi thì lại càng không. Bà biết đó, vợ chồng tôi đã có em bé. Tôi không muốn mạo hiểm nữa.

- Nhưng anh Phụng là chồng tui. Ông không thể làm ngơ, chúng ta là bạn từ thuở nhỏ mà. Ông không thể làm thế được.

- Thứ nhất, Phụng đã không còn là chồng bà. Thứ hai, vụ này quá nguy hiểm. Hậu là đủ rồi, tôi không muốn thêm cả Tường...tạm biệt...

o0o

Đà Lạt

- Chị Trúc, đã cử ba đội đi xung quanh tìm kiếm nhưng không có dấu vết của đại ca.

- Không thể như thế được. Chẳng lẽ lão mập chết bầm đã bốc hơi. Alô, sao rồi.

- Báo cáo, ngay khi chị tới Đà Lạt thì có người phát hiện đại ca ở Nha Trang. Hiện bọn em đang bao vây cafe Tản.

- Tốt lắm. Không được manh động, tập hợp tất cả các đội bao vây mọi bến xe và sân ga ở Nha Trang. Đội chị quay về.

- Yes sir.

- Bụng phê chết bầm. Ông nghĩ mình thông minh hơn tôi sao. Hừ, để xem lần này ông thoát bằng cách nào, đồ chết bầm.

o0o

- Hắt xì. Tại sao hai người la to vậy?

- Bộ ông không biết là gì thật sao?

- Đúng đó anh Sĩ, tại sao anh không biết là tại sao bọn tôi la mà còn la theo.

- Tăng tính hồi hộp thôi. Thế vì sao mà hai người la to vậy, tôi thấy đâu có gì đâu.

- Chính vì không có gì nên tôi mới la to như vậy. Anh nhìn coi.

Bà Huệ vừa chỉ vô chiếc két trống không dấu trong tường vừa hét inh ỏi.

- Đây là chiếc két bí mật chỉ có ba chúng ta biết mật mã. Sáng nay trước lúc lên Đà Lạt tôi đã cất tạm tiền số tổng cộng hai mươi triệu bốn trăm nghìn vào đây. Nãy đang tìm máy mat-xa thì tiện tay mở két kiểm tra. Không ngờ két trống không.

- Chị nói vậy là có ý nghi tôi sao. Ê đừng có đoán bậy nha, ba người biết chiếc két nằm đây nhưng chỉ có hai người biết mật mã, tôi chỉ là người trông coi. Hơn nữa cả ngày hôm nay tôi đi cùng hai người đó, sao mà lấy được.

- Bình tĩnh đi Sĩ, bà xà tôi không có ý nghi ngờ ông đâu. Ông làm cho nhà tôi hơn một năm qua sổ sách một xu không thiếu sót, cái cống tắc cũng tay ông thông hộ, mái nhà dột cũng là ông sửa, sao mà nghi ông lấy tiền được chứ. Phải không bà xã.

- Phải phải. Xin lỗi nha anh Sĩ, vừa rồi làm anh hiểu lầm rồi.

- Chứ ý hai người là sao?

- Ngoài anh ra còn ai biết chiếc két ở đây không?

- Hết rồi. À. Có thằng Đào, trước tôi định treo một khung ảnh Maria Ozawa ở đây nên kêu nó đóng đinh vô, tình cờ đục trúng chỗ tường có két đặt bên trong, vẫn còn vết nê.

- Vậy thì hỏng rồi. Anh làm ăn bất cẩn quá.

- Chị Huệ, ý chị là thằng Đào ăn cắp tiền sao?

- Đúng vậy, dạo này nó kẹt tiền cứ xin vợ chồng tôi cho ứng lương...
- Nhắc mới nhớ, thường thường buổi chiều hay thấy nó xin nghỉ, mặt lại dờ dẩn, hay ngáp. Tôi đoán là nó nghiện ma túy rồi, không có tiền mua thuốc nên ăn trộm.
- Vụ này mới à nha, hai người như Bao Thanh Thiên Việt Nam vậy. Nó là lính ruột tôi, đừng có nghi ngờ nó. Hai mươi triệu bốn trăm, thằng Đào không bao giờ có gan lấy số tiền đó đâu. Tầm bậy hết sức.
- Anh Sĩ, anh về rồi haaaaaaa....ra xem con Wave 2015 hai mươi triệu bốn trăm em vừa mua nèèèèeee....
- Oh my god.

17. Chương 17

Cầm tiền nhiều coi bộ không tốt, tôi bắt xe ôm ra Tường Nghiêm mua luôn con wave mới ra hồi tháng 6, có tiền lót tay phát giấy tờ xong cái roẹt, lắp luôn biển 5 số đẹp mê li, kaka.

Trên đời này tiền không phải là tất cả, nhưng mà gần như tất cả đều mua bằng tiền. Phóng con xe mới tinh đi chuộc điện thoại, xong làm một bát phở no căng. Tạt vô một quán cafe sang trọng, uống ly cafe hai chục ngàn, bo cho em nhân viên một trăm ngàn, mấy nhỏ lễ tân cứ liếc qua thêm nhỏ dãi, oách quá xá, haha.

Đúng là có tiền rồi đi đâu cũng có người nể, nói gì cũng có người nghe.

À mà cũng muộn rồi, ghé về quán coi Sĩ gia về chưa, dù sao cũng phải cảm ơn ổng một tiếng, bộ Lục Nhĩ Ma Công này của ổng đúng là vô cùng lợi hại.

- Anh Sĩ, ra nhanh coi nè. Ủa, có cả cô Huệ chú Toàn nữa hả?

Ba người họ thấy tôi đứng cạnh con xe bỗng nhiên mặt ai cũng đờ đờ sát khí. Vụ này mới à nha, ghen tị hả.

- Vừa mua xong đó. Mọi người thấy có đẹp không. Coi nè, biển năm số nhé.
- Mà lấy tiền ở đâu mua xe?
- Em tự kiếm. Anh Sĩ nhìn nè, thắng đĩa đó...
- Tao hỏi mà kiếm tiền ở đâu. Trả lời mau.
- Anh làm gì mà nạt em gớm vậy, bỏ tay ra coi. Em đi đánh bạc trúng được đó.
- Mà đừng có xạo. Đậu má. Cỡ mà vô đó không bị lột hết là mà, làm gì có cửa ăn hơn hai chục triệu. Bộ mà tính nói dối cả tao sao.
- Không có cửa ăn hai chục triệu, mà có cửa ăn năm chục triệu đó.
- Đến giờ mà vẫn không chịu nói thiệt, vẫn muốn gạt tao à? Được. Mà đánh ở sòng nào? Cái nào? Dẫn tao tới đó.
- Không được. Tụi em vừa gây lộn ở đó. Giờ quay lại sao được.
- Thằng chó, còn cố cãi sao. Cỡ mà đòi gây lộn với gang hồ cờ bạc xong nguyên vẹn trở về. Mà khai thật đi, là mà lấy trộm tiền trong két đúng không, là mà ăn trộm tiền của nhà anh Toàn đúng không? Mẹ kiếp, nhìn thẳng mắt tao mà trả lời.
- Anh bị khủng hay sao mà kêu em ăn trộm tiền, chú Toàn cô Huệ, con không có biết tiền nào hết, xe này là tiền con tự kiếm được. Anh Sĩ, em theo anh Hưng đi xóc đĩa, nhờ Lục Nhĩ Ma Công của anh nên nghe được tiếng vị, kết quả là ăn đậm tiền. Là nhờ bí kíp của anh đó.

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi biết Sĩ già khoái nghe nịnh. Và đúng như dự đoán, ổng nghe xong khuôn mặt dịu đi, không còn tím áo tôi. ổng thở dài một hơi, khuôn mặt tự nhiên xám xịt lại, ổng nhìn tôi cười nhếch mép sau rồi...vung tay bạt tôi một cái đánh chát.

- Lọc cái con mẹ mày, cuốn sách đó là tao phôtô từ một đoạn truyện kiếm hiệp, công phu cái khổ khô, tuyệt kĩ cái khổ khô, nào là Diệu Thủ Bốc Phân, nào là Lục Nhĩ Ma Công,...là tao bịa ra gọt mày đó. Nghe được vị xóc đĩa, mẹ kiếp, mày nghĩ có món bí kíp quý giá như vậy mà tao bán ày giá năm chục bạc sao. Mày còn định lừa tao đến bao giờ. Uống công tao coi mày là anh em tốt, giờ mày có chịu nói thật không.

- Em đã nói hết sự thật. Rõ ràng nhờ bí kíp đó mà em thắng bạc. Tại sao anh không tin còn đánh em. Anh điên thật rồi.

- Mày thiệt là cứng đầu.

Sĩ già điên khùng quát lên như sấm rồi quay qua nhà Toàn Huệ.

- Anh Toàn chị Huệ. Nó là do tôi nhận vào, là do tôi sơ suất nên để nó biết được chỗ dấu kết. Chỗ tiền đó tôi sẽ ép nó hoàn trả anh chị. Hai người để tôi lo đi.

Bà Huệ ngó qua ông Toàn chờ ý kiến, ông Toàn ngày thường cà chớn đột nhiên lúc đó mặt cô hồn dễ sợ.

- Ra đi anh Sĩ, để tôi lo vụ này.

- Ngồi xuống nói chuyện đi. Đào. Ngày thường cô chú đối với con có tốt không?

- Dạ rất tốt.

Bất ngờ nha, vừa rồi ông Toàn còn đằng đằng sát khí, không ngờ loáng một cái đã đổi giọng làm mặt tươi cười kéo ghế kêu tôi ngồi. Lí nhí đáp lại ổng xong tôi ngồi luôn xuống ghế, sát khí của Sĩ khùng làm tôi bủn rủn tay chân rồi. Nhưng...tôi đang định ngồi xuống thì...

Ầm!

- Vậy tại sao mày dám ăn cắp tiền của vợ chồng tao.

Nguyên cả chiếc ghế gỗ bay sượt qua đầu tôi, đập vào bức tường vỡ tung toé. Khuôn mặt sứ giả hòa bình của ông Toàn loáng cái đã biến thành hung thần địa phủ, ổng chụp lấy áo tôi động thẳng vào tường găm lên như mảnh hổ.

- Mày nghĩ tao làm cái số đề mà trong tay không có chút số má giang hồ sao. Đừng giỡn mặt với tao. Tao hỏi mày một câu cuối cùng. Trả tiền, có hay không?

- Con... không lấy thiệt mà...

Tôi đang nói dở thì phía quai hàm truyền tới cảm giác nhói đau, tiếp đó lại thêm một đấm ngay lỗ mũi, ngày thường chỉ thấy lão Toàn dùng tay ăn xôi gà, không ngờ quả đấm lại lợi hại như vậy. Đầu lưỡi tôi thấy tanh tanh vị máu, khốn kiếp. Đang định đánh trả thì nguyên cả cái đầu bị vít xuống, giữa ngực ăn ngay quả lên gối cả người bật ngã ra sau. Không biết từ lúc nào lão Toàn đã rút được ví của tôi.

- Tao giữ xe và giấy tờ của mày. Cho mày ba ngày lo tiền, lo không được tao báo công an tổng vô trại.

- Tôi...tôi đã nói không lấy...trộm tiền mà. Ai cho ông lấy giấy tờ của tôi. Luật...luật nào vậy.

- Ở đây, tao là luật.

- Được. Ông nhớ ngày hôm nay đó.

Tôi lau đồng máu trên mũi rồi lao vô màn đêm. Mẹ kiếp, lũ khốn không cần biết đúng sai đã kết tội, còn lao vào đánh tôi, được lắm, tao sẽ kêu anh Hưng gọi anh em tới chém chết cha chúng mày.

Tôi không có số điện thoại anh Hưng, nhưng biết khu nhà của anh. Chạy bộ tới đó thì thấy đóng cửa, hàng xóm kêu anh đi từ sáng. Cái lão Hưng này, đi đâu mà mười giờ đêm không thấy về.

Tôi cứ lẩn quẩn đi vòng quanh khu đó, hết đứng ở cổng lại đi ra ngõ đợi, đợi miết đợi miết tới mười hai giờ vẫn chưa thấy về.

Đói quá, mệt nữa, cả người tôi uể oải, phía quai hàm vẫn nhức như búa bổ, lão Toàn chó chết, càng nghĩ càng tức.

Giờ tính làm sao, ngoài anh Hưng ra ai giúp được tôi đây?

À. Có một người. Tôi lúi độn thoại ra, bấm vô danh bạ, di chuyển tới hàng chữ Cá Đông Lạnh rồi bấm gọi. Đúng thế, chỉ còn Bàng Ngư có thể giúp tôi. Tôi áp máy vô tai và đợi chờ tiếng nói trong trẻo của cô nàng, nhưng thực tế thì tôi chỉ nghe được tiếng rầm đều đều ” Thuê bao...quý khách... vừa gọi...tạm thời....”

Chó thật, đúng là họa vô đơn chí.

Tôi đi dọc ra đường biển, nguyên cả con đường vắng tanh. Đã một giờ sáng rồi, tôi vẫn cứ đi mà chả biết là đang đi đâu, gió lạnh thấu xương xuyên qua chiếc áo phông cũ kỹ làm tôi thấy rùng mình. Lẽ ra giờ này đang chần ảm nệm êm ngáy o o. Mẹ kiếp, tại sao cuộc đời lại bạc bẽo như thế này, tôi có làm gì sai đâu, tại sao tai họa cứ ập tới liên miên.

- @&^£~€/ \$ cuộc đời chó mááááá...

Hét lên thật to như thảng diên rồi lao ra ngoài đường...

Rầm một tiếng.

Trước khi mọi việc diễn ra, tôi chỉ kịp nhận thấy một chiếc xe đang lao về phía mình....

.....

- Cậu sao không? Sao đột nhiên lại lao ra đường thế.

- Con không có sao, xin lỗi chú nha, tự nhiên đâm sầm vô chú. Làm chú đổ mất cà-mèn cơm rồi.

Tôi vật vờ đứng dậy sau vụ tai nạn giao thông nguy hiểm nhất thế kỷ. Cái xe đạp của ông chú kia bị gãy hai tấm xe, cà-mèn cơm thì bị đổ tung toé, hỏng rồi, vụ này ảnh hưởng nghiêm trọng về người và của, ông chú tóc bạc kia mà biết tôi không có tiền đền chắt ổng cầm dao giết tôi quá.

- Không sao đâu. Chuyện nhỏ mà. Cậu không bị sao là tốt rồi.

Thề với Quan Âm là cả đời tôi chưa thấy lão già nào có nụ cười thánh thiện như ông chú này, cả người ổng quần áo lấm lem cũ kỹ, xe đạp thì cà tàng, tóc sợi trắng sợi đen, râu sợi đen sợi trắng, mắt buồn rười rượi nhưng nụ cười thì vô cùng thánh thiện. Biết nói sao đây, như...như thế chỉ cần nhìn nụ cười đó là mọi vết thương lòng sẽ được hàn gắn lại, nụ cười đó như một thứ sức mạnh được sinh ra từ lòng yêu thương của một trái tim ảm ảp, nó như thế... Mà thôi, không nói nữa, nói nữa mấy người lại kêu tôi bị gay.

- Dạ. Nếu vậy còn đi nha chú.

Tôi vừa quay lưng bước tiếp thì nghe có tiếng ông chú đó gọi từ sau lưng.

- Nhóc. Tha lỗi cho ông già này nhiều chuyện nha. Cậu định đi đâu vậy?

Tôi không quay lưng lại, chỉ ngoái cổ ra sau:

- Con cũng không biết. Chỉ muốn đi cho hết đêm nay.

Ông chú già lại cười, ổng dắt con xe 60 năm tuổi Đảng tới vỗ vai tôi.

- Nhìn mặt coi bộ tâm trạng dữ ha. Đi một mình thì đường dài lắm. Biết bao giờ mới hết đêm.

Ông chú già gãi đúng chỗ ngứa của tôi rồi đó. Tôi cúi gầm mặt thở dài.

- Biết sao được. Đâu ai muốn đi cùng con đâu.

- Ồ. Ngó mặt mày tối chú còn ngán không muốn đi cùng nữa là...

Ặc, ông chú già coi bộ cũng mắc dịch ghê gớm, nhưng sau đó ổng lại nói thêm một câu làm tôi đỡ tủi thân.

-...nhưng chú muốn mày đi cùng chú, tối chỗ chú làm thôi, đêm nay chú trực ở đó.

Tôi là kẻ có phẩm chất vô cùng cao quý, hiền lành lại thật thà, nhưng không phải thằng ngu mà ai dụ cũng đi. Sau vụ việc hôm nay tôi càng mất lòng tin về người khác, nói theo kiểu tụi bêđê thì đó gọi là “hông tin ai đâu, mặt ai cũng gian thí mỗ”, hoặc theo như mấy ông dân Bắc thì “sống ở đời đeo có tin bổ con thẳng nào hết”. Nhưng, không hiểu sao trước lời đề nghị của ông chú này tôi lại vui vẻ chấp thuận.

- Dạ cũng được.

Ông chú đưa tôi tới một xưởng gỗ có cái biển Bắc Đẩu to tướng, ông kêu là mọi lần có bảo vệ trông nhưng hôm nay tay bảo vệ đó mắc công chuyên nên nhờ ông coi hộ. Ông chú già tên là Phan, năm nay tròn năm chục tuổi, vợ ông chết rồi, một thân ông đi làm nuôi thằng con trai suốt ba năm qua, coi bộ chú Phan thương thằng con lắm. Hai chú cháu tuy mới gặp nhau nhưng nói chuyện hợp ra trò. Càng ngày tôi càng khoái ông. À mà nè, khoái là khoái tính cách chứ không phải khoái như mấy bạn nghĩ đâu nha.

- Đào nè, ngó cái mặt mày chắc đang gặp chuyện uất ức lắm hả.

- Dạ sao chú biết hay vậy.

- Thì vừa dòm vô mặt là thấy dòng chữ uất như cây quất rồi. Sao, là vấn đề gì vậy? Gia đình hay bạn bè? Sự nghiệp hay tình yêu?

- Những người con coi như gia đình lại vu oan cho con.

- Cái tang thương của sự phản bội đúng là rất...haizzz cuộc đời này bạc bẽo lắm nhóc à. Nhưng không vì thế mà chán trường. Phải sống vui vẻ lên, cuộc đời này có rất lắm niềm vui và hạnh, quan trọng là ta có nhìn thấy hay không.

- Chú Phan. Thế ước nguyện lớn nhất của chú là gì?

- Đơn giản thôi, chú muốn thằng Lâm, con trai chú học hành chăm chỉ, ngoan ngoan, đỗ đại học, có việc làm tốt, được người khác tôn trọng, sau này trở thành người có ích cho xã hội. Và nếu cho chú ước thêm, chú muốn ước sống được tới lúc thằng Lâm lấy vợ, nếu có thể nhìn mặt cháu nội thì càng tốt.

- Chú thiệt đúng là người cha number one. Oáp...

- Ngáp rồi sao. Buồn ngủ thì ra vông nằm đi. Ngủ một giấc thật sâu sáng mai dậy sẽ có khi sẽ hết uất ức đó.

- Dạ, vậy con ngủ trước.

Tôi vừa đặt lưng xuống vông đã ngủ thiếp đi, tối hôm đó, tôi mơ thấy một quả đào nhìn rất ngon mắt, người ta tranh nhau ăn quả đào đó, mỗi người cắn một miếng, nhưng đến khi chỉ còn lại hạt thì chẳng ai thèm để ý. Ngày qua ngày, hạt đào xưa kia đã nảy mầm và vươn mình trở thành một cây đào đầy trái thơm, những người xưa kia hắt hủi hạt đào nay lại xúm lại tranh nhau nhận cái cây đào đó là của mình, hahaha, giấc mơ này hài quá...

Chương XVIII: Phong ba

Ồ o o o

Sáng tinh mơ con gà mắc dịch đã gáy o o rồi, sao ở đâu cũng gặp phải loại động vật mắc dịch như này chứ. Thiệt tình.

Tôi nhìn đồng hồ thấy mới năm giờ sáng, chú Phan vẫn nằm ngủ ngon lành, làm bảo vệ như ông coi bộ ngân hàng bị vét sạch tiền cũng không biết. Mà thôi cứ để ông ngủ, mình nên rút thôi, làm phiền ông nhiều rồi. Con đi nhen chú già.

Có lẽ đêm qua có mưa, khắp đường đâu đâu cũng thấy nước đọng, cái lạnh sương sớm khiến tôi rùng mình, lạnh quá. Ủa, mùi gì thơm vậy ta.

- Ăn xôi bắp không em trai. Sáng sớm làm hộp xôi bắp thì tuyệt cú mèo luôn nha.

Thơm quá, nhìn ngon quá, nóng hổi bốc khói, thơm quá trời quá đất luôn nhưng tiền đâu mà ăn T__T

- Dạ thôi em không đói.

Trong nhân gian có hai điều không thể dấu, một là khi đã say, hai khi cái bụng đói meo. Dạ đây tôi vừa nghe hai tiếng không đói đã reo ục ục biểu tình, thiệt là tâm bậy hết sức.

Rét quá, đói nữa, một xu cũng không còn trong túi...

“..Nhìn cuộc đời... trách sao không vừa tay với :|

Nhìn lại mình sao tay còn đang trắng tay.

Bao lời yêu tiếng thương... sao giờ xa vời

Trong giá rét chập chùng... Ngồi một mình tôi....?!”

Cái lạnh sớm mai làm tay tôi tê cứng, dứt tay vô túi quần ủ ấm thì thấy cộm cộm. Ủa, hóa ra còn bao thuốc, sao còn bao thuốc mà mình không nhớ ha.

Bao thuốc cotab cũ kĩ coi bộ không phải của tôi, bên trong có sáu điều thuốc, một tờ polime hai chục và một mảnh giấy.

“Thằng quỷ nhỏ, tuy mới gặp nhau nhưng chú thấy rất hợp với mày, và cũng biết mày là loại người có lòng tự trọng cao, chú muốn giúp mày một chút nhưng sợ mày ngại nên phải dùng cách này. Không nhiều nhặt gì đâu, chỉ đủ để mày ăn sáng thôi, rang vượt qua nhen nhóc, sông nó có khúc, đời người có lúc, đừng có nản chí, mỉm cười lên, đời này có lắm niềm vui mà.

Akira Phan già.”

Vụ này mới à nha, hóa ra bao thuốc là do chú Phan để vô. Mà không đọc thì thôi, đọc xong lại thấy tức. Chú Phan, sao đưa sáu điều thuốc mà không cho con luôn cái quẹt.

oOo

- Anh Phụng, tạm thời ở đây đi, đờn mọi việc lắng xuống em kêu mấy anh em bên Đài Loan cầm súng máy qua san phẳng chỗ này.

-Ồ. Tụi nó thính thật, không ngờ là tụi nó biết tôi còn sống, nhưng chắc chưa biết tôi đã phẫu thuật.

- Em cũng không nghĩ là tụi nó biết mặt của anh hiện nay, Nhưng khả năng cao là có thằng trong tập đoàn bán rẻ mình.

- Đừng nói mấy chuyện đó nữa, cánh tay ông sao rồi.

- À, không sao hết, em coi đó như vết muỗi chích thôi.

- Lần này phải cảm ơn ông rồi, không ngờ đến giờ vẫn có người dám bán mạng vì tôi. Hàng Long, ông không sợ sẽ có kết thúc như Phục Hổ sao?

- Phục Hổ là vệ sĩ của đại ca nhưng lại đi nghe lệnh người khác, chưa giết là may. Em và nó là hai loại người khác nhau, bảo vệ anh là trách nhiệm của em, bất kể đại ca có biến thành người như thế nào, bất kể đại ca thay đổi ra sao, trong tâm thằng Long này chỉ có khắc mãi một câu, một ngày là anh em, cả đời làm anh em.

Gương mặt Băng Ngư dần ra, cô mỉm cười vỗ vai tên vệ sĩ thân cận và cũng là người anh em thân thiết của mình:

- Đúng thế, một ngày là anh em, cả đời vẫn là anh em.

oOo

Quãng đường từ xưởng gỗ Bắc Đẩu tới nhà anh Hưng khá xa, nhưng tôi không tới đó mà tới trường mẫu giáo tư trên đường Nguyễn Tri Phương, bây giờ là sáu giờ sáng, tâm này là tâm anh Hưng đưa con tới trường. Coi bộ cái số tôi vẫn còn chút may mắn, vừa tới đã thấy anh Hưng đang ẵm thằng nhỏ vô lớp.

- Anh Hưng. đêm qua em tìm anh hoài.

- Ủa Đào hả, có chuyện gì vậy mày, đờn anh xịu nha.

-Ồ, nhanh nha anh, khẩn cấp.

Ổng cho thằng cu vô lớp xong hai anh em dắt nhau ra uống cafe cóc, quán này là nơi băng của anh Hưng hay tụ tập, mấy ông giang hồ lúc nào cũng ngồi đầy trong quán. Tôi ngồi kể cho anh Hưng từ đầu đến cuối sự việc, mới đầu cái mặt ổng còn hăng hái, kể tới đoạn Lục Nhĩ Ma Công chỉ là do ăn may thì cái mặt ổng xuôi xì, thấy ổng bắt đầu nản tôi bắt buộc phải tung chiếu cuối - khích tướng kể.

- Anh Hưng, chúng ta là anh em tốt đúng không?
- Đúng.
- Anh là đại ca, em út gặp chuyện anh sẽ dang tay giúp đỡ đúng không?
- Đúng.
- Anh sẽ giúp em chém lão Toàn đúng không?
- Không.
- Tại sao?
- Sợ chết.
- z.z anh Hưng à, mình có đông anh em mà, sợ gì chứ.
- Đừng coi thường lão mập đó nha, hồi trẻ ổng một người đánh hai mươi người đó.
- Vậy mình gọi hai mốt người đi, bằng của anh có nhiều người mà.
- Nhưng không thằng nào dám đụng tới lão mập đó hết, mà đừng thấy hổ già mà nghĩ hổ không có răng, lão Toàn mà tức lên lão lật luôn cả cái Nha Trang này đó.
- Nhưng mà em ức lắm, thằng cha bụng phê đó dám giữ xe của em, còn đánh em nữa...
- Đánh mà chứ đâu có đánh anh, thôi anh về nha em, lúc khác gặp lại.

”Cuộc đời khi có cho không

Rồi khi túng thiếu, hỏi người có đòi được không ?

Giàu thì nhiều người theo - Quạnh hiu trống vắng khi nghèo

...”

- Anh Hưng, vậy cho em vay hai mươi triệu chuộc xe.
- Tiền đâu anh ày vay, thông cảm nha em, vụ này mà tự lo đi.
- Tiền hôm qua em vừa đưa anh ba mươi triệu đó, giờ em đang cần, đưa lại em đi, khi nào có em lại trả anh.
- Ủa tiền nào sao tao không nhớ, ề nhóc đừng nhận bậy nha mày.
- Anh chơi kiểu gì đó, rõ ràng hôm qua tôi đưa anh hai mươi triệu, còn cho anh vay hai mươi triệu mua thuốc á nuôi của anh nữa mà. Bộ anh quên rồi sao.
- Nè, đừng có giỡn mặt với tao nha, tao không nhớ tiền nào hết, giờ mày cút ngay đừng có để tao nóng lên là một đó.
- Tôi không đi, anh giả lại tiền cho tôi đi, bộ tôi sợ anh hả.
- Cái dù má, nạt tao hả thằng nhóc. Ê mấy anh em, đập chết cha nó cho tao.

”Còn gì để tặng nhau, một khi lá đã đổi màu !

Tình nghĩa mai đem về trong lòng huyết sáu ... ”

Lại một lần nữa quai hàm của tôi truyền lên não cảm giác nhói đau, đỉnh đầu nghe bộp một phát, lão Hưng đã động nguyên cả chồng ghế nhựa vô đầu tôi. Mấy tay đàn em của lão Hưng cũng nhảy vô chơi hội đồng. Đầu tôi choáng váng, hai mắt hoa lên, tôi dùng hết sức lao ra khỏi quán, nhưng coi bộ không dễ. Tôi vừa vùng ra đã bị một thằng cha to cao túm ngược lại, kể đó chỉ thấy bộp một tiếng, từng mảnh thủy tinh bắn tung tóe, đầu như bị rách toạc một miếng, máu bắt đầu chảy từ trán xuống mắt,...

Các bạn đã ai bị đập vỡ chai bia vô đầu chưa, nếu rồi thì chúng ta là những người cùng cảnh ngộ, còn nếu chưa thì thử đi, phê lắm đó.

Đôi mắt tôi giờ chỉ còn một màu đỏ máu, tôi ngã ngửa ra sau thì có một cánh tay thô ráp đỡ lại, tai tôi ù đi nhưng nghe loáng thoáng tiếng hò hét.

- Đào, mày có sao không. Tụi kia, sao đánh nó mày.
- Đéo phải chuyện của anh đâu Sĩ, cút ra không tôi đánh luôn cả anh đó.
- Đúng đó, cút mày, đừng tưởng làm cho lão Toàn mà ra oai nha, bọn tao không dám đập lão Toàn nhưng dám đập mày đó.
- Không nói nhiều nữa, đập luôn hai thằng đi.

Mắt tôi trĩu xuống, tôi thấy đầu lưỡi không còn cảm giác, mũi không còn ngửi thấy gì. Âm thanh truyền tới tai tự nhiên rõ ràng hơn, rồi từng hình ảnh hiện ra. Tôi thấy Sĩ già mặc dịch đang nằm che cho tôi, phía trên lũ đầu trâu mặt ngựa thi nhau nên ghế, bàn, vỡ chai xuống lưng ông. Rồi tôi nghe tiếng có người gọi công an, đôi tai lại ù đi, tôi ngất lịm.....

o0o

Thằng Lâm mặc bộ đồng phục của nhân viên Lipsu vô người, nó thấy một cảm giác lạ lẫm, những đồng nghiệp cùng làm, những vị khách sang trọng, một môi trường mới, quá lạ lẫm, nhưng nó tin mình có thể vượt qua, bởi nó có động lực rất lớn từ ba nó và Yến.

- Khách vô kìa Lâm, ra bê ly trà vô bàn 42 đi.
 - Dạ dạ.
- Vừa thấy chị tổ trưởng ra hiệu nó đã nhanh nhẩu đem ly trà và cầm quyển menu đem cho khách. Ông khách này coi bộ thuộc hàng thú dữ, đầu trọc lốc, vô quán cafe sang trọng mà phanh ngực lộ nguyên con hổ nhe nanh múa vuốt. Nó thấy run run, vừa đặt ly trà xuống chưa kịp hỏi khách ăn gì nó đã ăn nguyên một ổ đậu giang hồ: Đậu má.

- Cái đậu má mày thằng chó, làm cho tao ly cafe sữa coi.
 - Dạ dạ.
- Nó vội vàng chạy ra kết đánh phiếu, ông khách đó chắc đang tức giận nên kiểm nó xả đại, hoặc cũng có thể ông thuộc loại đại ca gấp ai cũng chửi, hèn chi tụi nhân viên không ai ra phục vụ ông, thấy nó lính mới nên đẩy nó ra.

Cầm phiếu chạy thật nhanh xuống bếp, chị pha chế vừa làm xong nó chụp luôn ly cafe bưng gấp ra cho ông khách khó tính, đối với mấy đại ca này phải phục vụ hết sức mới được.

- Cái đậu má mày, làm con cặc gì mà lâu thế.
- Dạ dạ.
- Dạ cái thằng cha mày tao kêu cafe đen mà sao đem cafe sữa, địt cụ mày đem đi đổi ngay.
- Ủa em..em nghe rõ ràng anh gọi cafe sữa mà.
- Sữa cái con mẹ mày, tao bảo đen là đen, giờ mày thích.....

Bốp

Thằng Lâm giật mình, nó thấy mấy mảnh sứ của chiếc gạt tàn vỡ tung tóe sau cú nện, nguyên cả thân hình trâu nước của tay đại ca đổ gập xuống mặt bàn, máu từ đầu chảy ra thấm ướt cả khăn trải màu trắng, nó đang hoảng sợ không biết làm thế nào thì anh Mạnh quản lý từ xa chạy tới, trên tay cầm một

chiếc gạt tàn khác.

- Xám à, bình tĩnh đi em, thằng đầu trọc này làm em mất hứng uống cafe hả. Ê tụi bay, gọi cấp cứu đi, kêu mấy thằng giữ xe vô khiêng thằng trâu đầm này vô bệnh viện coi. Thằng Lâm đứng đó làm gì, đem mấy mảnh gạt tàn vô thùng rác đi, cầm cái khăn trải bàn xuống đưa cho tạp vụ đi. Mấy đứa kia nhìn cái gì, làm việc tiếp đi. Uống cafe vui về nha Xám, cần gì thì gọi anh.

- Ông nói nhiều quá đi ra đi. Thăng Lâm ra đây coi.

Chương XIX : Tổ Ám Sát Đại Nội

Thăng Lâm biết người vừa đập gần tàn vô đầu tên đại ca trâu đầm là ai, và không chỉ nó biết, cả cái quần này đều biết, và gần như tất cả các nhân vật tai to mặt lớn trong giang hồ đều biết người này, anh ta là kẻ mà thiên hạ luôn lí là “Nhất trời, nhì Xám”. Đại ca Xám là người cùng phổ với nó, tuy nhiên không hiểu sao ba nó luôn cản dận nó nên giữ khoảng cách với anh.

- Dạ anh Xám gọi em.

- Sao mày lại ở đây, làm thêm à?

- Dạ.

- Chú Phan có biết không?

- Dạ biết.

- Đừng có xạo tao, ông biết mà vẫn ày đi làm tao bé bằng con kiến.

- Thực ra...thực ra em nói dối ba là đi học thêm.

Thăng Lâm vừa gãi đầu vừa ấp úng đáp, đứng trước đại ca Phở Nhậu nó cảm thấy mình vô cùng bé nhỏ, cứ như thể mọi suy nghĩ của nó đều không thể lọt khỏi mắt anh đại.

- Cỡ mày chưa đủ chen chân vô đây đâu, biết ra đời tự lập là tốt, nhưng phải biết mình biết ta, xin vô mấy quán nhỏ mà làm cho quen việc, còn không qua chỗ anh. Khi nào sành sỏi thì hẵng chen chân vô Lipsu.

- Dạ, dạ, em hiểu rồi.

- Ừm, thôi đi đi.

Nó thở phào một hơi rồi lui ra chỗ khác cho đại ca uống cafe với bạn. Nó thấy anh Xám đi cùng ba người khác, ba người đó nó đều đã gặp qua, người thứ nhất là một gã to con xăm rỗng phượng kín hai cánh tay, đó là anh Lục biệt danh Cò Sáu, chủ khu xây dựng Phố Đỏ và cũng là sếp cũ của ba nó, hai người còn lại chính là hai thanh niên nó đã gặp ở FullTeen hôm đi uống trà chanh cùng Yến, một anh luôn ăn mặc giản dị và một anh mặt trắng thích ăn bìm bìm.

- Tước Tổ, nãy mày nói đến đâu rồi.

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Con nhỏ Vy từ lúc nghe tin chồng cũ bị ám sát tập hai thì suốt ngày khóc, coi bộ nó khóc tiếp thì lút luôn cái biệt thự của tao quá.

- Sao nó nhốt mình trong phòng mà vẫn biết tin Châu Phụng bị ám sát.

- Tao nói.

- Tiên sư mày, nói làm gì.

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Là do tao buột miệng thôi, giờ lo giải quyết đi. Tổ Ám Sát Đại Nội chưa có biết lão Phụng đã phẫu thuật nên vẫn chưa biết chính xác mục tiêu, là đánh bừa thôi, trước khi chúng nó phát giác thì phải tìm người bảo vệ lão ta. Sau hai tuần nữa lão về Đài Loan thì coi như mình xong việc.

- Chơi với Tổ Ám Sát Đại Nội không có dễ đâu. Nhớ hồi Thiên Tội không, một mình Đệ Nhị Khánh Quích đã đủ đau đầu, giờ nguyên cả phi đội sát thủ tập kích coi bộ không dễ đâu, mày tính sao đây Cò.

- Đừng hỏi tao, hỏi Quân Hoa ý.

- Nếu là muốn giết nhỏ Vy thì tao còn cản, chứ còn muốn giết chồng nó thì đâu liên quan gì tới tao. Vụ này dẹp đi.

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Bọn mày không nghĩ tới tính mạng người ta thì cũng phải nghĩ tới chỗ tiền bảo kê một tỉ hai chứ. Gắng bảo vệ người ta đi. Không thì thuê người cũng được.

- Ai lo nỗi vụ này?

- Không có ai đâu.
- Thực ra thì có người ngăn được Tổ Âm Sát Đại Nội.
- Trên trời dưới đất mặt trăng. Ai?

o0o

Bùm

- Anh Sĩ, tại sao anh lại thô bỉ như vậy, ngồi cạnh em mà cứ xì hơi là sao?
- Thằng mắc dịch, nói ít thôi. Nhìn cái đầu mày coi, nguyên cả cục bông gòn.
- Bộ anh thì đẹp sao, hai mắt như mắt gấu trúc vậy. Đáng đời anh, hôm qua dám đánh em.
- Là vì lúc đó tao tức, nhưng sau đó nghĩ lại tao thực sự không tin là mày dám lấy tiền của nhà Toàn Huệ. Cả đêm hôm qua tao đã đi tìm mày đó.
- Cuối cùng thì cái lương tâm chó tha của anh cũng đã được thức tỉnh. Giờ tính sao đây, em lấy đâu ra tiền mà chuộc xe.
- Thì mày kiếm tiền mua xe bằng cách nào thì cứ dùng cách đó mà kiếm tiền chuộc xe.
- Không có được đâu, Lục Nhĩ Ma Công lúc được lúc không. Sao có thể áp dụng lại. Mà bí kíp đó hoàn toàn là anh gạt em sao?
- Ồ, là tao photo từ truyện kiếm hiệp đó. Mà sao mày xài được hay vậy?
- Đừng hỏi em, hỏi ông trời đi. Chó chết thật, con chó Hưng dám chơi bẩn với em, thù này nhất định phải trả.
- Ngó tướng mày đánh tay đôi còn không ăn được nó chứ đừng nói chơi nguyên cả băng. Bỏ đi, coi như mất tiền ngu để học khôn.
- Ồ. Thôi nuốt giận vậy...ủa anh Sĩ anh Sĩ, coi kìa....
- Cái gì..chết mẹ chuồn thôi.

Các bạn còn nhớ chị Hương bán nước mà tôi đã giúp anh Sĩ tán được không, tình cờ là ngay lúc đó bọn tôi lại gặp lại chị trong lúc bà đang đi chợ.

Cha Sĩ già vừa thấy mục tiêu đã quay lưng định chuồn, nhưng đâu có dễ, chị Hương tinh lắm, bà nhận ra cái tướng thùng phi của Sĩ già liền.

- Anh Sĩ, sao thấy em lại chạy vậy, tưởng anh đang ở bên Mỹ lo vụ 10 cái xe tăng mà.
- À à thực ra anh về nghỉ phép.
- Thôi anh đừng có xạo, em biết hết sự việc rồi, anh tính lừa em nữa hả.

Thôi xong, Sĩ già nổ cho lắm vào rồi quả này ăn quả đắng, vụ này chị Hương không chửi ông tôi bé bằng con kiến.

- Cô biết rồi hả Hương, xin lỗi nha, thực tình tôi không có muốn lừa cô đâu.
 - Anh không phải xin lỗi, em đã nghe mọi người kể hết rồi, họ nói thấy ảnh một mình chơi với mười tên du côn cứu thằng nhóc này, thì ra anh từ Mỹ gấp rút về đây là để cứu thằng nhóc này đó hả, nó là em anh sao?
- Ặc, wtf??? Vụ gì nữa đây, Sĩ già hết nhìn chị Hương rồi lại ngó qua tôi, sau đó lão đứng hình 2s rồi nhanh chóng phát huy triết để tuyệt kỹ lừa đảo của mình.
- À đúng rồi đó, nếu em đã biết thì anh cũng không muốn dẫu em nữa.

Sĩ già quay qua vỗ vai tôi, rồi ngó qua chị Hương nói tiếp.

- Đây là thằng em anh. Tuy là anh trẻ hơn nó, nhưng mà nó đúng là em anh. Mấy hôm trước anh đang cân não với tụi đánh bom liều chết thì hay tin thằng quỷ này ở Việt Nam lừa con gái người ta cho có bầu

rồi chạy, bị con nhỏ đó thuê giang hồ chém nên anh tức tốc bay về cứu nó. Cũng may là hôm nay có anh không nó bị giang hồ xẻ làm tư rồi.

- Anh đúng thật là người anh tốt. Anh thật là tuyệt vời anh Sĩ à.
- Cũng thường thôi. Thực chất thì nhân phẩm của anh đã thăng tới địa vị chúa Jesu rồi. Nhưng mà em biết thì để bụng thôi nha, nói ra người khác ghen tị với anh đó.
- Được được em hiểu mà, anh Sĩ nè, vừa rồi em nghe người ta nói anh chỉ ôm đầu chịu đòn che chở cho em của anh, sao anh lại làm thế, sao không đánh đuổi lũ giang hồ đó.
- Ấy da, làm vậy sao được. Lỗi là do em trai anh lừa con gái người ta có bầu, là do nó ăn ở thất đức nên mới có người đòi chém, phải trách em anh chứ. Vả lại anh là người biết võ, lũ giang hồ kia thì không biết chút công phu nào, sao anh có thể bắt nạt bọn họ được chứ.
- Thì ra là vậy, em hiểu rồi. Nhưng anh chịu đòn như vậy có sao không?
- Không sao hết, năm mười hai tuổi anh đã luyện xong công phu Kim Cương Bất Diệt, giờ đây cơ thể anh là một khối năng lượng đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, tội kia đánh anh thì chỉ sợ tội nó đau tay thôi.
- Anh lợi hại quá anh Sĩ, em thật không nhìn lầm anh. Giờ anh rảnh không, qua nhà em ăn trưa. Em làm cơm đãi anh, anh ở bên Mỹ ăn đồ Tây hoài chắc nhớ cơm Việt lắm rồi đúng không?
- Em đúng là người phụ nữ đảm đang, anh bên đó ăn đồ hộp hoài à. Thực tình anh rất muốn ăn cơm do em nấu nhưng không thể, giờ anh phải đưa thằng nhóc này về dạy dỗ, cho nó chữa cái tội gạt con gái người ta mang bầu, sau đó anh lại quay về CIA, công việc nhiều lắm, Nhà Trắng một ngày không thể thiếu anh.
- Lúc nào cũng công việc, anh không quan tâm gì đến em hết.
- Đừng có buồn, đây là vì hòa bình thế giới mà. Chết rồi, trẻ giờ bay của anh rồi, thôi anh đi nhaaaa.....
- Qua bên đó nhớ nhắn tin cho em nheeeeeeee.....khi nào về phải vô nhà em chơi đóoooooooo....
- Okkkkkk.....

Sĩ già mắc dịch túm tay tôi lôi đi, cái lão chết bầm dám làm xấu hình tượng cao quý mà tôi đã gìn giữ bao năm qua, tí nữa phải đập ột trận mới được.

- Học...học chạy thế đủ xa rồi, dừng thôi anh Sĩ.
- Ồ, vừa rồi nguy hiểm quá, suýt tí nữa thì bị lộ.
- Anh xạo thiệt đó, thấy bả tội như thế còn lừa người ta, anh thiệt là mắc dịch. Chuyên đi lừa phụ nữ, còn đổ cho em.
- Chịu khó hi sinh đi mày.....

Bất ngờ có ba chiếc oto đen ập tới, mấy người từ trong xe lao ra bao vây tôi và anh Sĩ, tôi hoảng hốt ngó qua xung quanh thì bốn phía đều có xã hội đen chặn mọi lối, tên nào tên nấy to ặc vest đen, kính râm sẫm màu, 100% là mafia hàng thật giá đúng, cái này chính là thập diễn mai phục sao.

Từ trong chiếc Lexus đen một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần bước ra nhìn về phía Sĩ già mỉm cười.

- Xem ông còn trốn được nữa không, đồ bụng phệ chết bầm.

Hơn ba mươi anh xã hội đen đồng loạt cho tay vào trong áo vest rút súng ra, khẩu nào khẩu ý đen xì nặng chịch, tất cả bọn họ đồng loạt chĩa súng lên trời bắn chỉ thiên đoàn đoàn đoàn liên tiếp ba phát và đồng thanh hét to.

- Tổ Ám Sát Đại Nội chào mừng đại ca quay về.

.....

....

18. Chương 18

11h30.

Ca làm đã kết thúc, thằng Lâm vô phòng vệ sinh thay đồ, nó mặc đồng phục rồi cầm cặp sách đi học. Lớp nó và một số lớp khác vừa chuyển lịch học từ sáng xuống chiều, 12h15 là bắt đầu.

Vừa ra khỏi quán nó đã thấy Yến ngồi đợi trên xe, cô nhóc làm Lễ Tân nên chỉ làm bốn tiếng, 11h đã hết ca.

- Yến mua cơm hộp rồi nè Lâm, mình lên trường ngồi ăn nha.

- Ờ, đợi Lâm xú, Lâm vô lấy xe.

Thằng Lâm thấy lòng lâng lâng, sự quan tâm và tình yêu của Yến làm nó có động lực để bước tiếp trên đường đời. Nó cảm thấy nó là thằng con trai may mắn nhất trên đời, nó có một cô bạn gái dễ thương hết sức và yêu nó hết lòng, nó có một người cha tốt và thương nó hết mực. Nó yêu cuộc đời này.

- Ủa Yến đợi ai vậy cưng?

- Dạ em đợi bạn.

Thằng Lâm đang dắt xe ra thì thấy đang có hai thanh niên tóc vàng đang tán tỉnh bồ nó, hai gã đó là khách vip của quán, nó nghe tụi nhàn viên xì xầm là hai anh này tới quán chủ yếu là để tán Yến.

- Rảnh không Yến, tối nay đi chơi với tụi anh, đêm nay quán Táo Bo Bo có mời ca sĩ tới hát đó em. Đi với tụi anh cho vui.

- Không được đâu anh. Em mắc ở nhà học rồi. Thông cảm nha.

- Em nói vậy tụi anh buồn lắm. Mai chủ nhật mà, để mai học cũng được.

Thằng Lâm thấy hơi nóng gáy, nó đủ thông minh để hiểu hai gã kia đang có ý định gì. Nó là thằng hiền lành ít gây chuyện, nhưng nó không hèn nhát tới mức nhìn bạn gái mình bị trêu chọc mà làm ngơ.

- Chuyện gì vậy Yến?

- Không có gì đâu Lâm. Mình đi học thôi.

Nhỏ Yến hấp tấp dục nó như thể không muốn nó dính vô vụ rắc rối này. Và nó hiểu điều đó, nó không đáp chỉ gạt đầu rồi nhảy lên xe.

- Ừm. Đi thôi trễ giờ đó.

Hai gã kia coi bộ không dễ từ bỏ, ngay lập tức chúng phóng con xe ga to vật vã chặn trước mặt Yến và thằng Lâm.

- Ế, khoan nào Yến. Không đi chơi thì cho tụi anh mỗi đứa hôn một cái đi.

- Hai anh giỡn kì quá em không thích đâu. Tránh ra để em đi học.

- Em càng tức giận càng dễ thương đó. Cho anh hôn nào cưng.

Máu đã dồn lên não, thằng Lâm coi bộ nóng mặt lắm rồi. Nó lao ra chắn trước mặt Yến rồi nhìn thẳng vô mặt hai thằng vô lại.

- Hai anh giỡn đủ chưa. Người ta đã không thích thì đừng ép. Còn làm tới tui báo công an đó.

- Mà là thằng nào?

Tên ngồi sau nhảy xuống xe bước tới trước mặt thằng Lâm hăm dọa.

- Tao đang hỏi mày đó nhóc. Mày là thằng nào mà đòi xía vô chuyện tui tao.

- Tui...tui là bạn trai Yến.

- Há há há há...

Hai gã vô lại ôm bụng cười ngặt nghẽo, trong mắt tụi nó đương nhiên không coi những kẻ như thằng Lâm ra gì.

- Yến ơi, em yêu ai không yêu mà sao lại yêu thằng nhà quê này chứ, há há há...

Nhỏ Yến nắm tay áo thằng Lâm kéo nó lui lại rồi thì thầm.

- Bỏ đi Lâm, mình đi thôi, đừng gây sự với họ.

Thằng Lâm nhìn cái mặt như sắp khóc của Yến mà mủi lòng, nó biết cô nhóc sợ nó bị tụi công tử kia kiểm chuyện. Cô nàng này thiệt tình, lúc nào cũng lo lắng cho nó.

- Ủm, mình đi.

- Khoan đã. Đứng lại thằng chó kia.

Hai gã công tử ăn chơi lao tới thằng Lâm. Bình thường thằng Lâm rất sợ đánh nhau, nó luôn tránh né mọi cuộc đụng độ và ôm đầu chịu đòn để tránh những rắc rối không đáng có. Ba nó luôn cấm nó tham gia đánh nhau, và suốt 16 năm qua nó đã nghe lời ba nó. Nhưng lúc này đây, trong đầu nó chỉ có một suy nghĩ - nó không cho phép ai động tới Yến - không cho phép bất cứ một ai.

Yaaaaaaa

Nó dùng hết sức đập ngã một thằng, phía trái nó nghe nhói đau nơi mạng sườn, khốn kiếp, thằng còn lại dùng một cây ba trắc vọt vào sườn nó. Thằng Lâm nghiêng rặng chịu đau, nó dùng tay đỡ lấy phát gây thứ hai, hét to một tiếng húc thằng khốn văng ra giữa đường, đúng lúc nó một chiếc xe tải lao tới...

o0o

THPT NewC

- Ủa anh Phan. Giữa trưa đạp xe lên đây chi vậy?

- À, tôi xem thời khóa biểu thấy thằng Lâm có tiết thể dục nhưng nó quên mang giày. Tôi cầm lên cho nó.

- Ra vậy, anh cưng thằng nhỏ dữ hen. Để xe em trông cho, đem vô lớp đưa cho em Lâm đi.

- Tôi vô thằng nhỏ lại ngại với bạn bè. Cô Mai à, làm phiền cô đưa cho nó giúp tôi được không.

- Được mà, để đó em đem vô cho.

- Tôi cảm ơn cô nha.

- Không có gì đâu anh.

Ông Phan dắt xe cóc cách về nhà, ông vừa đạp xe đi thì nghe tiếng cô giáo chủ nhiệm của thằng Lâm gọi với theo.

- Anh Phan, anh Phan. Khoan đi đã.

- Có chuyện gì vậy cô Mai.

- Em Lâm hôm nay không hiểu sao nghỉ không phép.

oOo

Mấy cha mafia không hiểu có bị khủng không mà cứ vừa hò hét vừa bắn lên trời. Bắn chán thì mở cửa xe mời Sĩ già vô, có nhầm không vậy, đừng nói Sĩ già là đại ca của mấy ổng nha.

- Đại ca, anh này là...

- Nó tên Đào. Em kết nghĩa của tao.

- Vậy mời anh Đào lên xe.

- Dạ dạ.

Quỷ thần thiên địa ơi. Chả lẽ Sĩ già là người của CIA thiệt.

Tôi được đưa lên ghế trước ngồi với tay tài xế, lão Sĩ thì ngồi sau với bà chị tuyệt sắc thiên hương, phải công nhận bà chị này xinh ghê gớm luôn. Ngày thường Sĩ già gặp gái đẹp là nước miếng hai hàng, không hiểu sao hôm nay mặt nghiêm túc thấy ớn, ngồi trên xe cả buổi không nói tiếng nào.

Chiếc xe mà bọn tôi đi có thể tạm gọi là xe trung tâm, chung quanh có năm chiếc xe thay nhau đi cạnh hộ tống, mỗi chiếc đều chở sáu tay mafia, là mafia có súng chứ không phải giang hồ hồ báo đâu nhe.

Xe chạy ba mươi phút thì tới Lương Sơn, đi qua Trại Cô Nuôi rồi dừng ở một tòa biệt thự. Mấy xe hộ tống chia nhau đỗ ở các vị trí rải rác trên đường. Khi bước vào biệt thự chỉ còn tôi, Sĩ già, bà chị xinh đẹp và sáu tay xã hội đen. Đám này coi bộ toàn dân chuyên nghiệp trong ngành giết người, ông nào ông ý sát khí nguyên một cây.

Tôi lấy điện thoại định coi mấy giờ thì bị một cha to con tịch thu, mẹ kiếp sao đi đâu cũng bị người khác giật đồ vậy, lão Toàn giật xe máy, lão Hưng giật tiền, giờ tới thằng cha mafia này giật điện thoại. Ngó qua Sĩ già thì thấy cái mặt ổng lạnh tanh.

Cả gian phòng chìm vào yên lặng.

Từng phút, từng phút trôi qua, và rồi...

Cái bầu không khí đã bị phá tan bởi tiếng hắt xì của tôi. Ngay lập tức tôi bị mấy cha vệ sĩ lôi ra ngoài, tôi tuyệt vọng nhìn Sĩ già kêu cứu nhưng sao thốt lời không thành tiếng.

Ở bên ngoài nhìn vô lớp cửa kính tôi thấy bà chị xinh đẹp găm lên rồi cầm một con dao găm lao tới xiên Sĩ già, Sĩ già cũng không vừa, ổng ngay lập tức đưa ghế lên đỡ. Tôi và mấy cha vệ sĩ đứng ngoài xem mà rùng mình.

Nhưng. Tôi có cảm giác như thứ gì đó bất hợp lí, và theo vô thức, tôi ngưng thở, đầu lưỡi bắt đầu mất cảm giác, âm thanh truyền tới rõ ràng hơn. Tôi nghe loáng thoáng tiếng nhạc hòa cùng giọng Sĩ già.

- Ở lại đây, chỉ còn hai chúng ta. Nói ra đi, những suy tư muộn phiền. Ngại ngần chi, vì ngày mai cách xa. Sẽ không còn, gì để oán trách nhau.

Không ngờ cái giọng vịt cồ của lão Sĩ cũng khớp beat ra phết, ổng vừa ngắt nhịp thì bà chị xinh đẹp bay vô.

- Người tình ơi, dù lòng anh đổi thay. Trái tim em, vẫn mong anh được vui. Đừng bận tâm, vì chuyện hai chúng ta. Cuộc tình mình, xem như là cơn gióooooo...

Ặc ặc. Vịt gì nữa đây.

- Người tình ơi ta đã không sống được với nhau, thì đành chia tay như giấc mơ mà thôi, những ngày vui ta bên nhau ôi đẹp làm sao, lòng quặn đau nhìn về những ngày xưa....ấu yeáh.

- Tình xưa nghĩa cũ sẽ chẳng báoooo giờ lãng quên, dù ngày mai đã mãi mãi không còn nhau, thôi đành chôn sâu trong tim cuộc tình đau, giọt nước mắt không cho người đi...

- Được nhiều điểm vậy?

- 98. Tại ông đó, hát như vịt cồ nên miss 100 point.

- Đừng có đổ thừa, bộ bà thì ngon hơn tui.

@@

o0o

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Là căn nhà này sao?

- Ừm. Chú Phan, có chuyện khẩn cấp nè.

Ông Phan từ trong nhà nghe thấy cái giọng oang oang của Cò Sáu nhưng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên. Khác với mọi ngày, ông không đón đả ra đón tiếp mà chỉ từ trong nói vọng ra.

- Vô đi Cò, dắt bạn tới hă.

- Dạ. Có chuyện khẩn cấp nè chú. Thằng Lâm bị bắt rồi, nó bị dính tội ngộ sát, nhà thằng kia có quen với mấy ông trên bộ. Lần này nguy rồi.
- Ồ chú biết rồi. Ngồi đi mày, thằng Xám cũng tới hả, cái mặt mày sao không thấy tí sức sống nào vậy. Hai cậu đây là Quân với Tước hả?
- Trên trời dưới đất mặt trăng. Sao chú biết con.
- Thằng Tước im để tao nói chuyện. Chú Phan, sao chú biết nó dính án mà không lên đó coi tình hình.
- Lên cũng không giải quyết được gì. Vả lại chú ở đây đợi một người.
- Chú đợi....

Cò Sáu nói được nửa câu thì im bật, anh ta chợt nhận ra lão Phan thường ngày và lão Phan hôm nay là hai con người khác nhau.

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Tới lượt mày im đó Cò. Chú Phan, vài thưa không che nổi mắt thánh, chú có lẽ đã đi trước tụi con ba nước rồi. Vậy ta chơi bài ngựa luân. Con sẽ dốc sức cứu con chú, đổi lại con cần Tổ Hộ Vệ Mật Thám của chú bảo vệ một người.

Chương XXI: Bản hợp đồng và mối thù truyền kiếp

Tôi lại bị sáu gã mafia kéo vô trong phòng, nhưng lần này ngồi cạnh Sĩ già, phía bên kia là bà chị xinh đẹp, sáu tay mặt lạnh kia thì quây xung quanh.

- Anh Sĩ, bảy năm qua anh bỏ lại Tổ chức đi mai danh ẩn tích, anh có hiểu quãng thời gian qua tôi vất vả thế nào không?
 - Chẳng phải giờ đã ổn thỏa rồi sao, cô giờ giữ ngôi Hậu trong thế giới ngầm, ngoài ra còn có cái vỏ bọc thương nhân thành đạt, cuộc sống của cô như mơ như ước vậy, tìm tôi làm gì.
 - Có những thứ chỉ có anh mới làm được, bảy năm qua để củng cố tổ chức gần hết thành viên của kì cựu của Tổ Ám Sát Đại Nội đã ngã xuống để giữ ngôi cho tôi, giờ chỉ còn sáu người này. Hiện nay hầu hết chỉ toàn lính mới, họ còn trẻ thiếu kinh nghiệm, hành động nông nổi theo cảm tính, cứ đà này Tổ chức sẽ sớm bị diệt vong.
 - Vậy cứ để nó tàn đi, đâu liên quan gì tới tôi, tôi đâu có phải người của Tổ Ám Sát Đại Nội nữa.
- Nhìn cách nói chuyện của bà chị kia và biểu hiện của mấy anh mafia tôi cũng ngầm hiểu Sĩ già từng một thời nắm chức gì đó rất khủng bố trong một tổ chức ngầm, nhưng tổ chức đó là sao.

- Anh Sĩ, hỏi nhỏ nha, Tổ Ám Sát Đại Nội là gì vậy?
- Cậu em kết nghĩa của anh coi bộ không biết anh là ai?

Bà chị thấy tôi thì thầm với Sĩ già thì quay qua tôi cười cười.

- Chắc cũng lên làm anh nhớ lại một chút quá khứ anh Sĩ à. Cậu nhóc, chắc cũng có biết quá chiến tranh lạnh hồi Trịnh - Nguyễn.
- Dạ biết thưa chị.

Năm 1527, Mạc Đăng Dung cướp ngôi nhà Hậu Lê lập ra nhà Mạc. Năm 1533, tướng cũ của nhà Lê là Nguyễn Kim lập con vua Lê Chiêu Tông lên ngôi, tức là Lê Trang Tông. Năm 1545, Trịnh Kiểm đã đào tạo một nhóm ám sát tinh anh mang nhiệm vụ trừ khử Nguyễn Kim, sau đó để nắm trọn binh quyền, Trịnh Kiểm cho nhóm sát thủ đầu độc giết con cả của Nguyễn Kim là Nguyễn Ưông. Từ lần đó nhóm ám sát được Trịnh Kiểm ban thưởng bổng lộc tiền tài phú quý. Nhóm sát thủ này lúc đầu chỉ là những nhân vật vô danh, nhưng sau đó đã lợi dụng thế lực của Trịnh Kiểm để phát triển. Đến thời Trịnh Tùng thì bành trướng trở thành một thế lực hùng mạnh, người của thế lực này còn được huấn luyện tinh nhuệ vượt qua cả lính triều đình, họ là những sát thủ chuyên ám sát các nhân vật trong triều, tên của tổ chức đó là Tổ Ám Sát Đại Nội.

oOo

- Tổ Hộ Vệ Mật Thám có từ đời Trịnh - Nguyễn sao?

- Đúng thế, sau nhiều vụ ám sát xảy ra, cái chết của các nhân vật trong triều khiến Đảng trong lo ngại, họ liền không tiếc tiền của tổ chức ra một nhóm vệ sĩ ngày đêm bảo vệ các nhân vật trong triều, tổ chức cận vệ này gồm các thành viên được tuyển chọn 100 người lấy một, theo thời gian họ trở thành những huyền thoại trong các huyền thoại, phát triển vượt qua cả hộ vệ hoàng cung. Tới thời Nguyễn Phúc Nguyên thì trở thành thế lực hùng mạnh được xem là cánh tay phải của mọi đại thần trong triều, tên tổ chức đó là Tổ Hộ Vệ Mật Thám. Được xem là tổ chức duy nhất có thể ngăn được Tổ Ám Sát Đại Nội. Cứ thế xuôi theo dòng lịch sử, Tổ Ám Sát Đại Nội và Tổ Hộ Vệ Mật Thám trở thành những nhân vật ngầm làm lên lịch sử bấy giờ. Khi thiên tử muốn giết một vương gia có ý đình làm phản, thay vì gửi quân tới trấn áp họ bỏ tiền ra thuê Tổ Ám Sát Đại Nội, và nếu vương gia đó muốn sống, ông ta sẽ bỏ một số tiền tương xứng để thuê Tổ Hộ Vệ Mật Thám. Hai bên chúng ta cứ thế trở thành địch thủ truyền kiếp của nhau gần 500 năm qua.

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Không có cách nào hòa giải sao?

- Không, nhưng có một thời gian chúng ta đã bắt tay với nhau, dù chỉ trên danh nghĩa. Nghe các thủ lĩnh thời đó kể lại, liên hiệp của chúng ta thậm chí còn không có cả cái tên chung, chúng ta bắt tay chỉ vì cùng là máu đỏ da vàng. Đó là vào thời kháng chiến chống Pháp. Chúng ta đã kết hợp trở thành một tổ chức bảo vệ các nhân vật trọng yếu của Việt Nam, đặc biệt là cụ Hồ, đồng thời liên tục ám sát các tay phản động trong nước là bọn tướng lĩnh thực dân. Sau cuộc chiến chống Pháp kinh tế suy yếu, do không có kinh phí để tiếp tục duy trì tổ chức, liên hiệp tan rã, hai tổ chức cũng suy thoái theo, đến thời đế quốc Mỹ chỉ còn là những nhóm nhỏ. Sau hai lần chống Tây thì hai phe gần như dừng mọi hoạt động.

- Vậy tại sao sử sách không nhắc tới hai phe phái?

- Nhìn vào có thể biết ngay, chữ Đại Nội và chữ Mật Thám ý muốn nói bọn ta chỉ là những nhân vật ngầm, hoàn toàn không xuất hiện trực tiếp. Từ sau năm 1990 chú trở thành thủ lĩnh của Tổ Hộ Vệ Mật Thám, nhưng cảm thấy không thể duy trì nên giải tán tổ chức vào năm 2006.

oOo

- Anh Sĩ, anh lợi hai vậy sao, thì ra anh chính là thủ lĩnh của Tổ Ám Sát Đại Nội sau năm 1989.

Ba chị xinh đẹp châm một điếu thuốc, nhả ngum khói hình vòng tròn rồi đắc ý cười cười.

-Anh Sĩ là thủ lĩnh và cũng là tay sát thủ số một của Tổ Ám Sát Đại Nội, được coi là Nhiếp Hồn Vương của giới ám sát. Khi nhắc tới anh ý các huyền thoại thường đi kèm câu nói, “Cho Nhiếp Hồn một khẩu M21 và một vị trí thích hợp, anh ta có thể giết mọi mục tiêu sống trong phạm vi 2000m”.

- Thật vậy sao, anh Sĩ, anh còn lợi hại hơn cả CIA nữa.

- Lợi cái đầu mày. Tao thấy chả có gì hay ho hết, kiếm sống nuôi bản thân mình bằng mạng người khác, bộ mày nghĩ anh hùng lắm sao. Đầu năm 2008 tao đã rút khỏi tổ chức rồi.

- Và giờ đã tới lúc quay về đó lão mập chết bầm. Một phi vụ cuối cùng trước khi anh gác kiếm.

- Tôi đã giải nghệ lâu lắm rồi, không còn hứng thú nữa, nghề cũng mất hết rồi, con kiến cũng không dám giết. Đào, về thôi.

- Khoan đã, vụ này là giết một kẻ người nước ngoài, hẳn là một tay trùm bất động sản của Đài Loan, khi qua Việt Nam đã làm rất nhiều trò bẩn thỉu làm ảnh hưởng tới nền kinh tế nước nhà.

- Ai là người thuê.

- Tôi.

- Là cô sao? Vậy đẹp đi.

- 600 trăm triệu.

- Tôi là con người rất đam bạc với danh lợi và tiền tài. Đi về thôi Đào.

- Một tỉ hai.

- Đi đâu thế Đào, quay lại ngồi tiếp.

o0o

- Cụ thể vụ lần này như sau. Chủ sẽ bảo vệ cho Châu Phụng trong hai tuần, chỉ cần hẩn sống sót trở về Đài Loan thì con chú sẽ được cứu, thêm vào đó bọn con sẽ trả thêm 500 triệu tiền mặt, tạm thời ứng trước 200 triệu cho chú. Trên trời dưới đất mặt trắng. Ngoài ra bọn con sẽ không giúp đỡ thêm bất kì việc gì, vụ này bọn con sẽ đứng ngoài hoàn toàn.
- Hiểu rồi, nhưng chú muốn có hai yêu cầu.
- Chuyện gì?
- Đây là vụ cuối, sau vụ này dù có chuyện gì chú cũng không tham gia.
- Ok. Yêu cầu thứ hai.
- Chú muốn mượn Lạc Phượng - Ma Kiếp của thằng Xám.
- Chấp thuận.

o0o

- Sao anh nói rất đậm bạc với tiền tài danh lợi mà.
- Cái thằng mắc dịch, vụ này là giết bọn ngoại quốc trừ hại cho nước nhà, không làm tao cảm thấy rất áy náy. Kí hợp đồng đi Trúc.
- Lão mập chết bầm, vừa rồi ông còn nói đã giải nghệ, con kiến cũng không dám giết cơ mà.
- Tôi nói tôi sẽ ra tay sao? Nhìn thằng nhóc này đi, nó là đệ tử ruột của tôi đó. Vụ này nó sẽ ra tay, tôi chỉ vạch kế hoạch thôi.
- Cậu em này trên người không có mùi máu tanh, nhìn qua cũng không giống sát thủ, liệu lo nổi không?
- Thời gian là hai tuần đúng không? Cho tôi hai tuần tôi sẽ huấn luyện nó trở thành Vô Địch Sát Thủ, tư chất của nó gấp mười lần lũ lính mới của bà đó.
- Vậy ok. Hợp đồng đã ký xong.

Chương XXII: Bình thường nhưng không tầm thường

Ngồi trong một quán cafe cóc, dù đã ra khỏi căn biệt thự đó hai tiếng nhưng con tim nhỏ bé của tôi vẫn không ngừng run lên bởi sợ hãi pha lẫn hạnh phúc.

- Anh...anh Sĩ. Cái thẻ bé...bé tí thế này có 200 triệu thật hả?
- Ờ...ờ đúng rồi đó mày. Bé..bé xinh...xinh mà nhét được...được nhiều tiền lắm.
- Xài thử đi..đi anh.
- Phải kiểm máy...máy ATM đã.

Có phải mơ không đây trời, dùng một phút có nguyên phi vụ trị giá một tỉ hai ập xuống đầu. Mà tôi còn là nhân vật chính thực hiện vụ này. Chẳng lẽ ông trời luôn dành những sự ưu ái đặc biệt cho những người đẹp trai như tôi.

- Anh Sĩ, xong vụ này em có một tỉ hai hả.
- Ba trăm thôi, chín trăm là của tao.
- Nhưng em là người ra tay mà.
- Mày giết người bao giờ chưa?
- Con gà em còn không dám cắt tiết nữa là.
- Vậy cho nhận ba trăm triệu là may rồi, tao sẽ huấn luyện cơ bản ày, sau đó vạch đường đi nước bước, mày chỉ cần làm theo.

- Xem qua tài liệu chị Trúc đưa thấy thằng cha Phụng đó kho ăn lắm, mình em lo nổi không.
- Sẽ có người của Tổ Ấm Sát Đại Nội hộ trợ khi kế hoạch bắt đầu, nhưng quan trọng vẫn là ở mày.
- Em sợ lắm.
- Sợ cái gì, vụ này tuy giết người nhưng là giết bọn nước ngoài, không nghe con mẹ Trúc đó nói sao, thằng đó nó âm mưu tiến vô nước ta để từng bước làm suy yếu rồi thôn tóm nền kinh tế Việt Nam. Mày có yêu nước không?
- Đương nhiên là có.
- Vậy thì vui vẻ lên, mày sẽ là anh hùng đó.
- Em có được lên TV không?
- Lên cái đầu mày, Tổ Ấm Sát Đại Nội trước giờ luôn có gắng ẩn thân tránh mọi phiền phức không đáng có, rúc đầu lên thời sự để cả nước biết à.
- Em hiểu rồi, vậy giờ tính sao đây, bỏ làm ở nhà Toàn Huệ à?
- Tao làm đó một tháng 3 triệu một năm 36 triệu, làm mười năm cũng không kiếm được như vụ này, ngu gì làm tiếp, tí tao về đó chuộc xe ày rồi hai anh em ta đi thuê căn hộ nào đó làm đại bản doanh lập kế hoạch.
- Nhưng mà anh Sĩ, anh thực sự có thể biến em thành Vô Địch Sát Thủ trong hai tuần sao?
- Người ta luyện tập cả năm cả đời mới lên được cái ngôi đó, hai tuần sao lên được.
- Vậy lúc này....
- Lòe tụi nó thôi, trong lúc mày tiếp cận Châu Phụng sẽ có người giúp mày.
- Là ai thế?
- Đại đồ đệ của tao.
- Cho em biết tên được không?
- Nó không có tên, nó là sát thủ bậc nhất trên thế gian này, nó giết người còn nhanh hơn Tử Thần, vốn là trẻ mồ côi được tao đem về nuôi dạy. Hồi nhỏ nó lễ mễ lắm, mỗi lần gọi nó tao phải kêu nhanh, nhanh. Từ đó tao đặt biệt danh cho nó là Quíck. Nó có một điểm giống tao, trên đời chỉ muốn đứng thứ hai chứ không bao giờ muốn đứng nhất. Sau này gia nhập Thiên Tội, mặc dù tài của nó vượt qua Thanh Liêm nhưng cũng chỉ muốn đứng thứ hai. Người trong giang hồ gọi là nó Thiên Tội Đệ Nhị.

o0o

- Đây là thần binh của Xám Xỉu đó chú Phan. Trên trời dưới đất mặt trăng. Bộ không xài được súng hay sao mà phải cần hai món này.
- Đương nhiên sẽ phải dùng súng, nhưng ở Nha Trang đâu có dễ tìm được mấy món đó, tìm được cũng đâu dễ xài xong trốn thoát an toàn, chú cũng sẽ kiếm mấy khẩu nhưng chỉ để phòng thân thôi.
- Hai cây hàng này lổ liễu như vậy dùng xong cũng khó phi tang, mà nó là báu vật của con đó chú, đừng để bị tịch thu nha.
- Chú biết rồi Xám, vả lại....

Ông Phan vừa mở chiếc hộp gỗ ra thì ma khí, chính khí xen lẫn nhau bốc ra ngút trời, hai luồng sức mạnh một chính một tà, một cương một nhu hòa quyên lầy nhau như âm dương thần khí phá thiên hủy địa. Hai cây thần binh Lạc Phượng - Ma Kiếp huyền thoại nhân gian được xem là cổ đại hung khí cuối cùng cũng được lộ diện.

-chỉ có hai thứ này mới ngăn nổi Đệ Nhị.
- Trên trời dưới đất mặt trăng. Không nhầm thì Đệ Nhị là đồ đệ của Nhiếp Hồn Vương, thủ lĩnh của Tổ Ấm Sát Đại Nội.

- Đúng vậy.
- Nhiếp Hồn Vương là người như thế nào?
- Hắn là một kẻ thấy gái đẹp là nước miếng hai hàng, có người chửi sau lưng thì hất- xì, có người nhớ nhưng thì xả hơi, là kẻ giết người ngoài 2000m...là đối thủ truyền kiếp của chú. Một kẻ bình thường...nhưng không tầm thường.
- o0o
- Anh Phụng, có người đứng ra bảo vệ chúng ta rồi.
- Ai?
- Là Tổ Hộ Vệ Mật Thám.
- Hồi ở Đài Loan có nghe qua về huyền thoại của tổ chức này, nhưng hình như đã giải tán rồi mà.
- Là nhờ chị Vy cho người thuyết phục.
- Là nhờ Vy sao?
- Đúng vậy, số tiền mà anh chia cho chị ý cũng dùng để bỏ tiền ra thuê nhóm này, nhưng bất ngờ là chị Vy có thể thuyết phục được Tổ Hộ Vệ Mật Thám tái xuất sau hơn bảy năm.
- Bất ngờ, đúng là rất bất ngờ. Nhưng tôi không tin là Vy làm được, chắc có người giúp đỡ, nhưng dù là ai thì cũng là cứu tinh của ta, có Tổ Hộ Vệ Mật Thám thì không lo nữa rồi.
- Anh Phụng, có nên....gọi điện cảm ơn chị Vy không?
- Khởi đi, gọi cho bác sĩ Tiến tới đây.
- Là người đã giúp anh phẫu thuật sao?
- Đúng vậy, lúc này cần ông ta và y học của Nhân Gian Đạo, Hàng Long, lần này ông chịu khổ một tí đi, kế hoạch Trộm Long Trảo Phụng đã tới lúc dùng tới.
- Chương XXIII: Lệnh triệu tập của Tổ Hộ Vệ Mật Thám
- Cuối cùng cũng gặp được con xe yêu quý mà tôi đã tự tay mua, ôi nhớ mày quá xe ơi, tưởng mày chê tao nghèo mà bỏ tao theo lão Toàn mập rồi chứ.
- Căn nhà này mày thấy sao?
- Được đó anh Sĩ, sân vườn rộng rãi, thoáng mát.
- Ủm, nhân tiện có xe máy mày ra mua cho tao mấy cái này đi.
- Cái gì vậy?
- Mấy thứ cần thiết cho Cuộc Huấn luyện Nhiếp Hồn Tử Vong.
- Nhiếp Hồn Tử Vong?
- Ủm, đây là cuộc huấn luyện chỉ dành cho Vô địch sát thủ, chỉ có những kẻ vượt trội mới có tư cách tham gia, mày tuy đầu óc bá đạo cả người không có chút cơ bắp, tinh thần yếu ớt nhưng thôi tao phá lệ. Cho mày học cấp tốc.
- Ủm, em hiểu rồi, em sẽ cố gắng.
- Ờ thôi đi đi, tiền nè.

Sĩ giả sau khi rút tiền từ máy ATM thì thuê một căn nhà to vật vờ cho tôi với ông làm đại bản doanh, ngôi nhà này có giá mười tám triệu một tháng, đúng là tiền nào giá nấy, nó nằm ở một khu phải nói là cực kì thuận lợi. Mà thôi không nói chuyện ngôi nhà nữa, coi cái danh sách cần mua nào, tạ sắt, bao cát, gạo, bia, xì gà, hạt tiêu, đường, mắm, muối,...nhiều dữ. Xách xe đi liền thôi, nghĩ tới viễn cảnh sắp được tham gia cuộc huấn luyện Nhiếp Hồn Tử Vong mà mừng quá xá mừng.

Phía bên trong tòa nhà...

- Ra đi mày, núp ở đó làm gì.

Từ trên nóc nhà bất ngờ có một thanh niên mặc đồ đen từ trên cao phi qua cửa sổ phóng vào trong phòng khách bằng thân pháp tuyệt đỉnh, chưa đầy hai giây đã ngồi đối diện Sĩ già.

- Thầy Sĩ, em đã ẩn thân kĩ vậy mà thầy vẫn nhận ra.

- Hai hôm nay tao ăn chay, mày vừa tới thì mùi máu tanh nồng nặc cả căn nhà, làm sao mà không nhận ra.

- Có cách nào khắc phục không?

- Dùng cái này đi.

- Nivea?

- Đúng thế, bấu vật của tao đó, lăn vô nách có thể áp chế được sát khí, lúc cần có thể ném được như ám khí độc môn, nhằm trúng mắt hoặc mồm mà ném có thể gây nên sát thương rất lớn, trước khi của gái mà sử dụng cũng đem lại hiệu quả bất ngờ. Tặng mày luôn.

- Cám ơn thầy.

- Từ hồi Thiên Tội bị phá mày đi đâu vậy?

- Em trốn sang Thái.

- Qua đó chuyển giới sao?

- Không, là truy tìm Đèn lồng gốm và Mười hai con rối sứ.

- Mày chuyển sang nghề truy tìm đồ cổ rồi à?

- Kiếm ăn thôi.

- Có tìm đủ bộ không?

- Dễ ăn quá, ba năm qua mới tìm được có một con rối. Khi về Việt Nam thì liên tục bị chị Trúc săn, chị ý muốn em giết Châu Phụng nhưng em không làm.

- Sao không làm?

- Em biết thầy không thích.

- Tốt, đúng là học trò ngoan của tao. Giờ vụ Châu Phụng tao nhận rồi, làm xong vụ này gác kiếm. Thấy thằng vừa đi ra khỏi nhà không.

- Có thấy. Em tưởng thầy không nhận thêm học trò nữa.

- Thằng đó có tư chất lắm, xương cốt của nó cứng cáp hơn người thường, khắp người kinh mạch rất tốt, dù bị thương thế nào cũng hồi phục rất nhanh, mới hồi sáng nó bị đập chai bìa vô đầu mà giờ đã lành. Cho nó vô Cuộc huấn luyện Nhiếp Hồn Tử Vong chắc chắn sẽ từ sâu non hóa bướm.

- Em muốn đấu với nó.

- Dẹp đi, nó vẫn còn non lắm. Giờ không chịu nổi hai nhát của mày đâu. Nhưng tầm hai năm là nó có thể đuổi kịp mày hiện giờ. Sau ba năm có thể đứng ngang hàng với mày, thậm chí là vượt qua. Mà thôi không nói nữa, đây là bản kế hoạch tác chiến tao mới làm mấy bước, mày đem về chỉnh sửa đi. Sau hai tuần nữa bắt đầu.

- Em hiểu rồi.

o0o

Ông Phan khoác trên mình một bộ áo giàn di sẫm màu phóng con Beo 150 lao vun vút trên đường. Suốt những năm qua ông đã rút khỏi giới đao búa và thề không bao giờ quay trở lại, ông làm tất cả điều đó vì lời trăn trối của vợ trước khi chết, nhưng giờ đây ông phải phá bỏ lời thề đó, đây là việc duy nhất ông có

thể làm để cứu con trai. Ông đủ thông minh để hiểu kết cục của con trai mình, tuy là ngộ sát nhưng phía bên kia là người quen của bộ, vụ này vô cùng nan giải, các mối quan hệ chính trị của Tổ Hộ Vệ Mật Thám đã không còn, ông không còn một tấm bình phong nào che chở cho con trai.

Giờ đây ông chỉ có thể làm một điều, triệu tập anh em của mình cùng nhau hợp sức bảo vệ Châu Phụng trong hai tuần, những tinh anh của Tổ Hộ Vệ Mật Thám lại một lần nữa sát cánh bên nhau.

Tiệm bánh mỳ Ngon Thơm 369 Nguyễn Tri Phương

- Anh Thao, bán cho ba cái bánh mỳ coi.
- Dạ dạ có liền, vẫn là một trứng hai thịt đúng không chú Lâm.
- Đúng rồi đó, bà nhà tôi với thằng cháu ghiền bánh mỳ của anh lắm, buổi trưa cũng không có nấu cơm, chỉ muốn ăn bánh mỳ của anh.
- Dạ cảm ơn bác nhe, bánh của bác đây, mai lại ghé nha bác. Anh ấy ơi mua bánh mỳ hử.
- Ủm, bán cho ỏ bánh mỳ tác chiến.
- Bánh..bánh mỳ...tác chiến...anh Phan...
- Là anh đây, Thao giang mai, anh cần chú giúp đỡ, nhận lời nhé, cánh tay phải của anh.

.....

Thịt chó Tầm Phúc

- Mời hai đại ca vào ăn thịt chó ạ. Hai bác muốn rượu mặn hay chả.
- Trên đời này ngon nhất vẫn là món thịt chó nghĩa tình, còn nhớ cách làm món đó không anh Phúc.
- Thao..Thao giang mai, anh Phan...hai người...
- Xin lỗi Phúc liệt dương, anh không muốn làm phiền chú. Nhưng anh cần tay súng nhanh nhất của Tổ Hộ Vệ Mật Thám, nhận lời nhé....

.....

Tiệm sửa xe Chiến Thắng

- Thắng sida, ra sửa xe cái coi.
- Đứa nào chửi ông chủ của tao thế...ơ anh Thắng.
- Ra đi nhóc, đại ca tao đó. Anh Phan cường tráng, Thao giang mai, Phúc liệt dương. Tôi đợi mấy người suốt mấy năm nay rồi.
- Coi bộ chú vẫn một lòng hướng về Tổ Hộ Vệ Mật Thám.
- Nghề sửa xe đương nhiên không giữ chân được anh hùng, em đã sục sôi ý chí suốt bảy năm qua, đợi cái ngày anh em sát cánh như ngày nào, cuối cùng ngày đó cũng tới, đúng vào ngày sinh nhật em.
- Cánh tay của chú...
- Là bị thằng khốn Giang Mộc chặt mất, nhưng em vẫn còn cánh tay trái. Mà thôi đừng nói chuyện đó nữa.
- Tứ Đại Thiên Vương đã đủ bộ rồi, mỗi người chúng ta ghép một mảnh lệnh bài vào đi.

Bốn người gồm chú Phan, anh Thao, anh Phúc, anh Thắng đồng loạt lấy ra bốn mảnh kim loại, sau khi ghép lại thì trở thành một tấm sắt hình vuông có chi chít mạch điện tử bên trên. Mảnh kim loại này chính là lệnh bài triệu tập của Tổ Hộ Vệ Mật Thám, nó vừa được lắp hoàn chỉnh đã bắn lên trời một chùm laze tạo ra hình ảnh lập thể rực rỡ hình chiếc Khiên hùng dũng trên bầu trời...

Lệnh triệu tập của Tổ Hộ Vệ Mật Thám đã được ban ra...

.....báo hiệu một trận thư hùng đẫm máu...

..một trận chiến cuối cùng kết thúc ân oán với Tổ Ám Sát Đại Nội.

Chương XXIV: Nghệ thuật ám sát - mười năm ngày gian khổ

Ngày đầu tiên..

- Từ giờ một ngày lên tạ 3 lần, mỗi lần lên 30 nhịp. Kết hợp với hít đất nhảy dây, rõ chưa.
- Dạ, đây là cuộc huấn luyện Nhiếp Hồn Tử Vong hả anh Sĩ?
- Chưa, chỉ là những thứ căn bản thôi, sau mười lăm ngày sẽ ày vào Nhiếp Hồn Tử Vong.
- Em hiểu rồi.
- Ế..ế mày lên tạ kiểu gì thế, động tác mạnh mẽ lên, kết hợp hít thở đều đều vào.
- Khó lắm anh Sĩ ơi.
- Đi ra tao làm cho xem, có 30kg mà lên không nổi. Coi nè. Á...ặc ặc...cứu tao Đào ơi, tạ đề...tạ đề....ặc ặc.
- Anh Sĩ, anh Sĩ, tỉnh lại mau, cấp cứu.....

.....

Ngày thứ hai....

- Thuốc gì vậy?
- Là thuốc tăng cơ bí truyền của Tổ Ám Sát Đại Nội, bôi vào có thể giúp tăng hiệu quả khi tập luyện, cơ bắp của mày sẽ phát triển nhanh hơn.
- Có ảnh hưởng gì không?
- Đối với người bình thường thì sẽ gây phản tác dụng, nhưng với mày chắc không sao.
- Sao với em lại khác?
- Hối nhiều quá mày, ngồi im tao thoa cho.

.....

Ngày thứ ba....

- Nghệ thuật ám sát có ba hình thức giết người. Thứ nhất là giết bằng vũ khí, trước dùng phi tiêu, dao găm, sau xã hội phát triển thì chuyển qua dùng súng. Giờ sẽ dạy qua ày một vài kĩ thuật chơi dao và xài phi tiêu.
- Giống Ninja ha anh Sĩ.
- Gần như vậy, nhìn quả táo trên cây nhé, tao sẽ dùng con dao này phóng rớt nó.
- Ok, làm đi anh Sĩ.

Véo

- Lâu rồi không xài nên hựtnghề, để tao làm lại.

Véo

- Trượt tiếp kia anh.
- Tao cố tình đó, chỉ để tăng hồi hộp thôi, phát thứ ba nhất định sẽ trúng.

Véo

- Trượt hoài vậy anh. Ủa có tiếng ai gõ cửa.

cốp cốp cốp

- Có ai...ở nhà không...cứu tôi với.
- Ủa bác Tổ trưởng dân phố, sao máu me đầy đầu vậy.

- Tôi...tôi đang đi...ngoài đường. Tự nhiên...có thằng... chọi.... ba con dao vô đầu...hự...vĩnh biệt...

.....

Ngày thứ tư...

- Yếu tố quan trọng khi xài súng là bắn xong lập tức vứt súng đi, không được phép để ai nhìn thấy mình đã cầm súng. Đây là khẩu súng đặc biệt của Tổ Ấm Sát Đại Nội, nó luôn được bọc trong bao nilong. Trên tay cầm có phủ một lớp dầu đặc biệt, lớp dầu này giúp dầu vân tay không thể in lại, sau ba mươi phút kể từ lúc ra khỏi túi nilong thì lớp dầu sẽ bay hơi.

- Hay vậy, nhưng sao nó bé tí xiu à.

- Vì nó thiết kế chỉ có một viên đạn, thích hợp che dấu và không bị máy dò kim loại phát hiện, loại này ở Việt Nam khó kiếm hơn súng máy nhiều. Mà tập bắn đi.

- Có một viên sao tập.

- Ồ há, cầm tạm khẩu chưa lắp đạn này bắn tưởng tượng đi.

- Bằng bằng ya hứ...ủa súng không có đạn mà anh Sĩ.

- Tao...đưa...nhằm.

- Anh Sĩ, anh Sĩ, tỉnh lại mau, cấp cứu.....

.....

Ngày thứ năm...

- Hình thức giết người thứ hai trong nghệ thuật ám sát là dùng độc. Đây được xem là cách giết người vô cùng thâm hiểm và khó đề phòng. Có những thứ độc được thậm chí còn gây ra cái chết đau đớn hơn cả khi tra tấn. Hồi Trịnh - Nguyễn phân tranh Tổ Ấm Sát Đại Nội đã chế ra một loại kì độc không màu không mùi không vị, theo thời gian các đời sau đã cải tiến thứ độc được truyền kỳ này trở thành thứ kịch độc nhỏ một giọt đủ chết cả làng, khi công nghệ phát triển nó còn được thêm vào một số hợp chất giúp vô hình trước khám nghiệm tử thi. Tên của nó là Nhiếp Hồn Vô Hình Được.

- Lợi hại quá, biểu diễn một chút được không anh Sĩ.

- Tất nhiên là được. Đem con chó kia lại đây.

- Nè, cho nó uống đi.

- Bành mồm nó ra.

- Ủa sao nó không chết.

- Con cho này to quá, đổi con khác nhỏ hơn đi.

- Bắt con gà cho chắc đi, con gà này mới để nè.

- Rất phù hợp, giữ chắc nhen, để tao đầu độc nó.

- Ủa sao vẫn không chết.

- Tại cho nó uống ít quá. Đổ hết cả bình bảo đảm chết thẳng cẳng.

- Sao nó vẫn không chết.

- Để tao coi lại. Mẹ kiếp, hết hạn sử dụng.

.....

Ngày thứ sáu.....

- Hình thức giết người cao siêu nhất trong nghệ thuật ám sát là giết người bằng tai nạn. Một người đi qua vườn dừa bị sầu riêng rơi trúng đầu, đi qua khúc cua tự nhiên xe hỏng thắng, ngồi trong nhà tự nhiên điện nổ,...nhìn qua thì là tai nạn nhưng thực chất đều có bàn tay của sát thủ nhúng tay vào. Đó chính là đỉnh

cao của ám sát, thiên biến vạn hóa, vô hình vô bóng, lừa trời gạt đất. Cái này đòi hỏi phải có kinh nghiệm lâu năm mới làm được, may cho tao và mày là vụ này không cần phải làm kín quá, cứ để lộ liễu cho tụi ngoài quốc sớ cũng được.

- Ừm, mấy ngày qua em đã tập luyện rất chăm chỉ kỹ thuật phi tiêu, chơi dao, luyện thể lực, xài độc,...anh Sĩ, sắp cho em vô Nhiếp Hồn Tử Vong luyện được chưa.

- Người ta sinh ra tập bò rồi mới tập đi, mày đừng có hấp tấp. Cuộc huấn luyện Nhiếp Hồn Tử Vong là nơi để mày thay gân đổi cốt, trước khi bước vào đó ít nhất cũng phải có chút căn bản.

- Oh. Vậy giờ em tiếp tục tập luyện.

- Hôm nay tao sẽ truyền ày chiêu thức tuyệt độc được xem là vô địch thể thuật trong bí kíp Nghệ thuật ám sát của tao, nó là thứ công phu một phát chết luôn, là thứ có sức mạnh hủy diệt một nửa nhân loại.

- Có cả thứ công phu như này sao? Là gì thế? Càn Khôn Đại Nã Di, Giáng Long Thập Bát Chương, Lục Mạnh Thần Kiếm,...à hay là Như Lai Thần Chương.

- Dẹp hết, công phu Tung Cua sao xứng tầm ngang hàng với tuyệt kỹ này, tiếp chiêu đi.

- Thật là vinh hạnh cho em.

- Thống Khổ Vô Biên, yá hú....

BỐPPPP

- Mẹ...kiếp...vỡ...chim...em....rồi.

Cứ thế từng ngày từng ngày, tôi và anh Sĩ, hai anh em thầy trò cắm đầu vào luyện tập, sư phụ truyền chiêu nào học trò học chiêu ý....tôi cảm thấy thân thể nhanh nhẹn hơn, xương cốt cứng cáp hơn, võ nghệ cũng tiến bộ nhiều, mười năm ngày gian khổ tu luyện cứ như mười năm năm, thoáng chốc cái ngày tôi tiến vào Nhiếp Hồn Tử Vong cũng đã tới....

Chương XXV: Phút tâm tình của Nhiếp Hồn Vương

Tôi đang ngồi trong nhà ăn cơm rang cung đình thì nghe dưới vườn có tiếng đàn tránh sáo trúc. Vụ gì đây, Sĩ già mới sáng sớm đã bật nhạc hòa tấu là sao.

Không phải là radio đâu, là nhạc hòa tấu live đó, không hiểu từ sao giờ trong vườn xuất hiện một vườn hoa anh đào, ở chính giữa là một cái bàn đá, lão Sĩ đang ngồi nhâm nhi uống trà, bên cạnh có hai tiên nữ xinh như hoa, một người đàn tranh một người kèn sáo.

"Một chuyện tình tay ba đầy nước mắt....

Một nam nhân si tình, cả cuộc đời chỉ để đánh đổi nụ cười của người ấy...

... Ngàn sai vạn sai đều là ta sai...."

Cái chết đến cùng những giọt nước mắt đắng cay, khóc cho cả một cuộc đời yêu người ấy, đổi lại chỉ là sự khinh bỉ và một cái tát tuyệt tình...

... Ta yêu người...sống để yêu người, giờ ta chết cũng vì người...

... Ngàn ân vạn oán....Ngày hôm nay ta xin trả lại hết cho người...hay không?"

- Anh Sĩ, làm gì thế?

- Ăn sáng chưa.

- Rồi anh.

- Ngồi uống trà đi.

- Hai cô này là ai vậy, cả cái vườn đào với bàn đá này nữa.

- Là Mị Kiều và Mị Vân của Tổ Ấm Sát Đại Nội, biết mà mấy hôm nay không ra ngoài vui chơi nên tao điều tới đàn hát ày giải trí. Mấy cây hoa đào này và cái bàn đá cũng là tao mua về đó. Thư giãn tinh thần đi, tối nay bắt đầu Nhiếp Hồn Tử Vong.

- Ồ, hai cô này xinh ghê hén. Nhiều tuổi vậy hai em.

- Hai đứa nó là được tổ chức nhật về, hồi đó tao kết Nguyễn Du nên đặt tên như vậy, con chị 18 con em 17.

- Anh già mắc dịch, em hỏi hai cổ chứ đâu có hỏi anh. Hai em dễ thương quá, mà sao đánh nhạc buồn vậy. Sao không nói gì hết vậy nè.

- Tao không cho nói tụi nó không nói đâu.

- Ặc, anh độc ác quá, người ta có miệng mà sao không cho người ta nói. Anh ăn ở thất đức vậy sau này để con không có lỗi đi đâu.

- Coi như tao chịu mày, Mị Kiều Mị Vân, từ giờ tụi bay đi theo thằng này nha.

- Dạ.

- Dạ.

- Nó tên là Đào, tuy mặt mũi và phẩm giá đều thuộc hàng chó cắn áo rách nhưng nó là đệ tử chú, tụi bay ráng chăm lo cho nó một chút nha.

- Kiều chào anh Đào.

- Vân chào anh Đào.

Ọc, Sĩ già công nhận tâm lý dữ hén. Biết tôi dạo này buồn chán đi tới đi lui hoài nên ổng kêu hai hoa khôi Tổ Ấm Sát Đại Nội tới giải sầu. mà cái tổ chức đó là nơi sát thủ tụ tập hay nơi gái đẹp tập trung vậy trời, xinh quá trời quá đất luôn.

- Anh Đào, nước miếng anh chảy kìa.

- Khăn giấy đây anh.

- Ồ..ờ...cám ơn nha.

Hồng, coi bộ cứ lỗ hàng thế này mất hình tượng hết trơn. Giờ mình là đệ tử ngoại gia của Nhiếp Hồn Sĩ mập, mình cũng là VIP, phải cư xử nhẹ nhàng lịch sự để nó tương xứng với đẳng cấp của mình.

- Hai em đánh nhạc gì mà hời hợt dữ vậy, đổi cho anh bài khác coi. Mới sáng sớm mà...

- Tụi em xin lỗi. anh Đào muốn bài gì?

- Tụi em xin lỗi. anh Đào muốn bài gì?

- Chơi bài Người đến từ Triều Châu coi.

- Dạ.

- Dạ.

” Tền tền ten...”

Hay dữ luôn, hai con nhỏ này sao nó ca nhạc vui hay nhạc buồn tôi cũng thấy tê hết trơn, lại còn xinh nữa, coi bộ con mắt Sĩ già cũng có chút thẩm mỹ. Mà nhắc tới gái đẹp mới nhớ, mười lăm ngày qua không ngày nào là tôi không gọi cho Cá Đông Lạnh, mà sao càng gọi càng không được, toàn thuê bao, cô nàng này không biết đang làm gì nữa, hay là bơ luôn tôi rồi T___T

- Anh Sĩ....á.

- Gì mà?

- Cái mặt của anh làm gì mà như xác ướp vậy? Không có chút sinh khí nào hết, bộ anh tính đi đóng phim cương thi hả.

- Có chút tâm sự thôi, muốn nghe không?

- Tất nhiên là có, kể coi.

- Đó là vào một buổi chiều thu...mà thôi không kể đâu.

- Ẽc, lớn mà chơi kì vậy, kể đi.

-năm đó là năm 1989, tao hồi đó đẹp trai khoai to, tiền tiêu không hết, lúc đó tao gặp cô gái tên Liễu. Cuộc đời làm sát thủ của tao giết cả trăm mạng mà tay không run tim không đập mạnh. Nhưng đứng trước cô ý, tao thấy mình chỉ như một thằng sinh viên sức trời gà không chặt...

"Nghìn trùng xa ai còn vấn vương sông hồ

Mà nơi đây bỗng dừng bước phiêu du

Ở đây có bếp lửa hồng

Và nơi đây có mối duyên nông.."

-...cô ý là tiên nữ trong lòng tao mắt to da trắng mặt trái xoan, thân hình cân đối, ăn nói có duyên tính tình điềm đạm. Cô ý thích ăn cơm rang giống tao, hai người bọn tao mỗi lần hẹn hò là rủ nhau ra ăn cơm rang, sau bọn tao nghiền cứu ra loại cơm rang cung đình, tao chuyên làm bữa sáng, cô ý lo trưa chiều. Ngày tháng trôi qua tình yêu của tao là Liễu trở nên sâu đậm, cô ý khuyên tao nên gác kiếm, và tao thấy cũng đúng, lăn lộn giang hồ để làm gì, chẳng thà sống trong một túp lều tranh đầm ấm, sống một đời thanh nhàn có phải hơn không...

"Cùng nơi đây em đang chờ anh xây mộng kết tơ

Ngày anh đến ẩm lại mùa đông giá lạnh mịt mờ

Ngày anh đến cánh hoa vườn em ngát hương

Sẽ không còn những u buồn..."

-....tao quyết định làm một vụ cuối cùng để giứt bỏ mọi ân tình với Tổ Ấm Sát Đại Nội. Vụ đó tao mất hai tháng truy đuổi qua tận biên giới Lào, sau khi bắn chết thằng Tàu buôn trẻ em đó tao quay về...nhưng đã quá muộn. Trong lúc tao đi Liễu đã bị lũ khốn nạn nào đó ám sát, có lẽ là kẻ thù của tao. Tao chợt nhận ra sống trên đời cái gì cũng có cái giá của nó, mình giết người thân của người ta thì cũng có người giết người thân của mình, gieo nhân ắt gặp quả. Tao cảm thấy chán ghét cái cuộc đời này, tao chính thức rút chân khỏi giang hồ, sống một đời đạm bạc đi làm thuê cho người ta kiếm sống, vĩnh viễn không nhúng tay vào máu.

- Thì ra anh gác kiếm là vì chị Liễu.

- Đúng thế.

- Chị Trúc kia là....

- Là em gái sinh đôi của Liễu, cô ý giống Liễu y như đúc, cô ý luôn muốn bù đắp tình cảm cho tao. Liễu và trúc nhìn quá thì có điểm giống nhau, nhưng cây trúc là cây trúc, cây liễu là cây liễu, sao có thể thay thế được, tình cảm chứ có phải đồ tạp hóa đâu mà muốn thay là thay...

Sĩ già mắc dịch cũng có lúc nói được những câu có tính người như vậy sao?

- Anh Sĩ, em làm anh nhớ lại chuyện buồn rồi, xin lỗi nha.

- Không phải do mày. Mà tiên sư thằng nào phun bụi vô mắt tao vậy, cay quá...

- Muốn khóc thì cứ khóc đi.

- Oa oa oa huhuhuhu.....

Chị Liễu, chị ở trên đó mà nhìn thấy cái cảnh này chắc vui lắm ha. Lão Sĩ coi bộ nói những lời vừa rồi là thật lòng đó, chị thật may mắn khi có một người như anh....em ghen tị với hai người.

”...Chúng mình mãi gắn bó suốt đời nhau

Ngày anh đến với em

Gió cũng hát lao xao

Cung đàn, én chao vườn xuân.....”

Chương XXVI Bước chân vào Nhiếp Hồn Tử Vong

Trong một tòa nhà cách trung tâm thành phố 40km có một nhóm người đang tập trung. Người đứng đầu là thủ lĩnh của Tổ Hộ Vệ Mật Thám, không ai khác chính là chú Phan. Đứng hàng thứ hai là ba thiên vương Thao giang mai, Phúc liệt dương, Thăng sida, sau lưng họ là hai mươi tinh anh của Tổ Hộ Vệ Mật Thám.

- Đại ca Phan. Em là Hàng Long, người đại diện của anh Phụng. Tạm thời anh Phụng không thể ra mặt, em sẽ thay anh Phụng gặp mặt các anh em của Tổ Hộ Vệ Mật Thám.

Chú Phan kéo một hơi thuốc thật sâu rồi nheo mắt nhìn tên người Đài Loan trước mặt. Bình sinh ông rất ghét lũ khốn ngoại quốc có ý phá hoại nước nhà, lần này bất đắc dĩ phải hợp tác, nhưng hợp đồng đã xong, chúng còn muốn gì nữa.

- Có người thuê tôi phải bảo vệ cho cậu Phụng trong hai tuần, giờ hai tuần đã qua, nhiệm vụ của bọn tôi đã hoàn thành. Tôi không muốn tiếp tục.

- Thực ra thì tới đêm mai anh Phụng mới lên đường về Đài Loan. Anh ý muốn mọi người giúp đỡ thêm một lần nữa. Bảo vệ buổi tiệc tối mai và giúp anh ý lên máy bay thành công. Phía bọn em sẽ trả thêm 500 triệu. Đây là bản kế hoạch anh Phụng đã vạch ra, mong anh Phan nhận lời.

Chú Phan lại châm thêm một điếu thuốc rồi trầm ngâm. Bốn hôm trước, khi thăng nhóc Tước Tổ báo tin cho ông hợp đồng thay đổi, phải bảo vệ Châu Phụng tới khi lên được máy bay thì con ông mới được cứu, ông đã hiểu mọi chuyện đang dần trở lên phức tạp. Liệu giữa thăng nhóc đó và tụi Đài Loan có quan hệ gì không?

Ông đưa mắt qua các anh em của mình.

- Thấy bản kế hoạch này sao?

Thăng sida coi bộ nhiệt tình nhất:

- Được đó. Tung một miếng mồi mà tiêu diệt được đầu não của lũ sát thủ. Rất hay, ta có thể trả thù ấy anh em đã hi sinh.

- Còn thăng Thao thăng Phúc.

- Cũng được. Bảo vệ thêm ba mươi lăm tiếng mà có thêm bốn trăm triệu. Cũng đáng đó.

- Ừm. Kế hoạch rất kĩ lưỡng. Đẹp chuyện lũ ngoại quốc đi, ta lo thịt Tổ Ấm Sát Đại Nội đã.

- Tốt. Hàng Long. Bảo với Châu Phụng là Tổ Hộ Vệ Mật Thám nhận vụ này.

o0o

- Hợp đồng thay đổi sao?

- Ừm. Con mẹ Trúc vừa báo cách đây năm ngày là gia hạn tới ngày mai, số tiền cũng tăng lên một tỉ sáu, tao quên không nói với mày.

- Mị Vân, bóp hộ cái vai coi. Anh Sĩ, vậy kế hoạch chi tiết thế nào?

- Tối mai Châu Phụng sẽ mở tiệc chia tay với lũ đại gia trong nước. Nó bao nguyên cả khách sạn Yutsuka. Mời cả nhà báo nữa. Ta sẽ hành động khi hấn ra mặt.

- Chơi lộ liễu vậy sao?

- Bản kế hoạch đây, có cả ảnh Châu Phụng đó, xem đi. Nhân tiện lần này giải quyết ân oán với Tổ Hộ Vệ Mật Thám.

- Kế hoạch thật chi tiết. Nhưng liệu có trục trặc không. Là chui vào hang cộp đó.
- Không chui vào sao bắt được cộp. Khỏi lo đi mà. Giờ vô vấn đề chính. Mà đã có được nền móng vững chắc, giờ đã tới lúc tiến vào Nhiếp Hồn Tử Vong.

o0o

Thằng Lâm bị tạm giam trong nhà tù của tỉnh, trong bóng tối nó thấy mình cô độc lẻ loi không ai bên cạnh, nó sợ.

Nó nhớ như in cái khung cảnh hôm ý, khi nó xô gã công tử tóc vàng ra đường, một chiếc xe tải đã lao tới, quá nhanh, nó shock, nó chỉ kịp nhìn thấy máu văng tung tóe, người dân chung quanh bao quanh nó, nó không nghe thấy gì, nó thấy tai ù đi, nó sợ, nó rất sợ, nó đã giết người.

Các chú công an bảo với nó là nó phạm tội ngộ sát, mấy chú còn nói vụ việc rất phức tạp, tay công tử kia có họ hàng làm ở Bộ. Nó rất sợ, nó vô cùng sợ, nó không muốn đi tù.

Trong bóng đêm, nó bị nhốt trong bốn bức tường có song sắt, ba nó không lên thăm nó, nó thấy như bị cả thế bỏ rơi, nó bị xã hội hắt hủi, nó kẻ là giết người. Nó là thằng đa cảm, nó nghĩ ra đủ viễn cảnh đen tối, viễn cảnh về một nơi toàn những kẻ tội phạm giết người bị giam lại, và nó là một trong số đó. Và một tay đã kéo nó ra khỏi bóng tối...

- Trên trời dưới đất mặt trăng. Ăn đi Lâm, anh không biết em thích ăn gì nên mua đại cháo gà.

Thằng Lâm giật mình, nó sợ hãi nhìn người thanh niên trước mặt, không phải công an, không có chút nào giống hết. Anh ta mặc trên người một bộ vest đắt tiền, ra hiệu cho người cai trại mở cửa, có lẽ không phải tới để đưa nó chuyển trại.

- Anh...anh là ai.

- Là người có thể tin tưởng được. Trên trời dưới đất mặt trăng, ăn đi em, đêm nằm trong này lạnh lắm, ăn chút cháo nóng sẽ tốt hơn.

Thằng Lâm mấy ngày nay ăn cơm trại ngán tới cổ, nó không hề muốn ăn và cũng không có tâm trí để ăn, nhưng nó phải ăn để sống. Giờ có người đem cháo gà nóng hổi tới giữa đêm khuya, nó thấy thực sự cảm động.

- Em cảm ơn.

- Đừng cảm ơn anh, hãy cảm ơn ba em đi.

- Ba em.

- Ừm. Trên trời dưới đất mặt trăng, ba em là người anh hùng thực sự và cũng là người cha vĩ đại, ông ý đang tìm cách cứu em, đừng lo em sẽ sớm ra thôi.

- Anh nói gì em không hiểu, ba em...ba em chỉ là một người bình thường, nhà em cũng rất nghèo, sao có thể...

- Thực ra em chưa bao giờ hiểu hết những điều mà ba em đã và đang làm, ông ý vĩ đại hơn em tưởng nhiều. Trên trời dưới đất mặt trăng. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, ráng giữ sức khỏe đi.

- Dạ.

Thằng Lâm rụt rè đỡ lấy bát cháo, thơm quá, có cả thịt nữa.

- Em...em cảm ơn anh.

Người thanh niên không nói chỉ ngồi lẳng lặng đợi nó ăn xong rồi cầm chiếc tô đi, trước khi đi nó thấy anh ta lẩm nhẩm: tôi có lỗi với cha con hai người.

o0o

Sĩ giả đánh xe chở tôi trên đường biển, tôi kéo cửa kính để gió đêm có thể lùa vào trong xe, cái lạnh thấu xương làm tôi nhớ lại những kỉ niệm khó quên, trên con đường này, tôi và cả đông lạnh đã từng đi dạo tới

khuya, cũng chính con đường này tôi đã gặp chú Phan. Và tôi có cảm giác cũng chính con đường này sẽ lại dẫn tôi tới gặp họ một lần nữa, linh tính báo với tôi lần này chúng tôi sẽ gặp nhau ở một hoàn cảnh khác, tôi cũng không hiểu tại sao lại có linh tính đó, chả lẽ Lục Nhĩ Ma Công tăng sáu - nghe thấy tương lai là có thật.

- Thằng mắc dịch, bộ thêm gió biển lắm sao.

- Không có, anh Sĩ nè, sau tối mai mọi chuyện sẽ kết thúc phải không?

- Ừm, nhưng kết thúc theo cách nào thì chỉ có trời mới biết.

- Theo anh nó sẽ kết thúc như thế nào?

- Đã nói là chỉ có trời mới biết mà, trước khi tham gia vụ này tao đã mua bảo hiểm ày rồi, khỏi lo đi, chết thì tiền đó tao nhận. Tối ngày đó ma chạy tao lo.

- Trên đời này có ai biết trước được tương lai không?

- Có, nhưng mười năm bà ý mới xuất hiện một lần, mỗi lần bà ý xuất hiện là thế gian xuất hiện thêm một Thánh Tội.

- Thánh Tội là gì?

- Sau vụ này nếu mày muốn biết tao sẽ nói, giờ lo việc chính đi. Tối lúc mày bước vào Nhiếp Hồn Tử Vong rồi.

Không biết từ lúc nào Sĩ già đã đánh xe tới một làng chài gần biển. Lão mập như thể đã tới đây cả trăm lần, ông thành thạo đường lắm, hai anh em thấy trò đi dọc theo làng thì tới mép biển, Sĩ già từ trên bờ gọi vọng ra ngoài khơi.

- Thuyền về có nhớ bên trăng.....

Từ ngoài xa có tiếng vọng lại.

- Bến thì một dạ kháng kháng đòi tiền.....

Trong lớp sương mù dày đặc một ông lão chèo thuyền tới gần phía chúng tôi, cái khung cảnh kì dị làm tôi liên tưởng tới bộ phim Clash Of Titan, khi nhân vật chính đi tới Địa Phủ.

- Lão lái đò, tôi dắt người tới Nhiếp Hồn Tử Vong.

- Vẫn như cũ, một đồng tiền vàng cho lần đi, nếu sống sót thì miễn phí chuyển về.

- Ok, tiền đây.

Sĩ già búng một đồng tiền vàng bay lên không trung, ông lão lái đò thoát một cái đã chụp lấy đồng tiền.

- Mời lên thuyền.

Tôi quay qua Sĩ già thì thấy lão trầm ngâm.

- Nếu mày cảm thấy sợ thì có thể không đi.

- Ừm, vậy thôi anh em ta về.

- Ế ế tao nói giỡn đó, lỡ trả tiền rồi đi đi mày.

- Có nguy hiểm gì không?

- Tao không biết, trước giờ tao đâu có đi.

- Anh chưa đi bao giờ?

- Ừm, nhưng Đệ Nhị đã đi rồi, nó đã vượt qua Nhiếp Hồn Tử Vong cách đây mười năm. Nó qua được không lẽ mày không qua được.

Sĩ già nói đúng, người ta làm được không lẽ mình lại không.

- Đi thì đi, sợ cái gì. Em sẽ vượt qua, yên tâm đi anh Sĩ.

- Tốt.

- Lẹ đi mấy cha, tui còn về giặt đồ nữa.

@@

Cha lái đò coi bộ cũng mắc dịch ghê gớm. Mà ổng già thì già chứ chèo thuyền nhanh kinh khủng, thuyền lao vun vút trên biển như tàu chiến, Việt Nam coi bộ cũng toàn siêu nhân chứ ít đâu.

- Chú lái đò.

- Sao cậu hai.

- Nhiếp Hồn Tử Vong rốt cuộc là cái gì vậy?

- Nó là nơi Lạc Long Quân nhốt 36 vương 72 tướng của Hắc Lâu, nó có từ thời khai thiên lập địa, là nhà tù của mọi nhà tù, là nơi cách ly các thế lực tà ác với thế giới.

- Có nơi như vậy thật sao?

- Tôi cũng chưa có vào đó bao giờ, chỉ nghe truyền thuyết kể lại ngục đó thực chất là một đấu trường của ác quỷ, những người có xương rồng cốt tiên vào đó chiến đấu có thể đánh thức được tiềm chất bên trong, có tất cả sáu tầng, ngoài Giang Mộc ra chưa ai vượt qua quá năm tầng. Mới nói đã tới rồi. Xuống thuyền đi.

Ừc, sao nghe như thần thoại vậy nè, 36 vương 72 tướng, đấu trường quỷ, Lạc Long Quân, xương rồng cốt tiên,...toàn những thứ từ bé tới lớn chưa gặp bao giờ.

- Thôi chở con về đi chú.

- Đưa một đồng tiền vàng đây.

- Tí về con kêu Sĩ già đưa cho.

- Mơ đi, ta té đây. Đồ nhát chết.

Mẹ kiếp, khinh tui sao, được, vậy tui vô đó đập tan sáu tầng ấy người biết.

Sương mù càng lúc càng dày đặc....đâu có có tiếng người hú rùng rợn sờn gai ốc...

Trước mặt tôi là một hòn đảo u ám, tôi đi theo lối mòn thì gặp một cây cầu, cuối cây cầu có một cánh cửa sắt. Bước qua cánh cửa sắt là một thế giới mà tôi chưa bao giờ được biết, một thế giới chỉ có t

19. Chương 19

Khẩu súng của tôi không thể nhả đạn đâu, đôi tay tôi đã tê cứng rồi, con tim cũng muốn cứng theo.

- Cá Đông Lạnh, là cô sao?

- Nhân Quả Đào, tại sao lại là anh?

- Tôi tới để giết Châu Phụng.

Tôi vừa nói vừa nhìn qua gã giặc Đài Loan, mẹ kiếp, tại sao Cá Đông Lạnh lại ở cùng hắn?

- Tôi hiểu rồi, vậy ra anh chính là sát thủ của Tổ Ám Sát Đại Nội, mà có lẽ còn là sát thủ hạng nhất. Hàng Long, đi ra ngoài đi, chúng tôi còn nói chuyện riêng.

- Vâng thưa anh Phụng.

Anh Phụng? Tại sao Châu Phụng lại gọi Cá Đông Lạnh là anh Phụng, tại sao Cá Đông Lạnh lại gọi Châu Phụng là Hàng Long? Chẳng có lẽ...

- Đúng như anh đang nghĩ đó, tôi là Châu Phụng.

- Không...không thể thế được.

- Người mà các anh truy đuổi là vệ sĩ thân cận của tôi, Hàng Long. Anh đã gặp qua anh ta lần trước rồi, là tôi cho người phẫu thuật khuôn mặt anh ta đó, mục đích là để tôi lên máy bay an toàn. Xin lỗi vì đã lừa dối anh.

Con tim tôi tê cứng xong muốn vỡ thành trăm mảnh luôn, tôi quăng khẩu súng ra sàn rồi ngồi bệt xuống, chân tôi nó nhũn luôn rồi, sao ông trời cứ ép tôi vào hoàn cảnh khó xử vậy nè.

- Đào, tôi thực sự xin lỗi.

- Cô đi ra đi, đâu có gì mà xin lỗi, cô đâu có lừa gì tôi, đi ra đi, đừng lại gần tôi.

- Anh đừng như vậy mà, tôi thực sự xin lỗi đó.

- Cút ra.

Cả đời tôi chưa nạt gái đẹp một lần nào, và lần này là lần đầu tiên, các bạn không nhìn thấy cái mặt Băng Ngư lúc đó tội thế nào đâu, cả khuôn mặt bí xì ra, hai mắt thì ngấn nước, đáng thương hết sức.

- Đừng có khóc, cô khóc tôi cũng khóc theo luôn đó.

- Hức...chẳng phải anh tới để giết tôi sao, anh ghét tôi như vậy thì bắn đi.

- Nếu muốn bắn thì tôi đã bắn rồi, đừng có khóc nữa, lỗi là do tôi sai, tôi xin lỗi mà.

- Anh nói thật không đó?

- Thật chứ sao không, nào đừng có khóc nữa, ra đây cho ôm eo cái coi.

Tôi ngồi bệt dưới sàn, cái chân tê cứng, lúc đầu cứ tưởng do gặp Cá Đông Lạnh nên tim run, tay chân tê cứng, nhưng nghĩ kỹ hồi lâu mới biết hóa ra là do vết thương ở đùi mất máu quá nhiều lên mới vậy.

Cá Đông Lạnh ngồi ôm lấy một bên eo tôi, rúc vô lòng khóc thút thít như con mèo nhỏ.

- Anh biết con người thật của tôi, mà anh không ghét tôi sao, vẫn chấp nhận được tôi ư..

Cuộc đời tôi không biết đã nói dối bao nhiêu lần, coi bộ nói dối thêm lần nữa cũng chẳng chết ai.

- Sao lại ghét cô được chứ, Cá Đông Lạnh dễ thương vậy mà, Nhân Quả Đào sao mà ghét được.

- Anh nói thật không?

- Thật chứ, đem mạng sống ra dán tem đảm bảo luôn. Nếu cô không tin để tôi lấy con tim còn trình ra cho cô coi nha.

Vừa thấy tôi lấy con dao găm ra làm bộ đâm vô ngực Băng Ngư đã đưa tay ra cản, cái khuôn mặt tội hết sức luôn.

- Đừng, đừng có làm vậy, anh khờ quá, là tôi thử lòng anh thôi mà.

- Lòng tôi lừa ai cũng được chứ không bao giờ lừa tôi đâu, yên tâm đi mà, đừng khóc nữa. (ọe)

- Được, tôi không khóc nữa. Đào nè, anh theo tôi về Đài Loan nhe, ba phút nữa máy bay của tôi tới rồi.

- Không có được đâu, tôi không thể về đó, tôi sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, có chết cũng phải ở đây.

- Vậy tôi ở lại đây cùng anh.

Chết mẹ, dễ dụ vậy sao? Không biết Cá Đông Lạnh có thực sự là thằng cha giặc Đài Loan không nữa.

- Đừng nha, nhiều người muốn giết cô lắm.

- Rõ ràng là anh ghét tôi.

- Thôi được rồi, tôi đi cùng cô.

- Yeah, anh dễ ghét quá, hù người ta sợ muốn chết.

Không đi thì kêu tôi ghét cô ý, đi thì cô ý lại kêu tôi dễ ghét z.z

Trên bầu trời có tiếng cánh quạt máy bay, gió không biết từ đâu thốc tới tấp, thì ra là trực thăng của Băng Ngư.

- Đi thôi Nhân Quả Đào, tới Đài Loan cùng tôi.

- Lên trước đi tôi ra liền.

Thằng cha Hàng Long đã lên trước rồi, Băng Ngư, à quên Châu Phụng thì đang sơ hở, không chơi lúc này thì chơi lúc nào.

Tôi nhặt ngay khẩu súng trên sàn nhằm thẳng lưng Cá Đông Lạnh bắn,

Đoàng một phát. Ơc, sao nhắm Băng Ngư mà lại trúng Hàng Long là sao ta, coi bộ vụ mất máu quá nhiều làm tôi hoa mắt rồi.

- Sao anh bắn Hàng Long, anh dám lừa tôi?

Cá Đông Lạnh giật mình khi nghe thấy tiếng súng, cô nhỏ hết hồn khi thấy Hàng Long ngã từ trên máy bay xuống ban công. Chỉ một thoáng chần chừ một giây, cô nàng rút súng ra nhằm thẳng mặt tôi bắn, nhưng chậm rồi, tôi đã bóp cò trước.

Đoàng.

Oh my god. Quên là loại súng đặc chế của Sĩ gia chỉ có một viên đạn. Dem theo hai khẩu xài hết hai viên rồi.

Cả người tôi đổ gập xuống sau khi trúng phải phát đạn của Băng Ngư.

- Đào, tại sao anh rút súng trước mà không chịu bắn tôi, lại còn cố tình để tôi bắn mà không chịu né.

Cái cô nàng này thiệt tình, bắn người ta xong hỏi sao không né, tôi né được tôi đã né rồi. Một phát ở đùi đã đủ chết, giờ thêm phát ngay ngực, sao ông trời cứ ép tôi vào thế bí vậy nè. Nhìn cái bản mặt của Băng Ngư nước mắt tèm lem mà tôi mủi lòng...và chỉ trong 0,0001s, tôi đã ra phán quyết cuối cùng...lừa cô nàng thêm một lần nữa.

- Sao mà anh bắn được, bắn vào mặt em...đau lòng của anh...(ói)

Phụ nữ đều có một điểm chung...khoái nghe nịnh.

- Đào, em có lỗi với anh.

- Đừng có khóc nữa mà, anh sắp chết rồi, đừng lo cho anh, mau đi đi, để xác Hàng Long lại cho anh là được.

- Anh lấy xác Hàng Long chi vậy?

- Có người chết cùng nó mới vui, em mau đi đi, hãy quên một kẻ như anh đi.

- Cả đời em sẽ không quên được anh đâu, anh có tâm nguyện gì cứ nói với em, em sẽ giúp anh hoàn thành.

- Anh chỉ muốn em sau này đừng về Việt Nam nữa, đừng làm hại bất kể ai, hãy sống tốt và tự chăm lo cho bản thân mình, chỉ như vậy ở tuổi vàng anh mới an lòng, đi đi em....

- Em hứa với anh...Đào...mở mắt ra nhìn em này, đừng nhắm mắt.

Một với con nhỏ này nha, mất máu gần chết mắt muốn tịt luôn rồi mà cứ bắt mở mắt là sao.

- Anh yếu lắm rồi, đi đi, hãy sống tốt và chăm lo cho bản thân mình, vĩnh biệt..

Nói xong tôi nhắm mắt làm bộ ngủ, coi bộ không giả chết thì con nhỏ không chịu đi.

- ...Đào, xin lỗi anh vì tất cả, lo xong chuyện bên kia em tìm anh, ráng đợi em ở bên kia thế giới nhé, em sẽ sớm gặp anh....

Tôi nghe tiếng trực thăng ù ù bên tai, rồi từ từ không gian yên tĩnh trở lại, coi bộ đã đi rồi...mệt quá, mắt muốn tịt luôn rồi...

...chợt có tiếng Sĩ già và chú Phan.

- Đào, mày chết rồi à, huhu sao mày ra đi sớm thế.
- Anh thiệt là mắc dịch đó anh Sĩ, hỏi câu hăm tào vầy.
- Ủa chưa có chết hả. Làm tao buồn hụt.
- Sao chết được.
- Tôi lật đặt ngồi dậy cởi cái áo chống đạn ở bên trong ra.
- Trước khi đi chị Trúc kêu em mặc cái này rồi.
- Té ra là vậy, mày thiệt là sống dai.
- Quá khen. Ủa chú Phan, hóa ra chú là thủ lĩnh Tổ Hộ Vệ Mật Thám hả?
- Ông chú già nở nụ cười thánh thiện ngó tôi.
- Đừng nói mấy chuyện đó nữa, mày sống là tốt rồi.
- Ủm, coi bộ chú với anh Sĩ giảng hòa rồi hả.
- Tạm thời thôi.
- Vậy cũng tốt.
- Châu Phụng đâu?
- Đi rồi, nhưng có để lại xác thằng hàng nhái, anh Sĩ, đem nộp cho chị Trúc đi, không ai biết đâu.
- Ờ ờ, công nhận mày làm hay thiệt, chiến công của mày đúng thật là hiển hách, có yêu cầu gì không?
- đương nhiên là có.
- Gì?
- Gọi cho em tổ cứu thương.
- Ế..ế Đào tỉnh lại coi, đừng làm tui tao sợ.

o0o

23h34

Vết thương ở bắp đùi tôi đã được băng bó cẩn thận, viên đạn đã được gấp ra, ngồi trên xe lăn mà tôi thấy mình oách quá xá, nguyên một thành lính của Tổ Ấm Sát Đại Nội cha nào cha nấy đều muôn xin chữ ký của tôi. Lần này trở thành anh hùng rồi.

- Đào, em đúng là rất giỏi đó.
- Có gì đâu chị Trúc, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà. Mấy anh em kia sao rồi.
- Đã được Tổ Hộ Vệ Mật Thám trả về, lần đầu tiên trong lịch sử của hai bang phái hợp tác với nhau mà không chết một ai, chỉ có bọn Đài Loan bị giết thôi.
- Công này là của anh Sĩ đó, phải không anh Sĩ.
- đương nhiên rồi, không của tao không lẽ của mày.
- Đệ Nhị đâu rồi?
- Nó đang ở bên kia, sau khi nó cứu sống thằng Phúc thằng Thao của Tổ Hộ Vệ Mật Thám, bọn bên nó tôn nó lên làm thánh luôn, cảm ơn rồi rít.
- Chuyện chú Phan thế nào?

- Phan già hử, bên kia kia.

Ngó qua bên chú Phan tôi thấy ổng đang đứng với một nhóm thanh niên, ổng đang khoác vai một cậu nhóc, hình như là con của ông chú già.

- Tước à, chú không ngờ mày làm nhanh vậy, loáng cái đã cứu được thằng Lâm.

- Thì lúc 23h10 con nghe thấy tin Châu Phụng lên máy bay an toàn là con cứu Lâm ra liền mà. Trên trời dưới đất mặt trăng, chú Phan, lần này chú làm ngon quá.

- Không phải một mình chú đâu, trả mày hai cây hàng nè Xám, đúng là hàng chất lượng đó.

- Cả đao cả kiếm đều không dính mùi máu tanh, chú xài sao mà hay vậy?

- Hahaha bí mật. Lâm cảm ơn các anh đi con.

- Dạ em các anh, đặc biệt là anh Tước.

- Hehe không có gì.

Hai cha con chú Phan vừa đi khỏi, thanh niên tên Xám đã quay ra người mặt trăng nói nhỏ.

- Mày lừa cha con họ đúng không?

- Ừm.

- Mày lừa kiểu gì thế?

- Thì thuê hai thằng đóng thế giả dạng công tử ăn chơi, sắp xếp mấy nhân chứng giả, cả chiếc xe cũng giả, thằng Lâm khờ lắm, dùng một tí mẹo là nó tin mình đã giết người. Xong tổng vô cái nhà đá rồi kêu là trại tạm giam của tỉnh, thế là lừa được ông Phan.

- Sao mày ác vậy.

- Trên trời dưới đất mặt trăng, không làm vậy sao ông Phan chịu giúp.

- Mày làm vì nhỏ Vy đúng không?

- Tầm bậy.

- Đừng có chối, mày yêu nó rồi.

- Tầm bậy tầm bậy tầm bậy hết sức.

- Kaka, rõ ràng là yêu rồi.

Chẳng hiểu họ nói gì nữa, mà thôi, xài Lục Nhĩ Ma Công tiếp chắc đứt hơi quá. Sao ngó ai cũng thấy mặt vui hết vậy nè.

- Anh Sĩ.

- Gì đó con mẹ già.

- Đừng gọi người ta là con mẹ già, tui vẫn còn trẻ mà, gọi là em đi.

- Rảnh quá. Giờ mọi chuyện đã xong, bà giải tán Tổ Ám Sát Đại Nội đi được không.

- Đương nhiên là được, giờ Châu Phụng đã chết, không ai cản trở mấy vụ bất động sản của em, thoải mái làm ăn rồi, mấy anh em trong băng cũng có việc làm, đâu cần phải bán mạng kiếm tiền.

- Tốt đó, ít ra bà cũng còn nhân tính.

- Hay anh cưới em đi.

- Dễ dụ quá, tôi có người yêu rồi, trẻ hơn bà mười tuổi, lại sinh đẻ tốt không phải tìm con nuôi như bà, tên là Hương đó.

- Hức...hức T__T

- Nhưng có thằng cha này độc thân nè, để tôi giới thiệu cho bà.

- Ai vậy?

- Ê thằng Sĩ nhìn gì đó mày.

- Nhìn cái đầu mày đó thằng Phan, tao có con mẹ ế chồng muốn giới thiệu ày, chịu không?

Ngồi trên xe lăn quan sát mọi chuyện mà thấy mừng quá xá mừng, ai cũng hạnh phúc hên trơn, ăn oản đã được giải, không còn đối địch với nhau nữa, vui ghê, haizzz mà sao ai cũng vui mình tôi buồn là sao?

Ý, có ai gọi nè.

- A lô.

- Đào hả, chú Toàn nè, chú gọi để xin lỗi mày vụ lần trước nha, hóa ra thằng con chú chơi bởi đâm nợ nần, bày kế rủ chú lên Đà Lạt để nó ở nhà móc kết. Là chú trách lầm mày rồi, nếu mày tha lỗi cho cô chú thì ngày mai về làm lại nha.

- Thiệt hả, chú nói thiệt hả. Dạ dạ, mai con về liền, con cảm ơn chú.

Cuộc đời nó là như vậy đó, cứ luôm mỉm cười đi, đời còn nhiều niềm vui mà...kakakaka

Cafe Tản thẳng tiến, ýa huu...ú.....ú.....~~

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mim-cuoi-vi-doi-co-lam-niem-vui>